

РЕБЕКА ЗАНЕТИ ПРЕСЛЕДВАН

Част 3 от „Тъмни пазители“

Превод от английски: Raina, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Тя ще те убие — промърмори старият му приятел.

Конн Кеърс повдигна едната си вежда, стрелвайки с поглед Келлек в другия край на издрасканата маса. Не бе идвал в таверната на Шей цял век и все пак масата си бе съвсем същата. Очукана и солидна.

— Може да опита. — По дяволите, надяваше се да опита. Ако не за друго, то защото щеше да му даде основание да я вземе в ръцете си. Най-последно. След цялото това време.

Келл отпи от ейла си, а тъмният му поглед не се откъсваше от вратата на таверната.

— Тя идва.

Това бе тя. Въздухът натежа, сякаш очаквайки да удари мълния... или сякаш чакайки темпераментът на една вещица да пламне. Конн се отпусна в стола си, опъна напред дългите си крака и ги кръстоса в глезените. Ботушите му опряха в износената дървена повърхност.

— Може би ще искаш да се покриеш.

Келл завърза дългата си коса на тила, а раменете му се напрегнаха.

— Имаш нужда от подкрепление. — Той огледа клиентите на таверната, насядали на дървени столове наредени покрай бара. Повечето бяха вещици и имаше може би няколко човека. Хората, които живееха на северното крайбрежие на Ирландия, бяха доволни от факта, че по-голяма част от света не знае за съществуването им. — Макар да мисля, че ще е най-добре да изведем всички от тук.

Конн едва прикри усмивката си. Приятелят му звучеше почти... загрижено.

Като силен вещер и опасен воин, страж за Съвета, той бе обучаван в магьосничество и традиционна военна стратегия. Главната работа на Келлек бе да защитава членовете на Съвета, Сбора на Деветимата. Той не се боеше от никой мъж. Но от жена? Е, това бе съвсем друга история.

— Братовчедка ти не е чак толкова опасна Келл. — Макар че, какво знаеше Конн? Мойра тренираше от век. Уменията ѝ можеха да са смъртоносни. Ако бе така, имаше някои неща за изясняване.

Няколко от клиентите, облеgnати на бара, хвърлиха загрижени погледи през рамо. Дори в тези дни, на север вампирите бяха рядкост, затова Конн гледаше да си крие зъбите. Той не искаше да говори с тях... макар че металическите му очи вероятно бяха издали какъв е.

Наблюдавайки внимателно, той се зачуди дали някой ще го предизвика. Никога досега не се бе бил с вещици. Те бяха съюзници на Реалм от векове, макар че той лично често се чудеше защо. Вещиците държаха силите си обвити в тайнственост. Дори кралят му не знаеше пълната степен на магията, която биха могли да създадат.

Устните на Келл се стегнаха в твърда гримаса.

— Мойра е седмата дъщеря на седмата дъщеря. Притежава невероятна мощ. Нямах си никаква идея какво вършиш, приятелю. Тя ти каза да не идваш в Ирландия и трябваше да я послушаш. Не трябваше...

Вратата се отвори, съпроводена от силен повей на вятъра. През стаята премина електричество. Мойра пристъпи вътре, а зеленият ѝ поглед се фиксира върху Конн. Сърцето му затуптя бързо. Как бе забравил колко е красива? Колко силна? Колко дребничка?

Конн се изправи, заставайки пред нея.

— Здравей, половинке.

Вниманието ѝ бе насочено директно към него.

— Всички вълн.

Чу се скърцане на столове по пода и всички клиенти побързаха да излязат от таверната. Той не успя да скрие усмивката си, когато вратата се затръшна след нея. Макар да ги разделяше цяла стая, той можеше да усети аромата ѝ на люляк, който се носеше към него. Изкушавайки го.

— Чувстваме се малко драматично настроени, а *далтийн*?

— Вярвам, че те помолих да не ме наричаш *нахално хлапе*. — Тя пристъпи в празната таверна с грация и твърди намерения. — Келлек, моля излез навън.

— Да, Келл. Разкарай се — весело каза Конн, без да откъсва поглед от половинката си. Липсваха му тези немирни червени къдрици и тази бледа кожа... почти толкова, колкото му липсваха огънят в очите

й и силният дух в дребното й тяло. Почти. Напевният й глас го сграбчи направо за гърлото.

— Това си е твоето погребение. — Мърморейки, Келлек излезе навън. Въздухът се успокои леко, щом електричеството от силите му се отдалечи.

Тишина. Сами в бара, Мойра и Конн се гледаха, без да продумват за един дълъг миг.

Най-после, тя въздъхна и прокара ръка през бухната си коса.

— Трябва да се върнеш у дома, Коннлин.

Погледът му се плъзна от краката до главата й, оценявайки изтърканите дънки и прилепналата бяла тениска, украсена с келтски символи. Видът на апетитната вещица с модерни дрехи накара в стомаха му да се свие възел. Нуждата да я повали на пода и да я вземе, го накара да се изсмее.

— Или какво?

Огън пламна в смарагдовия й поглед.

— Или ще те унищожа. — По кожата й плъзна мощ, изричайки заплахата.

По дяволите. Този глас... този дух. Сърцето му се събуди за живот, а членът му се втвърди от желание.

— Мислиш ли?

Тя си пое дълбоко дъх, а ръцете, които бяха стиснати в юмруци, се отпуснаха около тялото й.

Точно така, любима. Успокой се. Той махна към стола, който Келл освободи.

— Седни.

— Не. Трябва да си тръгнеш, Конн. Моля те. — Решителност и нотка на отчаяние успяха да пробият спокойната фасада на лицето й.

Той наклони глава настрани, а коремът му се сви на топка, когато в него се надигна тревога.

— Нима току-що каза *моля*? — Всички инстинкти, които притежаваше пламнаха в него на мига. — Какво, по дяволите, става тук, Мойра?

Зениците й се разшириха дотолкова, че той на мига се усъмни в следващите й думи.

— Трябва ми време, Конн.

— Дадох ти сто години. — Защо, по дяволите, тя пробваше този невинен подход към него? Той я познаваше много добре. — Преди осем месеца ти казах, че идвам. — Тогава възнамеряваше да прелети над океана на следващия ден, но войната провали намеренията му. Да бъде командир на войската на Реалм често бе тежък дълг.

— Трябва ми още. Само малко, за да се подготвя да...

— За какво да се подготвиш?

От мига, в който я бе маркирал, когато баща ѝ искаше главата му забита на кол, той опитваше да се разбере с тях. В една осветена от луната нощ, той бе отнел девствеността ѝ, а тя сърцето му. Провидението бе направило избора си, карайки на дланта му да се появи маркера на Кеърс, който той постави на ханша ѝ, докато правеха секс. И въпреки това, той подписа договор, че ще ѝ даде век... за да тренира уменията, която всяка седма дъщеря развиваше. Времето бе изтекло.

— Правихме секс за една нощ и се оказахме обвързани. Това е всичко — въздъхна тя. — Искаш да подсилиш съюза ни. Но аз не съм готова... ами... да се концентрирам върху връзката ни.

Той чакаше.

Тя стисна ръцете си една в друга.

— Моля те за още време. Само малко.

— Защо?

— Имаш ли ми доверие?

— Не. — Не и след милион години. — Опитай се да ме изиграеш и ще съжаляваш, *сеадсъч*. — Сърце мое. Бе научил обръщението в единствената нощ, която прекараха заедно, докато тя го шептеше в ухото му, обвила тялото му със своето, а тъмните ѝ очи откраднаха сърцето му завинаги.

— Моля те. Върви си.

Изучавайки наивното ѝ изражение, той едва се въздържа да не заобиколи масата, така че между тях да не стои нищо, освен заредения с електричество въздух. Той бе обучен като воин, най-добрия на света, и инстинктите му не можеха да бъдат заблудени. Уповавайки се на тях, уповавайки се на уменията си, той наведе брадичка надолу.

— Не.

Огнен темперамент лумна в стомаха ѝ, докато Мойра се бореше с всички сили да не се възпламени. Опита да бъде разумна с него. Един

войник, който, най-вероятно, разбираше само от битки и оръжия. Добре.

— Помолих те учтиво.

Той се усмихна. Бавно. Опасно... предупреждение от истински хищник.

— Не ме разбирай погрешно, *далтийн*. Харесвам те мека... и моеща се.

Мъркацията му глас само доля масло в огъня, лумнал вътре в нея. Спомени за това как се моли за докосването му, как се моли да я направи своя, успяха да се изплъзнат от кутията, в която ги напъхваше обикновено. Една нощ. Една дълга, страстна нощ преди толкова много години. Зърната й настръхнаха, докато гневът й нарастваше. Погледът ѝ се плъзна по него. Висок над метър и деветдесет, с очи с цвета на най-дълбокото речно корито... тъмни, зелени и прекалено знаещи. Широките рамене, мощните бедра и толкова красиво лице, бяха доказателство, че Създателят бе жена... вероятно богиня. Само Богиня би отделила време да извая лицето и тялото му в такава мускулеста красота.

Тя отбягваше да поглежда към големите му ръце. Прекалено много спомени имаше как умелите му пръсти ѝ доставят невероятно удоволствие... докато заминаването му остави след себе си само болка. Преди век той не искаше да бъде с нея. Силните емоции бяха избутали, а после и смазали копнежите в сърцето ѝ. И проклет да е, нямаше да му позволи сега да предяви претенции над нея, само заради политиката на Реалм.

— Не искам да те нараня, Коннлин. — Гласът ѝ бе мек, докато изричаше абсолютната истина — Но ще го направя.

Той извади от задния си джоб ластик и завърза гъстата тъмна коса, която сякаш я примамваше да прокара пръсти през нея. Кога я бе пуснал да порасне до раменете му?

— Да започваме тогава. — Той застана леко разкрячен, а очите му се присвиха. — Покажи ми на какво си способна, любима.

Тя концентрира мислите си и разтвори длани от двете страни на тялото си.

— Надявах се, че ще бъдеш разумен. — Глупости. Беше се надявала, че той ще я вземе преди... преди да му се наложи да го

направи. Защото я иска. Въздухът започна да се завихря, изкушавайки ноздрите ѝ с аромата на барут и градински чай. С аромата на Коннлин.

Той вдигна вежди, поглеждайки към нея.

— Защо не ми кажеш какво се случва? — Макар да бе изрекъл думите като въпрос, от всяка дума лъхаше властност. — Изплашена си... и това не ми харесва. Никак. — Той я огледа, плъзвайки поглед по тялото ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне. — От мен ли се боиш? — Веждите му се смръщиха.

— Въобще не — заяви тихо тя, за да не позволи на гласа си да се пречупи.

Лицето му се отпусна и той повдигна едната си тъмна вежда.

— Има ли нещо по-опасно от мен? — Пълните му устни се извиха и на лявата му буза се показа трапчинка.

Тази проклета трапчинка.

— Не. — Нямахме същество на земята по-опасно от Коннлин Кеърс. Тя не виждаше причини да го лъже. Той дори бе облечен като воин с маскировъчни панталони и тъмна блуза с дълги ръкави, под която несъмнено се криеха оръжия. — Точно сега съм заета, Конн. Има важни неща, които се случват и трябва да участвам. Имам работа за вършене.

— Нека ти помогна.

Мойра затвори очи. Такава оферта... беше голямо изкушение да приеме нещо толкова обикновено. Но реалността не го позволяваше. Тя отвори очи.

— Иска ми се да можеше. — През нея премина вълна от съжаление — Обвързахме се преди век. Още едно десетилетие няма да е от голямо значение. — Горчивина изпълваше думите ѝ.

Очите на Конн потъмняха.

— На една вещица ѝ трябва век, за да придобие силите си, да учи и да се упражнява. Дадох ти това време. Защото ме помоли. — Той направи крачка напред. — Но вече приключих.

Заплахата и решителността в погледа му отмиха тъгата ѝ. Всичко бе за дълг и влияние, не за любов и страст.

— Преспяхме заедно веднъж, Конн. Една нощ няма да определя съдбата ми, без значение дали съм маркирана или не. — Никога нямаше да забрави изгарящата болка в предната част на таза ѝ, когато я маркира в мига, в който оргазмът бе експлодирал в тялото ѝ... точно

преди неговия. На следващия ден, той я остави, за да се справи с последиците, с гнева на хората, задето *Седмата* се бе обвързала за вечни времена с *вампири*.

Той вдигна дясната си длан към нея, показвайки интригуващия дизайн в центъра, на който имаше буквата *К*.

— Не си единствената, която носи маркера, любима. Аз също го нося.

Маркерът на семейство Кеърс. Легендата гласеше, че той се появява, когато някой от семейство Кеърс открие половинката си, и се пренася на тялото ѝ по време на секс.

— Четох всичко за семейството ти, Конн. Някои от обвързванията са били уредени.

— И? — Гласът му бе нисък и ръмжащ от предупреждение и гняв.

Вятърът навън усили силата си, блъскайки се срещу прозорците, опитвайки да влезе вътре. Бурята бе заплашителна. Мойра вирна брадичка и срещна погледа му.

— Умишлено ли ме маркира?

Конн направи стъпка напред стиснал силно челюстта си.

— Нима питаш дали съм накарал маркера да се появи на ръката ми и след това върху плътта ти?

Тя едва пребори нуждата да отстъпи назад.

— Да. — Достатъчно с Провидението и Съдбата. Беше ѝ писнало от този натиск. — Знам каква съм... и силите, които имам.

— Аз също. Ти имаш потенциала да бъдеш най-могъщия член на Съвета, който Сборът на Деветимата някога е имал.

— Да. — През тялото ѝ пламна огън. Семейството му управляваше вампирския свят и Реалм, в коалиция с влиятелни съюзници, включително шифтърите и вещиците. — Страхотен алианс за Реалм ти осигурява обвързването ни.

— Но обвързването ни не е циментирало нищо, нали така? — От него се излъчваше напрежение на талази. — Защото ти имаше нужда от пространство... защото не беше решила, дали да бъдеш моя. — Нещо в тона му подсказваше, че ще се погрижи много скоро да промени това.

Той не я познаваше и не знаеше на какво е способна. А тя щеше да изчезне без следа, преди да позволи да бъде използвана като

политическа пионка във войната му.

— Ти си готов на всичко за Реалм.

— Ах, Мойра. — Гласът му бе мек, но тонът — смъртоносен. — Много грешиш за това.

Тя потисна един трепет.

— Защо го казваш?

— В мига, в който те маркирах, в мига, в който стана моя... —
Нещо проблесна в очите му. Съжаление? Гняв?

Тя се съмняваше, че за него е било трудно да я чака век, и бе глупаво от нейна страна да го желае. Преди век, той с лекота се съгласи да я остави. И сега се появяваше точно когато Реалм бе във война с Кърджаните? Реалм имаше нужда Сбора на Деветимата да продължи да бъде техен съюзник... особено след като и демоните им обявиха война.

— Семейството ти, Реалм, са всичко за теб. Рано или късно, щеше да се обвържеш по политически причини.

Вероятно щеше да го направи. Дългът винаги е бил на първо място за него.

Изречението му не се промени нито за миг.

— Вероятно.

— Направи ли го? — Гласът ѝ стана дрезгав. Тялото ѝ се подготви за емоционалния удар.

— Не. — Сребристото започна да поглъща зеленият цвят в очите му... доказателство за гнева на вампира. — Не съм те маркирал умишлено, Мойра. — Конн въздъхна дълбоко. — Но когато се случи, усетих, че е правилно. Усетих притежание, когато маркерът се появи на ръката ми — стойката му стана по-твърда. — Предначертано е да бъдеш моя и сега смятам да те отведа у дома.

Решителността в думите му я притесни повече от всичко друго. Веднъж ѝ бе казал, че не лъже и че никога не заплашва. На вампири, като него не им се налагаше да го правят. Той нямаше да се откаже лесно да я остави тук.

Тя въздъхна.

— Оставам тук. — Вдигна пръсти и позволи на молекулите да променят формата си от енергията ѝ. Квантова физика в най-чистия ѝ вид. — Ти си тръгваш.

Той се ухили.

— Накарай ме.

Кимайки, тя се концентрира върху невидимите молекули във въздуха, вкара през тях субатомни частици и създаде материя от чиста, опасна, изгаряща енергия. Тя посещаваше бара на Шей от десетилетия и бе изпила тук първото си питие. Да повреди таверната не само не ѝ се нравеше, но това щеше да разгневи толкова много Дани Шей, че старата вещица щеше да я натопи пред родителите ѝ. Да не говорим, че щеше да я накара да плати за щетите. Трябваше да внимава и силите ѝ да са насочи единствено към Конн.

Електрическа синя плазма се формира в дясната ѝ ръка и нарасна до големината на пъпеш, преди тя да се дръпне леко назад и да я хвърли към торса му.

Топката прелетя във въздуха. За миг тя изпита съжаление. Енергията нямаше да го убие, но определено щеше да го заболи. Топката щеше да изгори много лошо кожата му. Разбира се, вампирите се тревожеха от слънцето колкото и хората. Легендите не струваха. А този удар бе едва началото.

Тя очакваше той да успее да избегне енергийното оръжие. Да ѝ нареди да го унищожи. Вместо това, устните му се извиха леко. Той вдигна ръка. Плазмената топка спря насред полета си, и когато той завъртя ръка, започна да се рее над дланта му. Уловена.

Мойра направи крачка назад. Дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Това е невъзможно. — Тя бе използвала собствената си енергия, за да създаде силата. Никой не можеше да контролира нещо създадено от нея. Страх се плъзна надолу по гръбнака ѝ.

Той сви рамене, завъртя се и я хвърли с впечатляващ замах.

Мойра се наведе настрани, за да я избегне, и топката енергия се удари в един от столовете покрай бара, карайки износената вещ да падне натрошена на парчета на пода. Миризмата на озон изпълни въздуха. Коленете ѝ се подгънаха и тя се вкопчи в бара, забивайки пръсти в дървото, докато го гледаше с разширени зеници.

— Как? — Гласът ѝ трепереше, но не я бе грижа. Изправяйки се, тя отпусна ръце и се обърна с лице към него. Как бе възможно някой, не просто да вземе енергийното ѝ оръжие, но и да го използва срещу нея? Невъзможно.

Той сви рамене.

— Какво точно мислиш, че съм правил през последния век?

Адреналинът се втурна през тялото ѝ, опъвайки кожата и мускулите ѝ, карайки я да се почувства леко замаяна.

— Да тренираш войните на Реалм за войната, която знаехте, че се задава — войната с Кърджаните, кръвосмучещите чудовища с тебеширено бели лица, които се бояха от слънцето, тъй като ги убиваше.

Конн се усмихна леко.

— Да. Вампирите и шифтърите се подготвихме. Но аз съм мултифункционален.

— Мултифункционален? — Гласът ѝ потрепери, а тялото ѝ се изпълни със страх. Най-смъртоносният воин, който се е раждал някога сред вампирите бе мултифункционален? Мамка му, той се майтапеше с нея. — Какво значи това? — Само силата на волята ѝ спря коленете ѝ да не се огънат. Отново.

— Много добре знаеш, какво имам предвид. Носи се слух, че ти тренираш... мечове, пистолети, ножове... дори ръкопашен бой. — С две големи крачки, той се оказа на ръка разстояние от нея. — Сега, любима, откъде предполагаш, че си придобила тези умения? — Тъмна руменина покриваше високите му скули.

Тя вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Работих адски здраво, за да ги добия, Коннлин.

Палецът и показалецът му уловиха брадичката ѝ, за да не ѝ позволят да откъсне поглед от потъмнелите му очи.

— Сигурен съм, че е така. Когато се обвързахме, Мойра, моите умения станаха твои. — Навеждайки се той потърка устните си в нейните, преди да прошепне: — А твоите станаха мои.

Дъхът ѝ се накъса. Сърцето ѝ натежа. Краката ѝ омекнаха. И всичко това от едно леко докосване на устните му. Тя се отскубна от хватката му.

— Глупости. Ти предвождаш армията на Реалм. Не стоиш да учиш.

В очите му проблесна веселие.

— Нима мислиш, че само удрям разни неща?

Ами, да.

— Предполагам, че от време на време играеш шах с краля, но с изключение на това...

Той се засмя... истински смях с отмятане на глава, широка усмивка и дълбоки трапчинки на бузите.

— Макар с брат ми да се наслаждаваме на стратегически игри, много често е замесено и учене.

Военна стратегия може би.

— Казваш ми, че си прекарал последния век, учейки квантова физика, теория на струните и други приложения на магията?

— Разбира се. — Очите му се спуснаха към устните ѝ, карайки ги да запулсират в отговор. — Обвързах се с вещица. Постарах се да придобия базисните знания за всичките научни принципи, но главно за квантовата физика, която е най-важната при манипулиране на енергия и материя.

Той практикува магия. Истинска магия. Умът ѝ започна да се блъска около вероятностите. Милостиви Боже.

— Наистина ли си мислиш, че ще те оставя сама, Мойра? С Вирус-27, който се разпространява наоколо? Докато магьосничеството е използвано, за да се нараняват хора?

Тя затвори очи за миг. Вирусът създаден от Кърджаните атакуваше половинките на вампирите... редуцираше гените им до тези на хората, а може би и дори по-надолу... използвайки генетична наука, комбинирана с квантова физика и истинска магия.

— Да.

Погледът ѝ се насочи към него. Вирус-27 бе последната ѝ грижа точно сега. Умът ѝ се бореше да измисли нещо, каквото и да е, за да го накара да си тръгне.

Той въздъхна, правейки още една крачка към нея. Ароматът на градински чай и мощ се завихри около нея заедно с аромат на мъж.

— Приключих с чакането, Мойра. — Едната му голяма ръка приглади къдриците ѝ, преди да хване косата в основата на тила ѝ и да я дръпне назад.

Шията ѝ се изви и тя посегна, в търсене на баланс, за да се вкопчи в блузата, покриваща масивния му гръден кош. Тя отвори уста, за да започне да протестира.

И той се наведе към нея. Устните му се притиснаха към нейните. Изпълни я топлина, започваща от устата ѝ и стрелваща се направо към сърцевината ѝ. Тя се притисна към него, отваряйки уста, за да му даде по-добър достъп. Като войникът, какъвто беше, той се гмурна в нея, с

твърди намерения, като изгарящ огън, устните му се сключиха около нейните, а езикът му пое контрола над целувката. Маркерът на ханша ѝ започна да изгаря от отчайващо силната нужда.

Коленете ѝ омекнаха. Сърцето ѝ заблъска силно. Искрите на желанието се разгоряха като бурна клада. Утробата ѝ се сви от изгарящата нужда. Тя *копнееше* за него така силно.

Плячкосвайки устата ѝ, той вдигна глава, отдръпна се и разтвори пръсти зад главата ѝ, за да я хване по-здраво. Желанието накара сивото в погледа му напълно да замени зеленото. Един мускул трепна на челюстта му.

— Нека отидем в колибата ти, Мойра.

Тя си пое трепетно дъх, а зениците ѝ се разшириха, докато го гледаше. Имаше ли нещо по-изкусително за жена от това, един силен мъж да я желае? Спомени за това на какво бе способен този мъж, когато използваше ръцете и устните си, преминаха през ума ѝ, карайки тялото ѝ да потрепери от силата на нуждата ѝ. Тя плъзна ръка по твърдия му плосък корем и стисна колана му. Бяха имали само една нощ. Не беше като да е правила секс през всичките тези сто години, откакто бяха разделени.

— Това не е добра идея, Конн.

— Защо не?

Защото тя не знаеше какво да прави.

— Не те желая — каза тя, навеждайки брадичка надолу.

— Лъжкиня. — Погледът му омекна и в него се четеше нещо, което щеше да е най-добре да не е разбиране. След това, очите му се стрелнаха зад нея и между веждите му се появи бръчка.

— Какво? — Тя пусна колана му, а по тила ѝ пропълзя странно гъделичкане. Атмосферата се промени. Кожата ѝ пламна. Материята се изви и енергията припламна. Въздухът се завихри. И се отвори портал.

— Конн...

Невидими нокти се впиха в плътта ѝ, и я откъснаха от него.

ГЛАВА 2

Какво бе това, по дяволите? Конн се наведе напред и сграбчи ръцете на Мойра, разтваряйки леко крака за баланс върху дървения под. Въздухът се вихреше с кръгообразни движения зад Мойра и подобно на земното привличане се опитваше да я засмуче в портала. От другата страна се виждаше въртяща се бяла маса подобно на торнадо. Мойра проплака, а зелените ѝ очи бяха разширени от страх, докато забиваше пръсти в ръцете му, издирайки го до кръв. Косата ѝ летеше зад нея, дърпайки главата ѝ назад.

Писклив писък се чу от бездната. Стъклата в бара се пръснаха, хвърчейки навсякъде около тях. Едно одраска шията ѝ. Електрическа вълна премина през въздуха, проблясвайки срещу полираната повърхност. Същата тази енергия издърпа главата на Мойра отново силно назад и мускулите на шията ѝ се опънаха силно. Пръстите ѝ започваха да губят обхвата си върху ръцете му. Половината ѝ тяло потъна във въртящата се маса, влачейки и него, заедно с нея. Огън и лед, всичко полепна по кожата му. Друго измерение?

Достатъчно. Ръмжейки, Конн пристъпи напред, обгръщайки с ръка кръста на Мойра. Толкова много усещания пълзяха по кожата му, че той не можеше да разграничи топлината от студа. Издърпвайки я настрана до себе си, той измъкна пистолета си и започна да стреля. Зеленият лазер на пистолета му експлодира през измеренията, изпращайки искри от чисто бяла светлина в отговор.

Отекна гневен вик.

Прозвуча звук от гръмотевица.

Порталът ги освободи с шумно пукане.

Силата ги накара да полетят назад. Конн падна по гръб, притискайки Мойра към гърдите си. Челото ѝ се удари в брадичката му. Хартиените салфетки летяха из целия бар. И тогава настъпи тишина.

Външната врата се отвори рязко и Келл влетя вътре.

— Чух експлозия. — Той огледа таверната. — Какво се е случило, по дяволите?

Конн си пое дълбоко дъх, отпусайки глава на пода. Цялото тяло го болеше, сякаш е минал през бетонобъркачка.

— Мойра? — Той имаше нужда да разбере, че не наранена. Тя трепереше срещу него, поемайки си насечено въздух. В тялото му се надигна вълна от гняв. Половинката му бе ужасена.

Тогава тя вдигна глава към него.

Беше сгрешил.

Чиста, сурова ярост грееше на лицето ѝ. Опирайки ръце на гърдите му, тя скочи на крака.

— Кучи син! — С треперещи ръце тя отметна косата, паднала пред лицето ѝ. — Отнякъде се появи нещо като портал. Във въздуха. — Тя започна да крачи напред-назад из бара, а натрошените стъкла скърцаха под подметките ѝ, докато в ума ѝ се блъскаха хиляди мисли. — Най-после имаме обяснение. Ето как го правят, Келл.

Конн се изправи на крака.

— Как правят кое, Мойра? — Гневът започна да ври във вените му. Той бе войник и умееше с лекота да прикрива емоциите си, но горещата вълна, стягаща мускулите му в този момент, бе така силна, че не можеше да сдържа темперамента си.

Тя се завъртя рязко към него.

— Ох, ами... нищо.

Пред очите му падна червена пелена. С две крачки, той се озова до нея, сграбчвайки я за бицепсите и вдигайки я от земята. Още две крачки и задникът ѝ се приземи на бара. Изненада озари лицето ѝ и тя застина неподвижно. Навеждайки се към нея, той ѝ позволи да види целия гняв, който изпитваше.

— Как правят кое?

Изненадата изчезна и темпераментът ѝ се съживи. Очите ѝ блеснаха в яркозелено и кожата ѝ настръхна.

— Още веднъж се отнеси с мен като неандерталец, Кеърс, и ще се озовеш на четири крака, виещ към луната. — Тя се опита да слезе, но той я задържа на място, притискайки краката ѝ с бедрата си.

О, беше сбъркал. Не биваше никога да ѝ позволява да прекара този век без него.

— Нека съберем багажа ти, Мойра. Прибираме се у дома. — Колкото по-скоро я отведеше в безопасност в главния щаб, толкова по-скоро щеше да започне да търси онзи, който опита да я отвлече по този начин.

Тя си пое дълбоко дъх, полагайки очевидни усилия да не се разкрещи. Кръвта ѝ закипя, обагряйки порцелановата ѝ кожа с лек оттенък на розовото. Перфектните ѝ зъби се стиснаха толкова силно, че едва успя да изръмжи.

— Аз съм у дома.

— Не. Домът ти току-що се превърна в подземна крепост с войник на всеки ъгъл.

Келл прочисти гърлото си.

— Колкото и да ми се иска да ви оставя да продължите с тази вампирска любовна игра, трябва да се махаме от тук.

Конн притисна ръце към твърдото дърво от двете страни на бедрата на Мойра. Тя нямаше да ходи никъде. Обръщайки глава, той прикова приятеля си с поглед обещаващ отмъщение.

— Очевидно не си бил достатъчно подробен с информацията за половинката ми, Келл.

Огън блесна в черните очи на Келл.

— Още преди тридесет години ти казах да си домъкнеш задника в Ирландия, но ти не ме послуша.

Конн игнорира възмутения вик на Мойра.

— Говорих с половинката си. — Той погледна към упоритата жена пред него — която ме информира, че има нужда от още време, за да учи и да се подготви да заеме мястото си при Деветимата. — Какво, по дяволите, пропускахе?

Като седмата дъщеря на седмата дъщеря, Мойра на практика имаше гарантирано място в Съвета на Сбора на Деветимата, групата, която управляваше света на вещиците. Той разбираше нуждата ѝ да се подготви. Не само че членовете на Съвета управляваха техния свят, но го правеха посредством използване на квантова физика, както и различни елементи, които биха могли да взривят Вселената. За усвояването на силите нужни за боравенето с тези елементи се изискваше обучение. Както и късмет, ако питаха него.

Келл въздъхна шумно.

— Уредих да дойде транспорт.

Стъпките от ботушите му по пода на таверната показа, че се отдалечава, а щом затръшна вратата зад себе си, звукът отекна в тишината. Конн плъзна поглед по Мойра.

Тя се понамести на бара. Студен метал се притисна към югуларната му вена.

— Назад, Кеърс. — Погледът ѝ срещна неговия, докато ножът се притискаше към гърлото му.

Той се усмихна. Пакостницата можеше да се движи бързо. Въпреки положението му, членът му отново се втвърди. А темпераментът му пламна. Той се наведе напред, притискайки се към острието.

— Мислиш ли, че можеш да ме наръгаш, *далтийн*?

Очите ѝ се присвиха.

— Мислиш, че не бих го направила? — Дрезгавият ѝ глас бе напълно подходящ за обстановката, която създаваше опушения бар. — Имам работа за вършене, Конн. Ако се наложи да те отстраня, за да я свърша, приготви се да кървиш.

Зъбите му се удължиха. Това не му се беше случвало инцидентно откакто излезе от пубертета. Преди векове. Тя наистина щеше да го наръга. Стратегът в него започна да обмисля ситуацията и как би могъл да я накара да размисли.

Очите на Мойра блестяха, а червените ѝ къдрици бяха ясно доказателство за огнения ѝ характер. Изражението на лицето ѝ бе бунтарско, докато го предизвикваше. Но още нещо се четеше в погледа ѝ, което накара кръвта му да закипи. Знание и увереност, които можеха да бъдат открити само в най-елитните воители, които бе тренирал... тези, чиято увереност бе изкована в огън и кръв.

И тя я притежаваше.

Воинът в него се събуди за живот с див рев, поглъщайки рационалните му мисли. Той стрелна ръка напред и сграбчи ножа, отдалечавайки острието от шията си.

— Пусни ножа, Мойра. — Мека кожа покриваше тренираните мускули на ръката ѝ. Той можеше да стегне хватката си и да я принуди да пусне оръжието, но нямаше намерение да го прави.

— Не. — Тя се възползва от възможността, която ѝ даде той, премествайки се леко, за да забие тока на обувката си в крака му и да го удари със свободната си ръка по ухото.

Болка експлодира в черепа му. Темпераментът му избухна. Сграбчвайки косата ѝ, той дръпна главата ѝ назад. Бледата колона на шията ѝ се опъна. Тя изкрещя протестиращо. Конн наведе глава над нея, а резците му се удължиха изцяло. Устните му се притиснаха към кожата ѝ.

И той засмука.

Цялото ѝ тяло потрепери и Мойра изпусна ножа на пода.

Конн започна да пие. Мед и подправки взривиха вкусовите му рецептори, последвани от вълна сурова мощ. Умът му се замая. Възбуда, похот и огън се завихриха в тялото му, докато мисълта да потъне дълбоко в нея не избути всички мисли от ума му. С бързо близване на езика му, малките ранички се затвориха, а устните му се насочиха към нейните за една дълбока, страстна целувка.

Тя простена ниско, дърпайки го към себе си. Горещината се изливаше на талази от тялото ѝ.

Той пусна ръката ѝ, обви здраво ръка около кръста ѝ и я смачка в прегръдките си, притискайки ерекцията си между бедрата ѝ. Искаше я гола. Езикът му се преплете с нейния, а тихите ѝ стонове само засилваха страстта му.

Оръжеен изстрел го накара да се откъсне от нея. Той се завъртя, прикривайки я с тялото си. Келл стоеше на входа, спокойно прибирайки баретата в кобура на колана си. Гипсова мазилка се посипа от тавана, където зееше огромна дупка.

Конн изръмжа.

Келл вдигна и двете си ръце във въздуха. Почти два метра, с тъмни очи и коса, вешерът зае успокояваща позиция, която вероятно не му бе присъща. Небрежно изтупвайки пращинки гипс от раменете си, той каза.

— Знам, че си прося смъртта, прекъсвайки вампир, докато е с половинката си, но наистина трябва да тръгваме.

Звукът от перките на хеликоптер стресна Конн. Не бе чул пристигането му.

— Къде?

— Призовани сме от Съвета — каза Келл. — Веднага.

Мойра скочи от плота, приземявайки се до Конн. Тя прокара трепереца ръка през къдриците си.

— Вече закъсняваме.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Идвам с теб или няма да ходиш никъде. — Имаше нужда от отговори. Ако упоритите магьосници в тази стая не му ги осигуряха, щеше да се насочи към върха.

— Макар да не може да види Съвета — Келл насочи погледа си към братовчедка си, — може да ни е от полза. Поне докато Деър и Адам се върнат.

Конн застина.

— Деър и Адам?

Келл и двамата му братя работиха като главни стражи за Деветте. Явно се случваше нещо наистина голямо, че да бъдат призовани всички едновременно. Подозренията накараха Конн да стегне рамене.

— Защо си с Мойра, Келл? — Начинът, по който гласът на Конн стана една октава по-нисък, трябваше да предупреди приятеля му. Той предполагаше, че Келл е с Мойра, за да изпълнява ролята на посредник, страж и може би да ѝ осигури защита при нужда. Но ако половинката му имаше нужда от защита, някой трябваше да му се обади по-рано.

Келл стрелна Мойра с поглед.

— Вярвам, че това е разговор, който трябва да проведеш със Сбора на Деветимата, Кеърс.

— Не ме наричай така. — Мойра се напрегна. — Нямах право да си ядосан, Келл.

Келл направи крачка напред, а очите му блестяха.

— Нямам право да съм ядосан? Майтапиш ли се с мен? — Той махна с ръка към Конн. — Има голям шанс да съм принуден да участвам в ръкопашен бой с един от най-добрите си приятели, защото *ти* отказваш да приведеш ред в живота си. И сега вече може да е прекалено късно да поправим света си.

С една крачка Конн се оказа пред Мойра.

— Не ѝ крещи. — Боят бе сигурен, макар първият удар да дойде от нахалната хлапачка зад гърба му. Два юмрука, директно в бъбреците му.

— Това е. — Конн се завъртя и се наведе, мятайки вещицата на рамото си. Тя извика от изненада. Той се обърна и тръгна обратно към изхода.

— Тъй като имам стриктни нареждания от краля си да не ядосвам Съвета, ще се срещнем с тях. По време на полета може да ми обясните, какво, по дяволите, се случва тук. — Той премина през вратата, излизайки навън под лъчите на слънцето, без да се интересува, дали Келл го следва или не. Мойра се гърчеше на рамото, удряйки гърба му с ръце. — И след това, половинке, се прибираме у дома.

Гняв изгаряше вътрешностите му. Семейството на Мойра имаше власт и знаеше как да я използва. В мига, в който я принудеше да напусне острова с него, щяха да му обявят война.

Така да бъде.

ГЛАВА 3

Мойра се облегна назад върху плюшената седалка на хеликоптера и за пръв път не оцени лукса на добре построената машина. Копнееше шума на вятъра да може да изсмучи тестостерона от натежалия от тишината въздух, докато двамата мъже към момента я игнорираха. Келл седеше на отсрещната седалка с протегнати напред крака, глава отпусната назад и затворени очи. Конн окупираше седалката до нея, блъскайки клавишите на лаптопа си, докато екранът не оживя. Може би трябва да отиде да поседи при пилотите. Тя опря ръце на облегалките, с намерението да стане, когато Конн завъртя рязко глава към нея.

Зелените му очи я пронизаха.

— Седни. Долу. Веднага.

Тонът му бе изпълнен с предупреждения и вероятно би трябвало да се ядоса. Но енергията, която ѝ бе нужна, за да се ядоса истински, я напусна. Изтощена. Беше толкова изтощена. Кожата прошумоля под нея, когато тя се настани обратно на мястото си.

— Натъкнах се на куп неприятности — каза Конн вместо поздрав.

Дейдж Кеърс повдигна вежди.

— И аз се радвам да те видя, братко. — Висок и мускулест, кралят изпълни екрана, облечен с дънки и черна копринена риза. Зад него имаше нещо, което приличаше на платно за прожектиране на филми... и не даваше ни най-малка представа къде се намира. Сребърният му поглед се стрелна настрани.

— Здравсти, Мойра.

— Здравей. — Изпълни се с гордост от това, колко овладян прозвуча гласът ѝ. Спокойна. Трябваше да остане спокойна.

— Извинявай — Конн потърка брадичката си. — Как е половинката ти?

Дейдж се намръщи.

— Ема работи денонощно, търсейки лек за вируса. — Той въздъхна. — Сестра ѝ ще ражда след по-малко от месец, а Талън ме подлудява.

Кара бе заразена с Вирус-27, докато беше бременна и никой не знаеше как хормоналните промени ще се отразят на бебето. Но Мойра бе помогнала да неутрализират катализатора в кръвта на Кара, който, ако бе останал, щеше да забърза процеса и от вампирска половинка с двадесет и седем хромозома, щеше да я превърне отново в човек с двадесет и четири хромозома. Разбира се, никой не знаеше дали вирусът ще спре до там или ще продължи да унищожава хромозомите, докато не доведе до фатален край. Засега, поне бяха успели да забавят гадината.

Страх изпълни Мойра.

— Кара е силна, Дейдж. Ще бъде наред.

Кралят кимна.

— Надявам се. — Той се обърна отново към брат си. — Е? Колко ядосан е Съветът на Сбора на Деветимата?

Конн сви рамене.

— Все още не знам. Но предполагам, че е доста.

Мойра кимна.

— Добро предположение.

Дейдж повдигна вежди.

— Не мисля, че исканията ми са неразумни.

Арогантността на мъжете Кеърс трябваше да се бутилира и да се продава.

— Нито веднъж в историята на Реалм, кралят не е искал нашите войници под неговото директно командване. — Всъщност, ако питаха нея, войниците на Съвета можеха да наричат задниците на вампирите. Тя се усмихна.

На лицето на Дейдж също се появи усмивка.

— Работиш по дипломацията си, нали?

— Да. — Някой ден щеше да има полза от нея, щом стане част от Съвета. За нещастие.

— Продължавай да работиш. — Конн се наведе към екрана на лаптопа. — Ще им обясня опасността от новия вид върколаци и графика ни за тренировки.

— Всичко е въпрос на контрол — промърмори Мойра. — Нашите хора са в съюз с вашите. Не отговаряме пред вас. — Толкова с дипломацията.

— Не. Залозите са прекалено високи и точно сега, всички трябва да тренираме. — Дейдж се намръщи — Кой извърта исканията ми по този начин?

Целият Съвет. Мойра погледна към Келл в другия край на хеликоптера. Проклетият мъж трябва да се събуди и да помогне.

— Сами тренираме войните си, Кралю.

— Ще видим това. — Погледът на Дейдж се стрелна към брат му. — Защо имам чувството, че там се случва нещо повече?

— Инстинктите ти са остри както винаги. Това, което разбрах досега... — Конн хвърли поглед в нейната посока — ... е, че някой се е научил да телепортира хора против волята им.

— Моля? — кралят пристъпи по-близо до камерата.

— Отвори се някакъв вид портал и се опита да засмуче Мойра. Предполагам, че е нещо подобно на телепортирането.

Дейдж се намръщи.

— Само малцина от нас имат способността да се движат през измеренията и да пристигат някъде другаде, Конн.

— Знам това. Можеш ли да телепортираш някой, ако не си с него?

— Не. — Дейдж погледна настрани. — Телепортирането представлява скачане между измеренията. — Погледът му се фокусира обратно върху тях. — Мойра, квантовата физика, която упражняват вещиците, е подобна. Да не би вашите хора да експериментират?

Конн се обърна към нея, но Мойра задържа очите си върху краля.

— Не. Ние използваме енергия, за да изменяме материята на субатомно ниво. Чиста наука, Дейдж. Да манипулираш времето е по-скоро свързано с теорията на струните. А двете са тотално различни. — И все пак... науката си е наука.

— А какво ще се случи, ако и двете се използват едновременно? — попита Конн.

Мойра сви рамене.

— Ще бъде освободено голямо количество енергия. Вероятно достатъчно, че да повлече някой през измеренията от далечно разстояние. — Но човекът, който го прави, ще бъде изцеден от силите

и енергията си, доста време след това. Това обясняваше защо имаше големи промеждутъци от време между отвлеченията на членовете на Сбора на Деветимата. Факт, за който имаше стриктни заповеди да не разкрива.

— Има ли нещо, което искаш да ни кажеш, Мойра? — меко попита кралят.

Дори от далечното разстояние помежду им, леко напрежение стегна долната част на черепа ѝ. Тя затръшна мисловните си щитове и се усмихна.

— Аз съм добре тренирана вещица, Кралю. Стой далеч от главата ми. — Макар да смяташе Дейдж за приятел и част от семейството ѝ, главата ѝ винаги щеше да бъде затворена за него, както и за всеки друг.

Дейдж погледна към Конн.

— И той не може да проникне — заяви Мойра. Като нейна половинка, той имаше доста добра възможност много скоро да проникне през защитата ѝ. Бяха близо един до друг само от два часа, а тя вече можеше да усеща чувствата му. Истински разярен мъжкар. Но това бе нищо в сравнение с гнева, който ще изпита, ако успее да пробие барикадите на ума ѝ и да прочете мислите ѝ.

— Все още. — Заплахата на Конн увисна във въздуха. — Макар че мога да ти кажа, че Съветът подсилва защитата си и събира около себе си, всичките си стражи. Всъщност — той се намръщи към половинката си, — Мойра не е хич толкова изненадана, колкото би следвало да бъде от това, че някой се опита да я отвлече. Смятам, че това не е първият опит.

— Кърджаните ли са, Мойра? — попита Дейдж, стискайки зъби. Раса от вампири с тебеширено бели лица и червена коса, които се бояха от слънцето, бяха създали вируса, за да могат да откраднат половинките на вампирите.

— Не знам кой го прави. — Тя наистина не знаеше. Бе вероятно Кърджаните да се появят с брониран танк, отколкото да манипулират времето и измененията. Не вярваше да са те.

— За пръв път чувам някой да манипулира измеренията по този начин. — Челюстта ѝ се стегна и тя стрелна Конн с поглед. — Освен това, за пръв път някой опитва да отвлече мен.

— Ами някой друг? Има ли други отвлечени? — попита директно Конн.

Проклетият мъж трябваше да стане адвокат.

— Не и доколкото знам. — Лъжата се отрони с лекота от устата ѝ.

— Ужасна лъжкиня си, *далтийн*. — Конн се обърна към брат си. — Нещо ново на демонския фронт?

Дейдж въздъхна.

— Не. Макар да ни обявиха война преди осем месеца, още не са направили своя ход... освен ако новият транспортен бизнес не е първият им удар. — Той потупа с пръст брадичката си. — Демоните се бият, като изпращат ужасяващи картини в ума на човек... това е традиционната им тактика. Не мога да си представя, че ще си играят с физиката.

Конн наведе монитора към себе си.

— Моето предположение е или вещиците или... ами... ние. Може би е някой вампир със специални умения. Но ако се замислиш над това, Кърджаните са изучавали биология през последните триста години, за да създадат вируса. Може би паралелно с това са изучавали и квантова физика.

Той се намръщи и около устата му се появиха твърди линии.

— Мойра бе призована от Съвета. След това ще изкопча истината за другите изчезнали хора от половинката си. — Той прочисти гърлото си. — Имам нужда да направиш едно телефонно обаждане, Дейдж.

Изражението на Дейдж остана каменно, но в погледа му блеснаха сребърни точки.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Тогава смятай го за сторено — каза кралят и затвори.

За какво говореха? Мойра се обърна към Конн.

— Ще обясниш ли?

Арогантност се четеше във всяка извивка на изваяното му лице.

— Не. — Той затръшна лаптопа и погледна през прозореца. — Дъблин е удивителен.

— Да. — Дъблин бе известен с това, че бе най-чистият град в света и бе смесица от древна и модерна архитектура. И все пак

икономиката на Ирландия непрестанно вървеше надолу. Истинско доказателство, че Съветът е загазил. — Не си идвал тук от век, Конн. — Леко раздражение пролича в гласа ѝ.

Той хвана едната ѝ ръка и я дръпна към себе си, поставяйки я на твърдото си бедро. Топлината от тялото му на мига се насочи към сърцето ѝ.

— Трябваше ми океан помежду ни, за да ме спре да не дойда за теб, Мойра.

Глупости. Той си тръгна и никога не погледна назад. Може би ако имаше опит, или нещо подобно, той щеше да остане. Но той бе нейният пръв и единствен. Тя поклати глава.

— С теб дори не се познаваме. — Една нощ бяха правили секс и се оказаха обвързани до живот. Всъщност той се свърза с нея едва преди десет години. В началото формално, а след това някак поестествено.

Той въздъхна.

— Ти беше толкова млада. Знаех, че трябва да ти дам време да се превърнеш в лидера, който ти е отредено да станеш. — Ръката му се стегна върху нейната. — Но времето изтече.

Мъжът просто не схващаше. Ноктите ѝ се впиха в бедрото му.

— Не е нужно да правиш това. Провидението не може да ни принуди да правим каквото и да е било. — Той трябваше да спре да я докосва. Беше минал век откакто бяха правили секс и сега тялото ѝ изгаряше. В мига, в който я маркира, бе станала забранена за всеки друг мъж.

Буквално. Вампирите бяха единствено мъже. Щом се обвържеше с вампир, жената ставаше несъвместима с другите мъже. Един вид алергия.

— Искам да те отведа у дома.

— Не, не искаш. — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да ги спре. Лицето ѝ пламна и тя вдигна поглед право напред.

Той хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си, и обърна лицето ѝ към себе си. В погледа му се четеше объркване.

— Не е възможно да вярваш, че съм искал да остана далеч от теб за цял век.

Тя примигна. Два пъти. Уязвимост стегна стомаха ѝ. Твърда, упорита гордост я накара да изправи рамене. Изражението му се

отпусна, но той хвана по-здраво брадичката ѝ.

— Виж ти.

— Не можеш да ми кажеш, че не беше облекчен, задето Съветът те принуди да напуснеш континента. — Може би щеше да го отрече. Един тих, глупав глас в дъното на душата ѝ се молеше за това.

Той въздъхна дълбоко и погледна настрани, преди да отговори.

— Може би малко. В началото. — Погледът му се фокусира отново върху нея. — Маркирането ме свари неподготвен. Нощта, която споделихме... обикновено не губя контрол. Никога не губя контрол.

Тя знаеше, че е бил облекчен, и дори донякъде го разбираше. И все пак, нещо дълбоко в нея изгаряше от болка. Маркирането.

— Аз също. Затова, нека игнорираме маркера и да кажем на Провидението да върви по дяволите.

— Мойра — мекият му тон бе предупредителен и кожата ѝ настръхна, — забрави Провидението. — Погледът му задържа нейния. — Аз те направих моя и смятам да те отведа у дома.

Раздразнение и страх я изпълниха при думите му.

— Не може наистина да смяташ да го направиш. Тук съм нужна.

— Не, не си. — Той пусна брадичката ѝ, за да погледне към часовника си. — Деветимата членове на Сборището са пръснати из целия свят. Можеш да работиш отвсякъде.

Тя едва сдържа острия си отговор. Той имаше нужда от нещо, което тя не можеше да му даде.

— Какво си представяш, че ще се получи, Конн? Ще се върнем в дома ти, аз ще работя през интернет, а ти ще се биеш във войната?

— Именно. — Той плъзна лаптопа в тъмната чанта на пода на хеликоптера. — Разбирам, че понякога ще ти се налага да пътуваш заради работата си, и няма проблем. Но освен работа, аз си представям и деца и че ти ще бъдеш защитена на някое безопасно място. — Когато се облегна назад, раменете му заеха половината облегалка на нейната седалка. — Разбира се, децата ще се появят по-късно. След като спечелим войната. Засега си представях, че ти ще искаш да се установим някъде.

О, само ако знаеше. Тя едва се сдържа да не го удари по главата. Как може едно същество от напреднала раса да бъде такъв идиот? Раменете ѝ се свиха срещу стените, които я притискаха.

Хеликоптерът прелетя над улиците на Дъблин. Скоро видяха как слънцето залязва над река Лифи, докато маневрираха, издигаха се и най-после кацнаха на покрива на една от най-новите сгради. Конн повдигна вежди.

— Отиваме в дома на Келл?

Мойра се завъртя на седалката си, когато пилотът изгаси двигателя.

— Не точно.

Е, в известна степен. И Келл живееше тук. Тя откопча колана си.

— Не си идвал тук, нали? — Ако вампирът бе стъпвал на континента, щеше да го почувства.

Конн плъзна вратата, отваряйки я.

— Не. Просто имам информация, че Келл живее тук. Както и новите попълнения към редиците на стражите. — Той скочи на покрива.

Бе толкова мощен. Прие протегнатата му ръка и скочи на земята, игнорирайки силата, която се вливаше в нея от ръката на вампира. Кожата ѝ настръхна. Тя се дръпна назад и едва устоя на изкушението да потърка длан в дънките си. Естественият аромат на плесен от реката се носеше по лекия бриз, докато тя навеждаше глава, преди да притича към близката синя метална врата.

Келл я изпревари и отвори, правейки ѝ жест да влезе вътре. Меките подметки на обувките ѝ за тенис не издадоха почти никакъв шум, докато слизаше по петте стъпала към вътрешната врата, която, след като я отвори, разкри голямо, полупразно фоайе за трите пентхаус апартамента.

— Гледай да си готова до петнадесет минути, Мойра. По пътя трябва да се отбием до „Сепията“ — каза Келл, насочвайки се към източния апартамент и затръшвайки вратата след себе си, без да поглежда назад. Щракването на бронираната врата отекна шумно в облицованото с мраморни плочки фоайе.

Дали да се обърне? Или да се държи така, сякаш няма нищо странно? Кеърс щеше да дойде в апартамента ѝ, в личното ѝ царство. Той стоеше зад нея, а мълчанието му бе натежало от незададените въпроси. Тя знаеше за него достатъчно, че да е сигурна, че отговорите ѝ няма да му харесат. Изпъвайки рамене, тя се насочи към западния апартамент и отвори вратата.

Той я последва вътре, носейки със себе си мъжествения аромат на барут и градински чай, изпълвайки с него апартамента ѝ. Той подсвирна тихо, гледайки през големите прозорци как слънцето залязва зад река Лифи.

— Красиво. — Вратата се затвори зад него, карайки я да подскочи нервно.

Ароматът на лимон се носеше в дневната, от препаратите за полиране на масите. Навсякъде из стаята имаше разхвърляни плюшени разноцветни възглавнички, които сестри ѝ и тя бяха бродирали с дни. С едно махване на ръката ѝ, те се наредиха в перфектна линия върху дивана и фотьойлите. Мойра прочисти гърлото си.

— Ами, чувствай се като у дома си, Коннлин. Връщам се след минута.

Нямаше представа как ще го накара да остане в апартамента и да не я последва на срещата. Май трябваше да го нокаутира. Но тъй като квантовата физика и магията нямаше да свършат работа... ѝ трябваше тухла.

— Мойра... — Тих и мек, гласът му помилва кожата ѝ.

Огромното му тяло доминираше в малкото пространство, а военните му кубинки изглеждаха смъртоносни върху белия мраморен под.

Завъртайки глава настрани, той погледна към каменната камина, над която бе окачена едно от картините на сестра ѝ Брена, с изобразен северен морски пейзаж.

— Тук ли живееш?

— Понякога. По-лесно е да живея тук, докато преподавам в колежа, отколкото постоянно да пътувам до колибата си. — Макар че преподаването бе причината да има дом в Дъблин. — Трябва да побързам, Конн. Вземи си бира от хладилника. — Налагаше се да действа бързо. Мъжът трябваше да се справи сам.

Притичвайки към спалнята, тя затвори вратата, губейки ценно време да се облегне на нея и да въздъхне. Големият махагонов гардероб, който сестра ѝ бе подарила при нанасянето, я примамваше да изтича и да се скрие в него... както правеше, когато бе на четири години.

Лекият аромат на парфюма от люляк, създаден специално за нея от сестра ѝ Моли, изпълваше въздуха и я накара да се забърза. С бързи

движения тя застана пред гардероба, вадейки по-подходящи дрехи и се преоблече.

Лаптопът ѝ, поставен върху бюрото, което сестра ѝ Дарси бе направила ръчно, иззвъня.

Страх плъзна по гръбнака ѝ. Навличайки блузата си, тя притича през стаята и отговори на повикването.

— Здравей, Вивиан.

Вивиан Норткът, лидер на Сбора на Деветимата, кимна кратко.

— Мойра.

— С Келл всеки момент тръгваме, госпожо. — Мойра погледна към античния часовник, който отброяваше минутите, поставен върху нощното шкафче до леглото ѝ. Беше го намерила в гаражната разпродажба на старата Моли преди година и проклетото нещо винаги изоставаше с пет минути.

— Обаждам се, за да ти дам официална заповед да доведеш Коннлин Кеърс заедно с теб на срещата днес. — По лицето на лидера не трепна дори мускулче, докато съобщаваше удивителната новина.

Мойра възкликна. Сърцето ѝ заби лудешки.

— Това е невъзможно. — Защитните мерки, които взимаха вещиците, за да защитят лидерите си, беше непробиваема... дори и от най-силния войник на вампирите. — Не разбирам. — Но разбираше много добре. Осъзнаването на това, което щеше да се случи, бе като силен удар в лицето.

Вивиан присви тънките си устни.

— Мисля, че разбираш.

Темпераментът ѝ пламна и Мойра една успя да потисне гнева си.

— Тогава защо искаш това от мен?

Огън пламна в очите на вещицата.

— Кралят изиска брат му да присъства на срещата ни днес. Аз просто изпълнявам кралските желания.

Ах. Телефонният разговор, който Конн накара Дейдж да направи. Мойра поклати глава. Абсолютна паника пламна през тялото ѝ.

— Той ще умре. — Вампирите бяха трудни за убиване, но дори Конн няма да оцелее, ако опита да се приближи до Съвета.

— Може би. — Вив си пое дълбоко дъх. — Обясних този факт на Дейдж, но той настоява, че Конн ще преживее охранителните ни мерки... което наистина може да се случи.

Мойра се постара да изобрази спокойно изражение. Дали Съветът знае за уменията на Конн?

— Мислиш ли, че след като се обвързахме, Конн е придобил умения, които вампирите обикновено не притежават?

— Обмисляхме тази възможност още откакто се обвързахте. Но, честно казано не. Освен ако не е прекарал последния век, изучавайки квантовата физика — изсумтя тя.

А Конн бе правил именно това.

— Разбирам. — Осъзнаването на случващото се натеза на раменете на Мойра. — Значи очакваш днес той да умре. — Определено имаше вероятност да се случи. Това, че се е научил да управлява енергията, не значеше, че ще може да премине през *воала*. — Страхотна стратегия, лельо Вив. — Мойра поклати глава. Сега повече от всякога се боеше от деня, в който ще стане част от Съвета.

— Стратегия? — Вив повдигна вежди.

— Конн умира и вината е на краля. — Мойра взе гривната с лунен камък и закопча сребърната верижка около китката си. — Сборът на Деветимата се оттегля от Реалм... или Реалм ни изритва от Алианса. И в двата случая... ти ще си доволна. — Те не можеха да се оттеглят от Реалм. Какво си мислеха консулите?

Погледът на Вив потъмня.

— Доста стратегически разсъждаваш, нали, Седма?

О, леля й нямаше никаква представа. Страхът накара Мойра да понижи глас, за да му попречи да се разтрепери.

— Не искаме семейство Кеърс да ни бъде враг, Вив. Трябваше да откажеш на Дейдж.

— Да откажем на краля на Реалм щеше да е предпоставка да се оттеглим, но все още не сме готови да предприемем тази стъпка. — Лицето на Вивиан се зачерви силно. — Ще мислим за последиците, когато му дойде времето.

— Последици? — Огън луна във вените на Мойра — Лельо Вив...

— Достатъчно. — Електрически зелени искри припламнаха по кожата на Вивиан. — Мойра, ти си седмата дъщеря на седмата дъщеря. Родена си да станеш лидер на този съвет и ще се научиш да се подчиняваш на законите му. — Ноздрите й се разшириха, а лицето й

стана твърдо като скала. — Ще ти се налага да се изправяш пред подобни неприятни решения ежедневно.

Тежестта на тази нейна съдба едва не смаза Мойра. Само гневът, кипящ в нея, ѝ помогна да остане на крака.

— Ако Конн не успее да премине през воала, вампирите ще са последното нещо, за което Съветът трябва да се тревожи. — Посягайки, тя прекъсна разговора. За нещастие, това бе празна заплаха.

Замисли се дали да не се обади на Дейдж, но размисли бързо. Кралят щеше да застане на страната на брат си. Единственият ѝ избор бе да обсъди това, направо с Конн.

ГЛАВА 4

Конн отпи още една глътка Гинес, наврял глава в хладилника на Мойра. Всичко бе подредено спретнато и по цвят. Бирите в ляво, лайма в дясно. Газираните напитки на втория рафт, наредени по вид и размер, от най-малкия към най-големия. Странно. Не биваше ли да знае тази нейна черта? Бяха обвързани почти век. Той знаеше коя ѝ е любимата храна, тъй като му бе споделила в един от разговорите им, но не знаеше, че толкова педантична, че да реди храната по този начин.

Педантична и прекалено уязвима, за да бъде спокоен. Беше я наранил, когато преди век се съгласи с условията на Съвета и я напусна. Как не го бе осъзнал? Може би защото тогава изпитваше толкова голямо облекчение, че не искаше да се замисля за чувството на притежание и нуждата, които го изяждаха жив.

Когато напусна Ирландия, сърцето му бе изцяло в деликатните ѝ ръчички. Тя го притежаваше... тялото и душата му. Разстоянието му бе помогнало да намери мир в себе си. Времето му бе дало възможност да планира стратегията си. Беше по-възрастен, по-мъдър... и нямаше да я пусне да си отиде, затова най-добре щеше да е тя да се примири с това.

Той затвори хладилника и напусна кухнята, боядисана с цветовете на океана и с полирани дъбови шкафове... дело на Джуно Дънгс, най-добрият майстор дърводелец от последните двеста години. Широки стъпала отведоха Конн в дневната. Цветовете, като на скъпоценни камъни, които бе избрала, говореха за чувственост и секс. Беше много по-различно от сладката колиба с ръчно изработени възглавнички, които си бе представял през всичките тези години. Колибата принадлежеше на момиче. Тази стая от друга страна, принадлежеше на жена.

Движение от коридора привлече вниманието му и той се обърна, замръзвайки на място.

Мойра бе излязла от спалнята облечена с черна пола, стигаща до средата на прасците ѝ, и кожено червено яке. Високи кожени черни ботуши покриваха краката ѝ до коленете. Немирните къдрици бяха

укротени с фиба на тила ѝ, а около прелестните ѝ зелени очи имаше опушен черен грим. Беше великолепна.

Устата на Конн пресъхна. Езикът му се поду. И преди бе изпитвал похот, но в момента бе погребан под страстното чувство. Копнежът и желанието разпалиха клада в кръвта му. Примитивната нужда накара ноздрите му да пламнат и клепачите му да се притворят леко.

Тя направи крачка назад. Умно момиче. Стисна бледите си ръце пред себе си.

— Трябва да останеш тук, Конн.

Лекото трепване на гласа ѝ и молбата в погледа ѝ го отрезвиха.

— Не.

Тя въздъхна силно.

— Не разбираш риска, който поемаш.

Нима това бе заплаха?

— Ако сме съюзници, Мойра, а аз вярвам, че сме такива, Съветът няма да ми направи нищо. — Значи слуховете бяха верни. Проклетият Сбор на Деветимата наистина искаше да се отцепи от Реалм.

Налагаше се да отведе Мойра в безопасност преди още някой да реши да обяви война на Реалм. Все едно Кърджаните и Демоните не им бяха достатъчни.

— Съюзници сме, Коннлин. — Погледът ѝ не се откъсваше от неговия.

Впечатляващо.

— За колко дълго?

Тя отвори уста да отговори, точно когато вратата на апартамента се отвори. Конн приклепна леко, готов да я защити, но в следващия миг се изправи бавно, преди дребната жена да връхлети в ръцете му.

— Коннлин Кеърс. Крайно време беше. — Брена Дън го прегърна и го потупа по гърба, преди да се отдръпне и да го погледне с широка усмивка и искри в сивите си очи. — Много ти благодаря за страхотния компютър, който ми изпрати за рождения ден. Обожавам го.

Конн отвърна на усмивката на неочаквано появилата се осма дъщеря на доктор Патрик Дън, вероятно най-умния мъж на планетата. Е, след брата на Конн, Кейн. Конн се усмихна на чудото, което се клатеше на супервисоки токчета пред него. В цялата история на

вещиците, никога никой не бе създавал осма дъщеря. Седем бе наистина магическа цифра.

— Реших, че ще ти е приятно да си играеш с човешките сателити.

Брена кимна, а махагоновата ѝ кестенява коса се разхвърча около лицето ѝ. За разлика от своите седем по-големи сестри, Брена не бе наследила нито зелените очи, нито червената коса. Истинска изненада.

— Да. Миналия месец проникнах в правителствената база и прехвърлих част от военните ѝ фондове към хуманитарни кампании в средния изток.

Сърцето на Конн се стопли към жената родена осемдесет години след като се бе обвързал с Мойра. Тя бе част от семейството.

— Все още опитваш да спасиш света, нали?

— Разбира се. — Тя погледна към сестра си. — Трябва да поправим ирландската икономика, при това бързо, Мойра. Измислих план.

— Ти винаги измисляш планове. — Мойра пристъпи към вратата. — Тя натисна дръжката. — И те винаги се получават, колкото и да е странно. Ще говорим за това по-късно, става ли? Засега, имам нужда да забавляваш Конн.

Изумление примесено с раздражение изпълни Конн. С две крачки той стигна до вратата.

— Идвам с теб, за да се срещна със Сбора на Деветимата, *далтийн*.

Брена възкликна зад него.

— Не можеш да го направиш, Конн. Никога няма да успееш да преминеш през защитата.

Той се обърна и ѝ намигна.

— Бях поканен, Брен. — Той побутна нежно половинката си към вратата и я затвори след себе си. — Да вървим.

— Не. Защитата не са мъже или оръжия. — Половинката му се обърна, бутвайки го към стената. Той ѝ позволи да го помести. От нея се излъчваше невероятно напрежение. — Само вещици могат да преминат през воала, за да влязат в залата. Ще умреш.

Той повдигна вежди.

— Какъв воал?

— *Воалът!* — Раздразнението накара кожата на Мойра да заблести. — Ние сме вещици, Коннлин. Наистина ли си мислиш, че защитаваме щаба си, стреляйки с топки плазма?

Ами, да, това си мислеше.

— Никога не съм се замислял за това.

Воал. Може би можеше да се научи да създава такъв, за да защити жените в неговия щаб. Нищо не би му харесало повече от това да види семейството си по-добре защитено.

— Имайки предвид силите си, би трябвало да съм добре. — Може би. Кой знае? Проклетите вещици държаха всичко в тайна.

— Не. Силата на воала ще ти откъсне главата. — Тя се отблъсна от него и тръгна надолу по коридора, натискайки бутона на асансьора. — Воалът е създаден от прецизно подобрени субатомни частици, които да разпознават моята раса. Дори повече, те идентифицират *силите* на хората ми. Трябва да притежаваш точно определено количество сили, за да оцелееш. — Вратата се плъзна настрани и двамата влязоха вътре.

— Аз притежавам сили. Ти ги видя. — Но притежаваше ли достатъчно? Животът му току-що стана интересен и хич не му се искаше да си изгуби главата.

Половинката му изсумтя.

— Да. Можеш да хвърляш плазмени топки. Както и двегодишния ми племенник. — Тя натисна бутона за гаража. — Дори замислял ли си се, че смъртта ти, ще гарантира разцеплението в Реалм?

— Тогава най-добре да не умирам.

Жената сериозно го подценяваше. Очевидно Сборът на Деветимата искаше смъртта му. Или са открили новите му способности, или смятаха да направят голямо изявление, изтегляйки се от Реалм.

Вече нямаше време да играе игрички с половинката си.

— Ако Деветте наредят да бъда отстранен, ще го позволиш ли, Мойра? — Много отдавна бе спрял да се тревожи от смъртта. Когато му дойдеше времето, значи е време... макар че, проклет да е, нямаше да се даде лесно.

— Деветимата няма нужда да нареждат смъртта ти, след като сам влизаш в опасността. — Тя изправи рамене и отново натисна бутона за гаража. — Освен това, аз не казвам на Деветимата какво да правят.

Вратата се отвори и те излязоха навън. Тя си пое дълбоко дъх.

— Не можеш да ми кажеш, че ще откажеш да ме убиеш, ако кралят ти нареди да бъде сторено, принце. Няма как да не изпълниш заповедта, нали?

Темпераментът, който държеше под контрол през последните няколко часа, припламна опасно близо до повърхността.

— Ще откажа да направя всичко, което заплашва да те нарани, *далтийн*. Трябва да си напълно наясно с това.

Искри пламнаха в красивите ѝ зелени очи. Жената нямаше никаква идея колко близо е до това да я изведе насила от страната.

Той едва се сдържа да не изръмжи.

— Освен това, познаваш *моя* крал. Няма никакъв начин Дейдж някога да заповяда смъртта ти.

Вратите се отвориха отново и тя се отскубна от ръцете му, насочвайки се към мястото, на което Келл стоеше до три пистови мотоциклета. Конн ги огледа и подсвирна. Два Дукати и едно Сузуки Хаябуса блестяха под флуоресцентната светлина. Келл бе застанал защитнически до Сузукито, сякаш черно-червеният звяр означаваше разликата между живота и смъртта. Конн се надяваше да не е така.

— Хубав мотор.

— Хубав? — Келл повдигна вежди. — Това е най-бързият пистов мотоциклет в света... и беше такъв още преди да я преправя. Сега е невероятна.

Конн кимна към матовочерното, по-обемно Дукати.

— На Адам?

— На Деър — каза Мойра, грабна сребристия шлем от дръжката на червеното Дукати и праметна крак през седалката. — Одраскай я и той ще те убие. — Тя се настани и заслепи Конн с голяма усмивка. — Тогава няма да ми се налага повече да се тревожа за теб.

Нещо трепна в гърдите на Конн. Половинката му се бе плъзнала върху мотора, сякаш за нея това е нещо съвсем естествено... грациозна и опасна. Адски секси. Тя пусна косата си и разклати глава, преди да сложи шлема си, а той потисна един стон. Едва сдържа желанието да я сграбчи и да я принуди да пътува с него.

Келл заби шлема в корема на Конн и той изръмжа.

— Мерси. — Бързо сложи шлема на главата си и седна на Дукатито, запалвайки двигателя. Мотоциклетът измърка, събуждайки

се за живот под него, мощен и ръмжащ. Беше време да се срещне с хората, които желяеха смъртта му.

Лунната светлина блестеше по огледалната повърхност на сградите, покрай които минаваха. Мойра се наведе ниско над мотора си, позволявайки на вятъра да профучи покрай нея. Макар да караше една от най-мощните машини, която съществуваше на този свят, машина, която ѝ даваше пълна свобода, светлините на красивата клетка още се сближаваха около нея. Бъдещето ѝ я тласкаше в различни посоки. Деветимата направляваха поведението ѝ, а Коннлин притежаваше съдбата ѝ. И нито едно от местата не бе добро за нея.

Маркерът над бедрото ѝ започна да изгаря, когато зави, насочвайки се към туристическата част от града. Светофарът пред нея светна жълто и тя завъртя леко китка, карайки го да светне отново в зелено. Задните ѝ части изтръпнаха леко, сякаш вампирът, който караше след нея, я бе погалил с погледа си. Най-добре той да не гледа задника ѝ.

Тя последва Келл в една алея пълна с кофи за боклук и паркира мотоциклета си до неговия, точно до очуканата метална врата. Пускайки стъпенката, тя наклони мотора настрани, свали каската си и прехвърли крак през седалката, слизайки от превозното средство.

Келл и Конн направиха същото. Конн изглеждаше адски добре на мотоциклет... като древен воин. Повдигнатите му вежди задаваха още един въпрос, на който тя нямаше как да отговори. Ако се съдеше по непрестанно намръщената му физиономия, вече му бе писнало от тайни. Проклетият вампир трябваше да си остане на своя континент.

Келл стигна пръв до вратата и обви пръсти около дръжката. След няколко секунди, вратата се отключи.

Мойра едва сдържа самодоволната си усмивка. Тя бе по-бърза.

Вратата се отвори навътре и се чу силния звук от една нова хип-хоп песен. Келл се насочи навътре.

Конн я спря, хващайки ръката ѝ, докато придържаше вратата отворена.

— Защо сме тук?

Тя се съмняваше той да повярва, че Съветът прави срещите си в нощен клуб.

— Бърза среща с един от източниците ни. Не е важно. Защо не изчакаш навън при мотоциклетите?

Той я пусна.

— Ама разбира се.

Той я побутна нежно напред и я последва навътре.

Тя знаеше, че той няма да остане навън. И не го винеше. И тя не би чакала в алеята. Вълна от пот, дим и бира заля сетивата ѝ. Тя започна да си проправя път през тъмнината, следвайки Келл, който вървеше през дансинга, пълен с гърчещи се в такт с музиката тела.

Розови очертания на сепия вибрираха изпълнени с цветове на една от стените, пулсирайки заедно с ритъма на бандата. С въздишка тя заобиколи мъж, който чукаше на сухо една брюнетка, приковал я към стената. Двама млади мъже опитаха да я спрат, докато минаваше през дансинга, с флиртуващи усмивки на лицата, които изчезнаха в мига, в който погледнаха зад нея. Не ѝ трябваше да се обръща. Дори в тълпата, горещината на тялото на вампира зад нея изгаряше кожата ѝ. Едно от момчетата толкова пребледня, че тя се изплаши да не припадне.

Голяма ръка плесна задника ѝ.

— Разкарай ме от тук, преди да нараня някой — изръмжа Конн.

Плътта ѝ пламна, разпалвайки още повече желанието, което гореше в нея от мига на пристигането му. Но темпераментът ѝ успя да превъзмогне похотта. О, не, не може наистина той да я бе плеснал по задника. Щеше да му стъжни живота... когато имаше повече време.

Тръгвайки напред, тя започна да си проправя път с лакти през дансинга, докато не стигна до тъмно сепаре, в далечния край на клуба. Келл седеше в единия край, с гръб към стената и лице напред към тълпата. Когато тя се появи, той се отпусна и насочи поглед към сепарето.

Мойра последва погледа му.

— Д-р Пеландрон.

Докторът се усмихна, намествайки дебелите очила на носа си. Рядка черна коса се къдреше около подпухналото му лице, а жилавата му кожа бе леко зачервена. Очевидно отново пиеше. Доста.

— Мойра. Радвам се да те видя. Съжалявам, че напоследък не поддържахме връзка.

Вещерът бе главният им изследовател и истински гений що се отнася до теорията на струните. За нещастие бе наполовина фея, което вероятно бе причината да е толкова неорганизиран... макар че тя би заложила, че причината е алкохолът. Феите не биваше да пият.

— Предполагам, че си бил зает. — Мойра винаги се удивяваше как е възможно той да притежава половин дузина щури нощни клубове. Но тъй като той обичаше да държи под око инвестициите си, винаги се срещаха тук. Освен това, безплатният джин бе нещото, което държеше добрия доктор в сепарето, винаги щом напуснеше лабораторията си.

С усмивка, тя се обърна, оставяйки на Келл да обсъжда бизнеса, докато тя държи под око смесената тълпа от хора, вещици и шифтъри на дансинга. Макар че повечето бяха хора.

Конн се облегна на стената. Цяла вселена от обуздано спокойствие обгръщаше вампира, сякаш шумът не му пречеше.

Мойра улови погледите... срамежливите, предизвикателните и открито флиртуващите, на жените около бара. На възраст от осемнадесет до шестдесет... всички го гледаха. Но досега никоя не се показва достатъчно смела, че да пристъпи към него. Не ги винеше. Дори с отпуснатата си поза, той бе обграден от вълна опасност, а в погледа му блестеше смъртоносна заплаха. Конн беше секси, но и доста заплашителен. Намръщаното му изражение вероятно не помагаше особено. Но този мъж беше неин. Поне засега.

Чу се звук от разлистване на документи.

— Направих един бърз анализ, ако можем така да го наречем — докторът приглади брадичката си. — Телепортацията е възможна, но не може да се проследи.

Конн насочи вниманието си към него, а тялото му се напрегна.

— Кого се опитваш да проследиш?

Келл го стрелна с поглед, преди да се обърне към доктора.

— Защо не?

Феята пребледня.

— Тук говорим за пътуване в измеренията. Можем да разчетем енергийния белег на някой, който скача между измеренията... но веднъж щом напусне нашето, просто го няма повече. Дори и да се появят след миг, няма как да знаем къде точно са се материализирали.

Мойра си пое дълбоко дъх, борейки се със силната воня на одеколон, която буквално нарани сетивата ѝ. Проклети танцьори.

— Възможно ли е да телепортираш някого против волята му? — Тя вече знаеше отговора. Ако Конн не бе стрелял в портала, сега тя щеше да бъде някъде другаде.

Докторът въздъхна.

— Така мисля. Но трябва да се комбинира теорията на струните със скачане в други измерения и сериозно количество сили. Като в същото време се концентрираш върху квантовата физика. За да можеш да отвориш подобен тунел и да засмучеш някой, против волята му в пътуване между измеренията трябва да имаш някои невероятни умения и доста опит.

— Мамка му. — Келл се облегна назад. — Още нещо?

— Ах, да. Току-що говорих с баща ти, Мойра.

— Аз говорих с него вчера. Каза, че ще помогне на изследователите. — Баща ѝ беше главен изследовател и експерт във всеки аспект на медицината. Беше учил векове, но неврологията си оставаше неговата страст. — Няма никакви новини.

Конн скръсти ръце.

— Новини за какво?

Докторът гаврътна половин чаша от нещо, което приличаше на шотландско уиски. Окото му дори не трепна, когато се фокусира отново към разговора.

— Вирус-27.

Келл стрелна Конн с поглед.

— Не си мислил, че просто си стоим и чакаме учените на Реалм да решат проблема, нали?

— Не. — Конн стисна челюст. — Макар че си мислех, че вашите учени ще искат да си сътрудничат с нашите.

Изражението на Мойра остана спокойно, въпреки че за да има сътрудничество трябваше да останат съюзници.

— Разбирам. — Стоическото изражение на Конн победи нейното със стисната с упоритост челюст.

— Добре тогава. Нека докладваме това на Съвета. — Келл се изправи. — Продължавай да се занимаваш с проблема с телепортирането, докторе. Засега имаме достатъчно учени.

Докторът прочисти гърлото си и стрелна с поглед Конн, преди да се обърне към Келл.

— Има и още нещо. Гугъл Мапс показва, че напоследък в Русия се развива минна дейност.

Раменете на Келл се сковаха.

— Докладва ли на Деър?

— Да.

Конн се намръщи.

— Демоните имат щаб в Русия. Какво копаят?

Мойра се насили да свие рамене. С малко късмет, демоните не копаеха нищо.

— Диаманти? Държим под око всички естествени минерали, Конн. Знаеш го.

Това беше просто съвпадение. Нямахше начин някой да е научил за слабата страна на вещиците. Мините в Русия бяха унищожени преди векове. Разбира се, нищо погребано не остава вечно скрито.

Келл кимна.

— Деър е там. Благодаря, докторе. Ще поддържаме връзка. — Той се отдалечи.

Мойра последва братовчед си през бара, по-внимателна от обикновено, заради предизвикателната усмивка на половинката си. Маркерът ѝ започна да пулсира в ритъма на свирещата банда... силно и диво, изплъзвайки се от контрола ѝ.

Конн хвана ръката ѝ до вратата и се наведе, почти докосвайки с устни ухото ѝ. Тръпка премина през цялото ѝ тяло.

— Ще ти се наложи да ми кажеш какво, по дяволите, става тук, Мойра. — Думите му не бяха молба.

Тя лично ги прие като заплаха.

Прозвучаха като присъда.

ГЛАВА 5

Обратно на мотоциклета, Мойра позволи на лекото возене да успокои мислите ѝ. Тя се провираше ловко между автомобилите, които се движеха прекалено бавно. Казвайки бързо заклинание, тя преструктурира горивото в резервоара си и профуча покрай Келл.

Той се намръщи, наблюдавайки маневрата ѝ. Горкичкият, така и не научи правилната магия за реструктуриране на горивото. Беше се доближил до решението, но не беше перфектен като нея.

Когато напусна новата част на града, блестящите светлини намаляха, улиците станаха по-тесни, а стъклените прозорци изглеждаха като каменни. Тя подмина църквата, без да намали, продължавайки още няколко километра по тесния път, обграден с дървета и ронливата каменна ограда, издигаща се на два метра и половина височина.

Магията накара косъмчетата на ръцете ѝ да настръхнат. Квантова физика употребявана с малка част материя защитаваше периметъра.

Ароматът на нощен жасмин изпълваше въздуха, докато в далечината се чуваше песента на щурците. Луната се издигаше висока и пълна в тъмното небе, и все пак, вълна на тревога премина през Мойра. Вятърът развя косата ѝ и тя потръпна.

Мъжете я настигнаха и скочиха от мотоциклетите си. Келл се приближи до северната част на оградата и пренареди няколко камъка, изобразявайки Келтски възел. Тихо като смъртта, стената се разтвори. Широките му рамене скриваха входа, когато той спря.

— Стигна достатъчно далеч, Конн. — Келл се обърна.

Конн погледна към Мойра.

— Бях поканен от Съвета.

— Предпочитам да не умираш, когато съм наоколо.

Мойра кимна.

— Не е хубаво да причиниш нещо така ужасно на стария си приятел. — Слава на небесата. Някой най-после бе на нейна страна.

Келл току-що не се бе подчинил на директните заповеди на Съвета. Деветимата със сигурност не са си и помисляли, че един от стражите им ще се противопостави на плана им.

Конн въздъхна.

— Достатъчно с тази драма. Мога да събера и да използвам енергията на Мойра. Прекарах век в усъвършенстване на тази способност, работех върху нея, за да я направя своя.

Предупреждение се плъзна по гръбнака ѝ.

Келл въздъхна.

— Искаше ми се да не научавам за това. — Той пръв премина бариерата.

Мойра спря Конн да го последва, слагайки ръка на гърдите му. Горещината му стопли ръката ѝ, чак до рамото ѝ.

— Последен шанс да размислиш, Конн. — Тя вдигна очите си, за да срещне неговите. Двата свята, към които принадлежеше, бяха на път да се сблъскат и тя се опитваше да направи всичко по силите си това да не се случи. Мойра опита да потисне страха си, но той пролича ясно в гласа ѝ. — Бъди разумен.

Погледът му омекна и той сложи ръка върху нейната. Преплитайки пръстите им той се насочи към отвора, дърпайки я след себе си.

— Да бъда разумен означава да бъда заедно с теб, Мойра. Колкото по-скоро го приемеш, толкова по-добре ще е и за двамата ни. — Нисък и контролиран, гласът му издаваше твърдата му решителност. — Когато стигнем до воала, ще имам ли време да го проуча?

— Да. — Не че да гледа невидимия воал щеше да му е от някаква полза.

Стената се затвори зад тях. Светлини блеснаха по стените на широките стъпала водещи надолу към земята. Тя позволи на Конн да държи ръката ѝ, докато вървяха към Келл, застанал до каменна стена с малък квадратен панел върху нея. Той отново пренареди камъните в друг сложен възел и се наведе към зелената светлина, която сканира очите му.

— Келлек 24456 Дейзи.

Конн изсумтя присмехулно.

— Дейзи?

Как щеше да му помогне да оцелее? Мойра прочисти гърлото си.

— Деър беше ядосан на Келл, когато сменяха новите пароли. — Дейзи беше името на едно момиче, по което и двамата са си падали, когато са били тийнейджъри, преди векове. Но се съмняваше, че Келл би се зарадвал, ако оповести това.

Стената се разтвори. Келл пристъпи в стаята, където двама силни стражи стояха от двете страни на метална врата. Той свали пистолета си, поставяйки го в една кошница, преди да добави и куп ножове.

Мойра направи същото, внимавайки да сложи предпазителя на пистолета си.

— Никакви оръжия от тук нататък. — Може би, сега той щеше да се откаже.

Мъжът бе подготвен за битка. Свивайки рамене, той изсипа в кошницата впечатляващо количество пистолети и ножове. Дори не мигна, когато стражите го претърсиха, но щом направиха същото с Мойра от гърлото му се изтръгна леко ръмжене.

Тя извъртя очи.

— Я се стегни.

Смъртоносният му поглед остана насочен към охранителя, който стисна зъби и върна брадичка в открито предизвикателство. Когато приключи с претърсването, отстъпи бавно встрани.

Мойра поклати глава. Стражите им бяха много добри, и все пак, Конн беше най-могъщия воин на планетата.

Вратата се отвори навътре. Стенни свещници осветяваха стените и маслените картини закачени по цялата дължина на коридора. Тя вървеше след Келл, а стъпките ѝ бяха заглушени от дебелия килим постлан върху твърдия каменен под.

— Гледай да стъпваш само по червената част от килима, Конн... ако искаш да си запазиш главата. — Един милиметър извън червеното и от стените щяха да полетят оръжия.

Конн прочисти гърлото си.

— Тук долу държите окачени картини на Винсент Волтолини. — Той погледна по-близо една картина с бойна сцена отпреди век. — Цялата му бойна колекция.

— Да. — Прочутият вампир бе изобразил голяма част от историята на Реалм в картините си, преди да изгуби главата си във войната с Кърджаните. — Той и леля ми Вив са били... близки. — Мойра хвана ръката на Конн и го задърпа надолу. — Закъсняваме.

Тунелите минаваха под града в безкраен лабиринт. Някои водеха към точно определени места, някои предоставяха различни възможности, а трети можеха да отведат човек до смъртта му. Преди много време тя бе научила пътя до главния щаб... тя бе една от малкото, които имаха това знание. Тези, които твърдяха, че знанието е власт, не разбираха абсолютно нищо. Чисто и просто, знанието бе равно на опасност.

Келл пренареди последните камъни и когато стената пред тях се отвори, зад нея имаше овална празна стая обградена от каменни стени. Най-после той се обърна, за да погледне Конн.

— Може да умреш тук.

Конн изви устни.

— Ще ти липсвам ли?

Келл сви рамене.

— Никога някой, който не е вещица, не е оцелявал при преминаването през воала.

— Някога половинка опитвала ли е до го направи? — Конн погледна покрай Келл към безобидно изглеждащата стая. Дори вещиците с големи сили понякога изпитваха болка минавайки през воала.

Келл почеса брадичката си.

— Рови дълбоко и си представи, че си обгърнат от лековита сила. Мини след мен и преди Мойра — той направи крачка напред в стаята и изчезна на мига.

Конн изсумтя.

— Всеки друг тук би казал „Обичам те, човече“.

На Мойра обаче въобще не й бе до шеги.

— Моля те, не го прави. — Тя се молеше. Всичко, за да го опази жив.

Той се обърна, обгръщайки лицето й с ръце. Помилва нежно устните й със своите, преди да прошепне.

— Довери ми се.

Тя нямаше физическата сила да го накара да се откаже. А фактът, че бе усвоил част от силите й, ги правеше безполезни срещу него. Безпомощността накара гърлото й да се свие. Тя се изкашля леко.

— Дръж ръката ми. Не се опитвай да се бориш срещу притеглянето на воала, а го използвай. Улови силата и я направи своя.

Беше усвоил нейната сила. Поне за момента. Може би щеше да успее да победи воала.

Конн се намръщи.

— Келл каза да мина след него. Сам.

— Обикновено минаваме сами. Но няма нищо нередно в това да минем заедно — каза тя, изричайки спокойно лъжата.

Конн пристъпи по-близо, оглеждайки празната стая.

— Мога да усетя напрежението... промяната във въздуха.

— Само почакай — щеше да почувства много по-силно напрежение. — Последен шанс да размислиш.

Той хвана по-здраво ръката ѝ, а дланта му бе силна и топла.

— Съжалявам, че не дойдох да те взема по-рано, Мойра — каза той и пристъпи в безобидно изглеждащата стая.

Статичният вятър започна да вие оглушително. Държейки здраво ръката на половинката си, Конн едва се прибори с желанието да закрие ушите си. Въздухът закипя и започна да се обвива около него с невидана сила. Не беше кислород. Нито водород. А блокада от мощ, по-солидна и от цимент.

Тя се блъскаше в него, дращейки кожата му и наранявайки плътта му. Той опита да обърне глава, за да погледне към Мойра, но въздухът бе толкова гъст, че не можеше да помръдне. Само дланта ѝ в ръката му го уверяваше, че тя е все още до него. Невидима тухла го удари по лявата вежда. Главата му се отметна, блъскайки се в солидна стена, притискайки мозъка към черепа му.

Болката замъгли ума му.

Но гневът му го прочисти.

Той тръгна напред, претърсвайки мястото. Концентрираните молекули го атакуваха и той опита да промени формата им. Виенето стана още по-силно. Тухлите станаха по-остри, режейки плътта му.

Проклятие. Гневен рев изригна от устата му, но не се чу никакъв звук.

Едно острие сякаш се заби в гърлото му. Коленете му се подкосиха. Само тежкият въздух го държеше изправен.

Спокойствие и лечебни вълни пропълзяха по ръката му, идвайки от дланта на Мойра, която той все още държеше. Като коприна,

усещането започна да се извива около него, обгръщайки го. Той си пое дълбоко дъх, а въздухът стана по-лек.

В изблик на енергия, той направи крачка напред.

И се озова в пълна тишина.

Без да си поема дъх, той се обърна, посягайки към Мойра.

— Добре ли си?

Тя кимна, поемайки дълбоко дъх. Къдриците на косата ѝ бяха в пълен безпорядък. Блузата и полата ѝ бяха разкъсани на места, а под тях върху кожата ѝ се виждаха драскотини.

— Изглеждаш така, сякаш някой те е прекарал през ренде за сирене.

Той погледна надолу. Дрехите му бяха разкъсани. Кръв се стичаше от малките прорези на ръцете му. Лицето го болеше.

— Е, това беше забавно.

Пред тях имаше солидна каменна стена. Мойра притисна длан и чело към нея и изрече тихо кратко заклинание. Стената се разтвори разкривайки масивна стая.

Щабът на Съвета на Сбора на Деветимата.

В центъра на стаята се издигаше каменен подиум с маса обградена от девет стола. В ляво имаше две редици маси със столове, точно като в модерно съдилище. Е, като изключим дяланите камъни и шепота на магията, който се носеше из помещението.

Мойра пристъпи напред, заемайки мястото си до Келл зад една от масите, заставайки пред четиримата присъстващи членове на Сбора на Деветимата. Конн пусна ръката ѝ, за да застане от другата ѝ страна.

Вивиан Норткът, президента на Сбора, стоеше в средата, заедно с майката на Мойра в ляво и с Грейс Садлър в дясно. От стотици години майката на Мойра и Грейс бяха членове на Съвета заедно с Вивиан. До Грейс седеше мъж, който Конн не познаваше.

Майката на Мойра вдигна ръка към устните си.

— Мойра! Какво си направила?

Конн се намръщи. Те знаеха, че той ще идва.

— Каквото бе нужно. — Гласът на Мойра отекна силно в стаята.

За какво, по дяволите, говореха? Конн погледна към Келл. Дрехите му изглеждаха в перфектно състояние и нямаше никакви порязвания. Изненадата накара Конн да застине, а след миг гневът припламна мощно в него.

— Не ми казвай. Не влизате заедно през воала.

— Казах ти да влезеш сам — промърмори Келл. — И след хилядолетие не бих повярвал, че Мойра би застрашила живота си по този глупав начин.

— Млъквай, Келл — изсъска Мойра.

Конн погледна към Вивиан Норткът, а тя отвърна на погледа му. Той прочисти гърлото си.

— Консул Норткът, радвам се да те видя.

— И аз теб, принце. Приятна изненада е фактът, че успя да оцелееш преминаването през воала. — Очите ѝ се присвиха пресметливо.

— Нима? — Той вече бе обмислил вероятността Съвета да заподозре, че може да използва магията. Ако станеха врагове, първо щяха да се насочат към него. Той знаеше прекалено много за това как правиха магии, как се биеха и как се защитаваха. Щяха да са глупави, ако не премахнат първо него.

— Разбира се. Кралят бе прав да не се съмнява в способностите ти. — Заплаха изкриви устните ѝ.

Учтивостта ѝ бе наистина дразнеща. Също като принудената ѝ усмивка.

— Само от любопитство, какво щеше да се случи с половинката ми, ако воалът ми бе откъснал главата? — Думите му бяха заявление, което нямаше как да пропуснат. Мойра бе негова. Не тяхна.

Вивиан подпря ръце на масата.

— Смъртта си има своята енергия, принц Кеърс. Ако ти беше загинал, Мойра също щеше да умре.

Нищо на света нямаше да може да спре ниското ръмжене, което се изтръгна от гърдите му.

ГЛАВА 6

Мойра игнорира тревогата в погледа на майка си, както и укора в този на Вив. Това, което не успя да игнорира обаче бе предупредителният звук идващ от Конн. Тялото ѝ реагира с вълна от адреналин. Бий се или бягай. За нещастие, точно сега не можеше да стори нито едно от двете.

— Може би трябва да се залавяме за работа.

Вивиан прочисти гърлото си.

— Много добре, макар че по-късно Съветът ще иска да говори с теб за действията ти, Мойра. — Учтивата покана сякаш бе обвита с метални шипове.

Мойра кимна и се обърна към изненадващия четвърти човек в стаята. Питър Галахър седеше до Грейс, а светлите му кафяви очи блестяха върху красивото му лице. Нов член на Съвета? Тя се усмихна към стария си приятел, който се бе облякъл доста забележително. Никога не го бе виждала невролога облечен в костюм от три части. В сивия Армани, той излъчваше увереност и спокойствие.

— Опитваме се да се свържем със Симон и Треван. — Вив наклони глава към Грейс, която пишеше нещо на клавиатурата пред себе си. — Симон е в Ню Йорк, а Треван в Гърция, следейки демонските сили там. Засега Питър Галахър бе призован да стане част от Съвета, попълвайки неочаквано освободилото се място.

Вълна от напрежение премина през стаята и сякаш част от наличния кислород бе изсмукана. „*Неочаквано освободило се място*“ значеше, че някой е умрял. Да убиеш вещица... е това вече не е никак лесно.

— Поздравления — промърмори Мойра и се насили да се усмихне. Дватамата с Питър бяха приятели от век и заедно бяха учили в университета. Баща ѝ, най-бележитият доктор за хората, бе негов учител. От него щеше да стане добър член на Съвета. Много жалко, че обстоятелствата да го направи бяха така неприятни.

Чу се звук от звънец и всички се обърнаха към страничната стена. След кимване на Вив, на стената се появи масивен екран, на който се показва стая, подобна на тази, в която бяха, и чието разположение бе в другия край на града. Мойра се понамести, докато картината на екрана стане по-ясна.

Двама войници влачеха завързан мъж, а краката му драскаха по каменния под, докато се опитваше да се отскубне от тях. По голата му глава, надолу по шията му и по грамадните му космати ръце имаше следи като от слънчево изгаряне. Панталоните му бяха разкъсани, а по гърдите му бе разплискана кръв. От вида на подутия му нос изглежда мъжът е бил ударен в лицето. Един от войниците го бутна, събаряйки го отново на пода, и той се озова на колене в центъра на стаята с лице към камерата.

Конн се стегна до Мойра. Това нямаше да е приятно.

Тя сграбчи ръката му.

— Мисля, че ние трябва да чакаме в коридора.

— Аз не смятам така. — Тих и дрезгав, гласът му я срязва на място. — Той е човек.

Мъжът започна да размята ръце, опитвайки се да избяга. Един от войниците притисна ръка на рамото му, задържайки го на място.

Пленникът изкрещя.

— Не можете да правите това. Не знам за кои се мислите...

— Тишина! — Вивиан се изправи. От гняв скулите ѝ се обагриха в червено. Тя погледна към Мойра, а след това и към Конн, покашляйки и видимо успокоявайки се. — Г-це Дън, бихте ли били така добра да ескортирате принц Кеърс в съседната стая? Имаме неочаквана работа, с която трябва да се заемем.

— Да, г-жо. — Мойра кимна, а стомахът ѝ се сви от страх, когато Конн се стегна и не помръдна от мястото си. Тя стисна по-силно ръката му.

Той се усмихна. След това погали ръката ѝ с голямата си длан.

— С цялото ми уважение, Консул Норткът, бих желал да остана.

Майката на Мойра едва успя да прикрие усмивката си, преди да погледне към екрана. Вив присви очи към него, преди да се усмихне. И тази усмивка би го ужасила, ако бе по-слаб мъж.

— Оценявам любопитството ти, принце. Но това е въпрос на Съвета и имаме нужда от уединението си. Моля напусни.

Мъжът на пода, от другата страна на екрана, вдигна ръце.

— Аз ще напусна. — Гласът му през микрофона бе тънък и писклив.

Войникът го удари в задната част на главата, когато опита отново да се изправи. Ръцете му се опряха на пода, когато се срина отново на колене.

Конн не откъсваше поглед от Вив. Съжаление изви устните му, докато в очите му блестеше чиста интелигентност.

— Мъжът е човек.

Нямаше нужда да казва нищо повече.

Мойра отпусна ръка и се обърна към лидера на Съвета.

— Така е. — Тъмните очи на Вив блеснаха, а позата ѝ издаваше, че е ядосана. Тя примигна няколко пъти, а над стаята надвисна заплашителна тишина. Без да помръдне нито мускул, тя погледна към Грейс, която поклати глава.

Не. Паметта на Мойра прехвърли всички закони на Съвета... когато се разправяха с хора, процесът беше публичен. Ако Конн не бе поканен в личния щаб на Деветимата, те можеха да настояват да не присъства, за да остане скрито местонахождението на сградата. Но Вив лично бе поканила представителя на Реалм и изборът дали да остане или да си тръгне бе в неговите ръце.

Затворникът изплю кръв на пода.

— Разбира се, че съм човек, шибани...

Гласът му секна само с едно извиване на китката на Вив. Той сграбчи шията си с ръце, а кървясалите му очи бяха на път да изскочат.

Вив гледаше към Конн със стисната челюст и със закана за отмъщение.

— Да, принце. След като този мъж е човек, нямаме легални причини да искаме да напуснеш. И все пак, от учтивост те моля да излезеш, докато решим този личен проблем.

Много добре измислено. Мойра бе научила от ранна възраст силата на дипломатията, ако бъде използвана по правилния начин. Вив беше майстор в това отношение. Конн трябваше да напусне.

— Оценявам учтивостта... и наистина съжалявам, че трябва да откажа. — Конн пристъпи напред, а гласът му отекна в солидните стени. — С цялото ми уважение, вече избрах да остана тук.

Кучи син. Той знаеше. Мойра застина. Знаеше, че обмислят да се оттеглят от Реалм. И все пак се бе преборил с воала... и бе разкрил силите си. Кеърс току-що бяха направили своя ход. Главата ѝ се завъртя бавно, за да го погледне. Беше дошъл на континента ѝ, заради стратегически ход... нищо повече. Острата болка, проболала сърцето ѝ, я изненада. Но щеше да се тревожи за това по-късно.

Тя поклати глава. Конн вече бе изиграл своята ръка. Може и да разбираше някои от силите им, но не бе нужно да вижда повече. Ако научеше още, нямаше да бъде в безопасност, без значение дали хората им ще останат съюзници или не.

— Конн — тя се стараеше да говори тихо. — Трябва да излезеш.

— Не. — Ако провидението имаше глас, той сега бе ехо на абсолютния му отказ.

В стаята се спусна мъртвешка тишина. Най-отпред Вив притисна ръце една към друга.

— Много добре. Коннлин Кеърс реши да остане и да стане свидетел на делата на Сбора на Деветимата. — Гласът ѝ бе висок и мрачен, все едно току-що бе обявила смъртната му присъда. Тя погледна към екрана и към мъжа застанал на колене. — Томас Уилъби, признай престъпленията си.

— Не съм направил нищо нередно. — Уилъби се бореше с ръката на войника, която притискаше рамото му. — Какви сте вие бе, хора? Някакви луди поклонници на дявола?

Тъмно веселие разтегна устните на Вив.

— Не. Обаче добър опит. — Тя посегна към дебелия папка, пред себе си, и я отвори. — Мери Джонсън. Бети Малоуни. Джун Франк — тя вирна брадичка. — Тези имена говорят ли ти нещо?

— Тъм, ами, не. Не знам за какво говорите.

Макар да бе на километри от него, дори Мойра можеше да долови вонята на страх, която започна да се излива от него.

— О, мисля, че знаеш. — Вив удари с юмрук по папката. Мъжът на пода подскочи. Тъмна енергия пропълзя по кожата ѝ, а очите ѝ потъмняха. — Обичаш да нараняваш жени, нали, Томас?

— Не, аз... Господи. Какво си ти? — Гласът на Уилъби потрепери. Пот покри предната част на ризата му.

— Господ няма да ти помогне сега — Вив се усмихна и гледката бе по-ужасяваща от тази на страшилище на Хелюин. — Виждаш ли,

обикновено, когато попаднем на някой като теб го предаваме на човешките власти. Гледаме да направим така, че хората да имат всичко нужно за повдигане на обвинение. Но ти... е, ти си специален.

— Не, не съм. Толкова съжалявам. Не съм искал...

Отново гласът му секна и той стисна гърлото си с ръце. Вив дори не трябваше да завърти китката си. Вече бе прихванала *честотата* му.

Стомахът на Мойра се сви. Конн не биваше да вижда това. Не биваше да знае какво могат да правят... какво може да прави тя. Вив бе прекъснала въздуха на мъжа без дори окоото ѝ да мигне. А едва сега започваше. Вив вдигна дървеното чукче.

— Ти си изнасилвач, нали, Томас?

— Не, аз тъъ... — Уильби се задави, а раменете му потрепераха. Едва когато си пое дъх каза — Да. — Той започна да плаче. — Толкова съжалявам. Имам нужда от помощ.

Вив кимна бавно.

— Тук съм, за да ти помогна.

— Благодаря ви. — Той наведе глава.

— Джун Франк е една от нашите, Томас. Тя е обвързана с един от моите мъже — заяви Вив. — Ти я нарани.

— Съжалявам. — Раменете му трепереха, докато ревеше с глас. — Ще потърся помощ, никога повече няма да нараня друг човек. Обещавам.

— Добре е да го зная. — Вив вдигна ръце във въздуха. — Значи признаваш, че си изнасилил жената, която споменах?

— Да.

— Кажи имената на останалите, за да им се притечем на помощ.

Подсмърчайки и плачейки, той изреди списък с имена, който накара коленете на Мойра да омекнат. Толкова много имена.

Най-после той спря.

— Това са всички.

— Благодаря, че призна — каза тихо Вив. Тя изчака Уильби да вдигна глава, докато подсмърчаше шумно. Тогава тя протегна ръце. — Сбогом.

Уильби се вдигна леко на колене и от гърдите му се изтръгна ужасяващ писък. Тялото му потрепери. От очите му започнаха да се стичат черни сълзи, капейки по голите му гърди.

Конн изръмжа ниско и се завъртя, заставайки между Вивиан и Мойра.

Уилъби падна напред и се претърколи по гръб, мятайки се като риба на сухо. Гъсто черно мастило се стичаше от носа, очите и широко отворената му уста. От него започна да се издига черен дим.

Мойра едва успя да се сдържи да не повърне. Конн се обърна, за да я погледне. Широките му рамене скриваха гледката към мъртвия мъж и Сбора на Деветимата. Зениците на очите му се присвиха, карайки зеления цвят на ирисите му да изпъкне. В погледа му се четяха безброй въпроси и твърдо предупреждение. Заявление без думи.

Тя вирна брадичка.

Той не откъсна поглед от нея, докато войниците влачеха Уилъби извън стаята, оставяйки черни следи по пода. Грациозно и прекалено бързо, Конн се обърна, за да застане лице в лице със Съвета.

Мойра се плъзна настрани, за да застане редом с него. Тя бе последният човек, който имаше нужда от защита. Поглеждайки настрани, тя се загледа в половинката си. Тревожният гняв и тъмното предупреждение бяха изчезнали от погледа му. Сега той гледаше към Съвета с учтива усмивка на лице, а в очите му не се четеше абсолютно нищо. Дори изглеждаше леко отегчен.

Вив почука с чукчето.

— Извинявам се за тази мръсна работа. — Екранът почерня и се скри зад стената. — Нека официално започнем срещата на Сбора на деветимата.

Грейс отново започна да пише по клавиатурата си. Сега от пода, пред същата стена, излязоха няколко самостоятелни екрана. Лицето на Симон на мига изпълни единия, а екранът придаваше лек зелен оттенък на бледата ѝ кожа и някак омекотяваше черните ѝ очи. Тя отметна дългите тъмни къдрици от лицето си и погледна разтревожено към екрана.

Вторият монитор оживя и на него се показва слаб мъж. Треван кимна, а интелигентните му очи блестяха загрижено.

Вив кимна.

— Добре. Открихме те. Така. Вече може да започнем срещата. Първо в списъка са липсващите ни членове.

Симон се приближи към камерата.

— Изгубихме четири члена през последната година, майко. Стражите успяха ли да открият какво се случва, или не? — гневът накара кожата ѝ да пламне, а страх изви пълните ѝ устни.

Вивиан седна и се обърна към тях.

— Келл? Мойра? Открихте ли нещо?

Вълна от гняв се стовари върху Мойра с такава сила, че ѝ отне дъха. Тя хвърли поглед към Конн, по чието лице не можеше да се прочете нищо, стоящ с изправен гръб и спокойна стойка. Но яростта му се изливаше на талози към нея. Тъй като той бе половинката ѝ, тя можеше да усети това, което изпитваше той. Може би трябваше да му каже за временната длъжност на страж, която заемаше към момента.

Келл скръсти ръце зад гърба си.

— Който и да отвлича членове на Съвета, е намерил начин да ги телепортира някъде. Опитаха се да вземат и Мойра.

Майка ѝ възкликна, а зелените ѝ зеници се разшириха.

— Добре ли си?

Мойра се усмихна.

— Добра съм, мамо. Наистина.

— Това е невероятно, Бриджит. — Вивиан погали ръката на сестра си. Гласът ѝ отекна силен и авторитетен. — Как е възможно това?

— Не знаем. — Келл стисна зъби. — Но сега, след като са се насочили след Седмата, ще трябва да ги открием, при това бързо, за да им попречим да я отвлекат.

— Не. — Мойра изпъна рамене, игнорирайки как Конн застина зад нея. Тя обмисли внимателно ситуацията и откри най-доброто решение. — Следващия път ще им позволим да ме отвлекат. Мога да намеря останалите. — Или поне какво се е случило с тях.

Междувременно, щеше да работи по разпознавателна магия, с която да идентифицира енергийния подпис на този, който отвлича членовете на Съвета.

— Няма начин, по дяволите — каза Конн, а дълбокия му глас отекна в залата — Половинката ми няма да бъде използвана като примамка. С цялото ми уважение. — Тонът му обаче носеше много малко уважение.

Очите на Вивиан блеснаха.

— Тук си благодарение на благоволенieto ни, принц Кеърс. Не го забравяй.

Конн се усмихна бавно и уверено.

Сърцето на Мойра започна да бие лудо. Тя положи нежно длан на ръката му. Той бързо я покри със своята длан.

— Това ме води до причината, която имам, да дойда днес тук, Консул Норткът.

Лицето на Вивиан се изопна.

— И каква е тя?

— Сборът на Деветимата планира ли да се оттегли от Реалм? — Конн попита с учтивия тон на банков обирджия застанал пред сейфа.

Мъртва тишина се спусна в стаята. Мойра опита неуспешно да издърпа ръката си изпод неговата, но бицепсът му трепна и той стисна ръката ѝ.

Той не зададе този въпрос. Не е възможно да попита точно това. Не видя ли само преди миг как вътрешните органи на един мъж се превърнаха в черна пихтия, изтичайки от тялото му?

— Какво, по дяволите, стана с дипломацията? — промърмори тя тихо до него.

— Надценена е — заяви на всеослушание той.

Такова нещо може да очакваш само от един Кеърс. Тези мъже не могат да разпознаят дипломацията, дори да взриви домовете им. Действат бързо и силно... а последствията да вървят по дяволите. Макар Мойра да оценяваше техниката, методът заплашваше да начертае линия през центъра на света ѝ, разделяща го на две. И нямаше да има безопасно място, на което да се приземи.

Вивиан се облегна назад, отпускаяки ръце на подлакътниците на стола си.

— Да.

Изненадата прикова Мойра на мястото ѝ. Е, изглежда картите бяха на масата.

Конн кимна.

— Защо?

— Защо? — Лека руменина премина по лицето на Вивиан. — Кралят заповяда нашите хора да тренират под ваше ръководство. Ние сме *съюзници* на Реалм. *Не отговаряме* пред него.

— Консул Норткът. Имаме си работа с нова заплаха, нов вид върколаци, създадени от Вирус-27. Животно, което преди е било шифтър, с цялата сила, интелигентност и знания на шифтърите. — Конн махна с ръка. — Вече няма да се сблъскваме с върколаци създадени от хора, които ще умрат след година. Трябва да тренираме за новата война. Заедно.

Треван прочисти гърлото си, а звукът отекна през екрана.

— Аз бурно протестирам срещу заповедите на краля. Статистически погледнато, ако веднъж войниците са принудени да тренират под заповедите на нов лидер, има голяма вероятност верността им може да бъде насочена към този лидер. И крал Кеърс го знае много добре.

Конн се усмихна, с усмивка, в която нямаше нито капка топлота.

— Консуле, макар да оценявам вашия... научен анализ на ситуацията, мога да ви уверя, не искаме да откраднем войниците ви. Кралят просто иска да са правилно обучени срещу новата заплаха.

Мойра погледна към Треван. Мъжът нямаше никаква идея за какво става въпрос, щом се говореше за тренировки и бойна стратегия.

Вивиан поклати глава.

— Ние тренираме сами, принце. Освен това, кралят позволи на хора да научат за нас... за нашия свят, за нашата наука и генетика. Той има късмет, че все още диша. — Тя потрепери, сякаш бе изненадана, че е посмяла да изрече тези думи.

Конн пристъпи напред.

— Ако бях на ваше място, щях много внимателно да подбирям думите си, Консул Норткът. — Гласът му стана по-нисък и смъртоносен, пулсирайки с очевидна мощ. — Да заплашваш краля ми е огромна грешка.

Питър скочи на крака.

— Да заплашваш член на Сбора на Деветимата, ще те убие, преди дори да поемеш следващата си глътка въздух, Кеърс.

Мойра издърпа ръцете си и ги протегна напред.

— Уоу. Всички да се успокоят. Имаме нужда един от друг. Кърджаните усъвършенстват вируса, Демоните са във война с всички нас и сега незнаен враг измъква хора през измеренията един Господ знае къде. — Тя си пое дълбоко дъх. — Всички да се успокоят.

Погледът на Питър стана твърд.

— Вирусът не засяга вещиците, Мойра.

— Убедени ли сте? — попита Конн.

— Ще бъдем. — Вивиан вирна брадичка. — Вирусът атакува двадесет и седмата хромозома на шифтърите и на вампирските половинки. Може би и половинките на демоните, макар че едва ли ще го признаят. — Тя измъкна папка и я отвори. — Вампирите с техните тридесет хромозомни двойки са в безопасност, както и вещиците с нашите двадесет и девет хромозома.

— Обаче не сме сигурни дали е така. — Гласът на Конн остана спокоен. — Най-умните учени на тази планета в момента смятат, че единствено вампирите, кърджаните и демоните с техните тридесет хромозома са защитени от вируса. А нито вие, нито някой от хората ви има толкова хромозоми.

Мойра преглътна. Конн имаше право и доводите му бяха много добри. Идеята да изгуби способностите си, да се превърне в обикновен човек накара гнева да пламне в тялото ѝ. Кърджаните трябва да бъдат премахнати от този свят... завинаги... и по тази причина тя трябваше да опази съюза на вещиците с Реалм. Независимо от това кой е половинката ѝ.

Конн изпъна рамене.

— За протокола, нито един човек не знае за нас. Използваме техните умения в генетичните изследвания, но те нямат идея върху какво работят.

Мойра кимна.

— Миналата седмица говорих с Кейн Кеърс. Заедно с половинката на краля, той води екипа, който търси лек за вируса. Използват добре образовани хора за изследванията, но тези хора са в различна лаборатория и всеки работи само по един малък аспект на ситуацията. Те нямат никаква идея за съществуването на други раси. — Кейн го бе споменал помежду другото и тя му вярваше.

— В допълнение, Дейдж *помоли* да изпратите войниците си за трениране при нас. Не е заповядал нищо. — Конн скръсти ръце зад гърба си. — Ако се тревожите за това войниците да открият какви са силите ви... е... малко е късно за това. Аз имам тези сили и кралят е напълно наясно с всичко.

Мойра стисна зъби. Той да не би да искаше Съвета да му отреже главата още тук и сега?

— Сигурна съм, че кралят е дискретен.

Питър прочисти гърлото си.

— Ти си ми стара приятелка, Мойра, и не искам да показвам неуважение, но ти си обвързана с Кеърс. Като Страж, силите, които притежаваш, могат да те направят голяма заплаха. Трябва да сме сигурни в това, че си на наша страна.

Това бе последният въпрос, на който искаше да отговаря.

— Дала съм клетва като Страж, Питър. — Изборът да използва първото му име бе умишлен и го накара да стисне устни. — Макар ти да не можеш да разбереш тази клетва, аз мога. — Да, тя имаше невиджани сили. Точно сега искаше да му ги покаже, като го превърне в жаба. Нямаше как да си го позволи, но самата идея ѝ бе изключително приятна.

Питър седна назад, скръствайки ръце пред себе си на масата.

— Разбирам клетвата, Мойра. Ами твоята половинка?

Конн я прегърна, притискайки я към себе си.

— Макар да не съм чел клетвата на Стражите ви, имайки предвид, че обичате да държите делата си обвити в тайнственост, предполагам, че е нещо подобно на клетвите на моите войници. Да дадеш всичко от себе си за каузата.

Вив почука по масата с молива си.

— Достатъчно близо. Ами ако се стигне до война? Мойра тогава за теб няма да има избор.

Конн изръмжа толкова тихо, че само Мойра го чу.

— Ако се стигне до война, мога да ви уверя, че половинката ми ще уважи всяка клетва, която е дала. Тя е най-почтеният човек, който познавам.

Топлота изпълни сърцето на Мойра. Тези думи изречени от принца бяха голяма подкрепа за нея.

— Благодаря ти — прошепна тя тихо.

— А ти, Коннлин? — проговори Бриджит, навеждайки глава настрана. — Ти ще тръгнеш ли срещу половинката си?

Мойра се размърда неспокойно.

— Мамо...

— Не. — Гласът на Конн бе дълбок и искрен. — Никога няма да тръгна срещу половинката си — той се усмихна горчиво. — Обаче ще я отвлека далеч от опасността и далеч от вас.

Възмущение и веселие се надигнаха едновременно в Мойра.

— Смятам, че този спор може да се води друг ден. За сега, трябва да се съсредоточим върху това да открием липсващите членове на Съвета.

Осветлението намаля и двата монитора изгаснаха.

— По дяволите — изсъска Вивиан. — Какво не е наред със системата?

Грейс присви рамене, блъскайки забързано по клавиатурата далеч от погледа на Мойра.

— Отново имаме срив. — Тя извъртя тъмните си очи към Вивиан. — Ще водя бележки и ще изпратя имейли на Треван и Симон. Нека довършим срещата.

Питър седна обратно на мястото си.

— Не съм убеден, че трябва да изпращаме войниците си да тренират с тези на вампирите. В допълнение към това, когато проверих последно, Кърджаните и демоните са във война с *Реалм*. Ако се оттеглим, повече няма да сме във война.

Конн изръмжа тихо.

— Обсъждали сте това с демоните, нали?

Мойра се намръщи.

— Разбира се, че не. — Тя погледна към леля си, чакайки Вив да се съгласи.

Но тя запази мълчание.

Милостиви Боже. Зениците на Мойра се разшириха.

— Преговаряли сте с демоните? Сериозно? Те упражняват най-ужасните умствени атаки, които някой може да си представи. Не може да се съюзяваме с тях.

— Решенията на Деветимата са частни, Мойра. — Вивиан стисна зъби. — Ако искаш да заемеш мястото, което ти се полага по право и да спреш да си играеш на Страж, заповядай.

— Това е достатъчно, Вив. — Майката на Мойра прикова сестра си с поглед. — През последните тридесет години дъщеря ми е един от най-успешните Стражи в историята ни. Дори не си помисляй да принижаваш постигнатото от нея.

Йей. Давай мамо. Мойра вирна брадичка.

— Да влезем в съюз с демоните е абсурдно — да не споменаваме, че е невероятно лошо решение. Демоните прецакваха

мозъците на враговете си... те го унищожаваша. И дори да решаха да бъдат съюзници на вещиците за известно време, без съмнение рано или късно щяха да се обърнат срещу тях. Самата мисъл за уменията ѝ в ръцете на демоните я караше да изпитва истински ужас. — Подобен съюз, ще значи обявяване война на Реалм.

— Наясно съм с това. — Вивиан стрелна Конн с поглед, преди да се обърне отново към Мойра. — Реалм е слаб. Кърджаните са се подготвяли за войната векове, а сега и демоните се присъединяват към тях. Да не говорим, че и половината шифтърски кланове се обръщат срещу вас, след като кралят прие отново Кейлъб Донован.

Мойра едва се сдържа да не изкрещи. Тя разбираше защо Дейдж бе позволил на приятеля си, който идваше с голям брой съюзници, да се върне в Реалм. Мъжът бе обвинен несправедливо, че е убил Пророк преди век. И по ирония на съдбата, едва миналата година, самия Кейлъб също бе станал пророк. И от това, което бе чула, той твърдо отказваше да се подчини на Провидението.

Конн изпъна рамене назад.

— Реалм не е слаб, Консул Норткът. Никак даже. Макар да разярихме демоните и няколко шифтърски клана, приемайки обратно Кейлъб, с него идват десетократно повече съюзници.

Мойра кимна. Братът на Кейлъб се бе обвързал с шифтърка, която е била сгодена за демон, и това е разгневilo някои кланове. Той се биеше с тях и с демоните вече век. А понастоящем имаше подкрепата на Реалм.

— И да не забравяме, че Кейлъб бе избран от провидението за Пророк на Реалм. — Позиция, които никой от тях не можеше да оспори.

Вивиан наклони глава.

— Наясно сме с това. Но Съветът все още трябва да обмисли опциите си. — Тя погледна обратно към Стражите. — Засега, имаме нужда да съберем силите си. Келл, върви в Гърция и ескортирай Треван обратно тук. Мойра, моля те отиди да прибереш братовчедка си от Ню Йорк. — Вив вдигна вежди към Конн — Предполагам, че ти ще я придружиш?

— Правилно предполагаш.

Супер. Мойра се намръщи.

— Искаш да напусна Ирландия? — В това нямаше никаква логика. Тя погледна към майка си, която я гледаше с безизразно изражение. В задната част на черепа на Мойра затуптя някакво странно усещане. Не искаше да напуска дома.

Вив грабна папката си, почуквайки с пръст по нея няколко пъти.

— Не. Искам да се свършиш задълженията като страж и да ескортираш един от членовете на Сбора на Деветимата обратно у дома в безопасност.

Нямаше какво да възрази на това. Мойра имаше да се разправя с Конн, с братовчедка си, която се държи като кучка, и с леля си.

Какво още щеше да се обърка?

ГЛАВА 7

Аромат на люляк и книги изпълни ноздрите на Конн, докато се оглеждаше из просторния офис на Мойра в академията.

— Налага ли се да преподаваш лекциите си в Дъблинския университет, преди да потеглим? — Половинката му преподаваше както в човешкия университет, така и във вещерския образователен център. Той прокара пръсти по кристалната фигурка на фея сложена пред книгите на един от рафтовете. Беше изпратил безценното творение на изкуството на Мойра миналата година, когато я повишиха в професор в Академията по Квантова физика, университет познат само за магьосниците.

Раменете ѝ подскочиха, сякаш бе очаквала друг въпрос.

— Не. Миналата седмица отхвърлих предложението да преподавам на нов курс човешки студенти — тя облиза ръба на плика, който държеше, за да го запечата, и сбърчи нос — Проклетото лепило има ужасен вкус.

Колелцата на стола ѝ изскърцаха, когато се дръпна назад от бюрото си. Всеки надолу по коридора вероятно знаеше кога става и сяда на стола си. Конн трябваше да я научи на повече тактики за безшумно придвижване.

— С всичките тези модерни технологии, човек би си помислил, че няма да се налага да изпраща всички оценки на декана на хартиен носител. — Тя се изправи и извъртя очи.

Конн изсумтя.

— Магьосниците сте прочути с това, че хакват компютри. Деканът ви е умен.

Лека светлина премина през кристалната фигурка и той се обърна, поглеждайки навън в нощта. Лампите навън, зад големите прозорци, разкриваха обширен старомоден двор окъпан в лунна светлина. Преди почти век, той бе държал ръката ѝ под лунната светлина и я бе отвел далеч от фестивала... към съдбата им.

— Прав си. — Мойра мина покрай два стола, отрупани с големи, подвързани с кожа, книги, а токовете на обувките ѝ потропваха леко по стария дървен под.

Можеше да си я представи, като преподавателка. С очила и коса вдигната на кок. Секси библиотекарка, чакаща да бъде отвлечена... което бе почти същото, което той смяташе да стори. Беше време да отведе половинката си далеч от Ирландия.

Той прокара ръка през косата си.

— В Сбора на Деветимата е пълна бъркотия — объркани, изплашени и предприемащи необмислени действия, вместо да опитват да подсилят редиците си.

— Знам. — Гласът ѝ бе примирен. — Налага се да се присъединя към него по-скоро отколкото ми се иска.

Вероятно бе истина. Добре беше, че можеше да работи в Съвета от разстояние. Далеч от всеки, който реши да нападне хората ѝ. Тя трябваше да тренира и да се научи да се отбранява срещу върколаците, макар че той нямаше никакво намерение да ѝ позволява да се доближава до фронтвата линия. И все пак, да могат да се отбраняват бе жизненоважно за всеки живеещ в техния свят.

— Е, какви други способности си придобила? — Ако жена му можеше да превърне гръбнака му в пихтия, щеше да бъде най-добре да го знае.

Тя въздъхна.

— Аз боравя с квантовата физика, Конн. Ако нещо има молекули или вълни, мога да променя материята му. — Красивото ѝ лице се изкриви в лека гримаса, докато го гледаше право в очите.

Смела малка вещица.

— Когато променям материята, мога да избирам състояния като твърдо, течено или газообразно. Не мога да взема унищожено сърце, да пре моделирам органа и да го направя отново работещо сърце. Просто мога да го превърна в нещо солидно, което обаче хич няма да е от полза.

— Много жалко.

— Да. — Равните ѝ зъби ухапаха долната ѝ устна и резците го заболяха от желание да впие зъби в нея и да я вкуси. — Разбира се, да се промени молекулярната структура на хората е много по-лесно. Затова може да кажем, че ти си в относителна безопасност. — Очите ѝ

блеснаха игриво. — Освен това вие вампирите имате куп оръжия и способности, които не разгласявате на всеослушание.

Той забеляза, че тя отбягва да отговори на въпроса му.

— Попитях какво още можеш да правиш. — Косъмчетата на тила му настръхнаха, отвличайки вниманието му от темата, на която разговаряха. — Чакай малко. — Той я хвана за бицепсите и я бутна зад себе си.

— Какво правиш, по дяволите? — възкликна тя.

Зловеща тишина настана навън в коридора. Конн помириса въздуха. Нищо. Тишината натеза, като вълнено одеяло в горещ летен ден. Нещо чакаше навън в коридора. Инстинктивно той измъкна пистолета от кобура си.

— Наведи се.

Стъклото се разби на хиляди парчета и към пода полетя нещо. Конн се завъртя и сграбчи силно Мойра, притискайки я към гърдите си и приковавайки я към рафта с книги. Проблесна светлина, ослепителна и смъртоносна. Ушите му звъннаха. Покрай тях се посипаха още стъкла и се чу звук от шумни стъпки по дървения под.

— По дяволите. — Конн наведе Мойра и я пхна под бюрото, преди да се промъкне в страни от него, и скачайки да събори първият от мъжете на пода. Гняв изпълни тялото му. Светлинната граната замъгли зрението му, но ножът му намери лесно целта си. Кърджанската кръв се разплиска по лицето му, изгаряйки го като киселина. Силни ръце го сграбчиха, хвърляйки го към рафтовете с книги. Вратата се отвори и още трима Кърджани влетяха вътре.

Бяха облечени изцяло в черно, с редици от червени медали наредени по гърдите им. Войници с висок ранг. Елитен отряд. Този застанал на чело, притисна дулото на зелен пистолет между очите на Конн. Светло лилави очи блестяха на бялото лице на чудовището. Тези същества заслужаваха да живеят само в тъмнина.

— Кеърс. Петима срещу един. Придай ни вещицата и няма да умреш днес.

Зелена светлина проблесна иззад бюрото и лазерът улучи лидера в лицето, събаряйки го на пода.

Мойра скочи на крака.

— Петима срещу двама, задници. — Тя скочи настрани, събаряйки друг от мъжете на пода. В следващия миг острието на ножа

й се стрелна към шията на чудовището, обезглавявайки го.

Повече от впечатляващо появяване. Конн скочи към двамата останали Кърджани, откъсвайки ръката на единия, докато резците му се удължаваха. Войникът изкрещя за кратко, преди Конн да впие зъби в югуларната му вена, откъсвайки парче от шията му. Нож се заби в стомаха на Конн и той изръмжа, разделяйки вниманието си между Мойра и Кърджанина, който го наръга. След силен ритник в слабините и удар в бялото лице на чудовището, Конн притисна ножа си към шията на врага, обезглавявайки го.

Мойра се биеше с последния Кърджанин, който бе по-едър и по-силен от нея. Но половинката на Конн компенсираше с бързина и умения. Тя се наведе и го поряза с ножа си, проливайки първата кръв. Кърджанинът обаче успя да нанесе удар, удряйки скулата й и запращайки я към пода.

Пред очите на Конн се спусна червена пелена.

Яростта накара кръвта да закипи във вените му, усилвайки адреналина, който туптеше в него. От гърлото му се изтръгна рев и той се хвърли напред, събаряйки врага на пода. Идеята, че някой може да нарани Мойра, че някой е *посмял* да удари жена му, разкъса веригите на звяра, дремещ дълбоко в него. Не само гените разделящи вампира от човека, а допълнителните хромозоми, които му даваха инстинктите и силата на хищник.

Безсмъртието идваше с примитивна цена.

Кръвта забушува в мозъка му. Той стрелна голите си ръце към шията на копелето и стисна толкова силно, че под пръстите му започна да се процежда кръв. Той трябваше да я защити... примитивната нужда да защити половинката си му даде сила отвъд възможното.

Лилавите очи станаха червени, а след това и черни, докато Кърджанинът се бореше за живота си. С животински рев, Конн изтръгна главата от тялото му.

Мойра се хвърли към него, вкопчвайки се в ръката му. Подутата й скула бе в рязък контраст с бледото й лице.

— Конн. Трябва да вървим. Идват още нападатели.

Тя хукна към коридора, но той я сграбчи и я спря, избутвайки я зад себе си.

— Стой зад мен, Мойра. — Той щеше да мине пръв през вратата... през всяка врата. Винаги.

Той едва потисна желанието да я хване за ръка и да я задърпа навън, затова пристъпи напред, насочвайки пистолета си първо в едната посока, а после в другата. Тишина. Уличните светлини преминаваха през големите прозорци, отразявайки се в дървения под.

— Хайде.

Притискайки гръб към стената, той се насочи към изхода, а сетивата му бяха изострени до крайност. Нищо не помръдваше. Ако Кърджаните бяха на близо, щеше да ги усети. Половинката му го последва, дишайки равно и стискайки здраво пистолета си. Неочаквана и нежелана гордост изпълни гърдите му.

Външната врата беше плътно затворена. Той спря, насочвайки всичките си сетива навън към нощта.

— Когато отворя вратата, тичай към моторите. *Зад мен.* — Тялото му щеше да прикрива нейното, докато бягаха. — Ако ме свалят, продължавай да тичаш напред.

Тя изсумтя. Жената действително изсумтя.

Щеше да се разправя с нея по-късно. Засега трябваше да бягат. Той приведе рамене и натисна дръжката, отваряйки тежката кленова врата, преди да излезе напред с насочен към нощта пистолет. Моторите им бяха в края на паркинга, блестяйки под лунната светлина. Надолу по пътя бяха спрени различни превозни средства, а от бара по-долу се чуваше оглушителна музика. Вещиците бяха скрили училището си пред погледите на всички.

— Тичай, сега.

Тялото му бе напрегнато до крайност, докато тичаше надолу по стъпалата насочил пистолета си към сенките около сградата. Нищо не помръдваше. Ред жив плет растеше успоредно до стените на тухлената сграда. Той не усещаше някой да се крие зад тях. Със забързани крачки, той се озова на входа към улицата. Мойра прехвърли крак през мотора си и запали двигателя в същия миг, в който го направи и Конн. И двамата пренебрегнаха шлемовете си в бързината.

— Конн! — изкрещя тя и скочи към него, събаряйки го на земята, точно когато нещо огромно блъсна мотора му пращайки го, летейки, към витрината на един магазин за часовници. Пружини, части от часовници и дървени отломки се посипаха по улицата.

Горещина обгърна лицето му и бузата му застърга в бетона на земята. Студената ярост му помогна да превъзмогне болката и да се

фокусира.

С едно мощно движение, той скочи на крака, вдигна Мойра и я настани на Дукатито, скачайки зад нея.

— Карай. — Обгръщайки тялото ѝ със своето, той се обърна и започна да стреля в посоката, от която бе полетяла ракетата ударила мотоциклета му. Щеше да се оправи с Кърджаните веднага щом отведе половинката си на безопасно място. Болезнен вик отекна от тъмнината.

Мойра натисна газта и моторът полетя напред по улицата. Куршуми полетяха около метала, а ветрозащитното стъкло се пръсна на парчета. Конн отвърна на огъня. Болка експлодира в ребрата му, когато в него се забиха няколко куршума. Пътят вече бе силно осветен и около тях се чуваше силна музика. Мойра зави в една от алеите насочвайки се към забързания трафик в другия ѝ край, заобикаляйки спрелите таксита.

Микробус опита да влезе в улицата срещу тях, но Мойра махна с ръка и го спря на място. Впечатляващо.

Вятърът блъскаше в лицето на Конн. Той се наведе по-близо до шията на Мойра. Дори докато светът преминаваше шеметно около тях, той все още можеше да усети силния аромат на люляк, който я обграждаше, изпълвайки сетивата му.

— Карай към частното летище.

Тя поклати глава, а къдриците ѝ влязоха в очите му.

— Трябва да си взема нещата — изкрещя тя, за да надвика шума.

Той пхна пистолета на кръста си и се пресегна покрай нея, покривайки ръцете ѝ със своите върху дръжките на мотоциклета.

— Ще те чакат у вас. Насочи се към летището или ще карам аз. — Той не вярваше в празните заплахи, затова, щом проговореше, казваше истината. Винаги.

Тя се стегна. Завъртя глава и нежната кожа на бузата ѝ се потърка в устните му.

— Надушвам кръв.

Нищо на света не можеше да го спре да целуне нежно кожата ѝ, въпреки че държеше под око пътя пред тях. Уханието на люляк го обгърна отново.

— Не се тревожи. Само драскотина. — Опита се да звучи спокойно, но в следващия миг се закашля, проваляйки опита си. Лекото повдигане на раменете ѝ го успокои... за момента. Когато

стигнеха до самолета, когато се окажеха в безопасност, щяха да говорят за много неща.

ГЛАВА 8

Частният самолет потегли на дългия полет до Ню Йорк. Мойра погледна през обширното пространство към Конн, който лаеше заповеди към краля по телефона си. Изглежда неочакваното нападение на Кърджаните леко бе разярило воина.

Тя седеше настанена на черната седалка, а ароматът на кожа успокояваше сетивата ѝ. Конн се обърна към нея от собственото си място, до пълен догоре минибар и маса за покер. Тя имаше нужда от пиене. Или от пет. Пилотите бяха затворени в пилотската кабина и тя се надяваше, че не са посетили бара преди нея. Не, че имаше против да лети. Е, поне не много. Но вероятността от катастрофа обикновено караше стомаха ѝ да се свива болезнено.

Конн затвори телефона с ръмжене, отделяйки миг да я огледа с опасните си зелени очи.

— Сигурна ли си, че не си ранена?

— Добре съм. — Но не беше. Тихото мъркане на двигателите и тъмнината навън водеха до интимност, която би предпочела да избегнат. Ароматът на кожа и барут, носещ се от Конн, властваше в пространството на самолета, карайки сърцето ѝ да забие учестено и краката ѝ да омекнат. Неизбежна реакция към вампирската ѝ половинка. — Теб простреляха.

Той кимна и свали тъмната си риза, за да разкрие дупките от куршуми, които вече се бяха затворили.

— Куршумите излязоха, докато пътувахме насам — с бързи движения той избърса с ризата кръвта от порезната рана на стомаха му.

Мойра си пое дълбоко дъх. Как бе забравила колко широки са гърдите му? Колко здрави бяха мускулите по гладкия му торс? Тя се изкашля, прочиствайки гърлото си.

— Досетих се.

Погледът му остана вперен в нейния, докато чакаше, търпеливо и в готовност. Трябваше да говорят, но думите ѝ бягаха. След като се замисли малко, тя реши да опита.

— Защо крещеше на краля?

Металическите му очи блеснаха.

— Шпионите и информаторите му са жалки. — Конн прокара ръка през гъстата си коса. — Отнякъде е изтекла информация. Няма начин да е съвпадение Кърджаните да нападнат в деня, в който се появих в Ирландия. Заради мен те откриха.

Глупости. Неудобството накара кипящата ѝ кръв да затупти във вените ѝ.

— Това вероятно не е точната истина.

Само силата на волята я спря да се не се свие.

Конн вдигна глава с маниер на пантера забелязала плячката си. Макар да беше същата като нейната, седалката му изведнъж ѝ се видя доста малка.

— Какво имаш предвид?

— Амиии... — Тя беше боец. Като Страж се бореше със страховете си ежедневно. И не само със страха, а и с врагове с повече опит и по-унищожителни оръжия от нейните. Затова не беше редно да изпитва това странно чувство, което преобръщаше стомаха ѝ, докато гледа вампира пред себе си. — Това не беше първият им опит. — Гласът ѝ бе няколко октави по-нисък от обикновено.

Напрежението се блъсна в нея през тясното пространство помежду им.

— Моля?

Думата бе изречена толкова меко, че накара дъха да заседне в гърлото ѝ. Тя се насили да задържи ръцете си спокойно отпуснати около тялото ѝ. Слагайки безизразна маска на лицето си, тя погледна към половинката си.

Опънат на креслото пред нея и гол до кръста, той излъчваше повече опасност от всичко, с което се бе сблъсквала. Иронията на съдбата. Истинските хищници не бяха в дивата природа, а бродеха между нас. Високите скули и красивото лице прикриваха древния воин, който бе Коннлин Кеърс.

И точно сега, тя го бе разярила.

— Кърджаните се опитаха да се докопат до мен още два пъти преди тази нощ — заяви бързо тя и зачака експлозията.

Но нищо не се случи.

Конн не помръдна дори мускулче, просто я гледаше, без да мигне. Устните му бяха леко извити, когато изръмжа.

— Повтори какво каза.

О, няма начин, по дяволите. Достатъчно трудно ѝ бе да ги изрече и първия път. Тя погледна към задната част на самолета. В края имаше баня и спалня. Но нямаше да успеят да я спасят.

— Аз съм добър боец, Конн. — По дяволите. Нямаше нужда да се оправдава пред него. Органите му бяха в безопасност, защото за момента можеше да превръща в пихтия само органите на хората, може би това беше заради не толкова сложните им генетични маркери... факт, който не бе нужно той да научава.

— Какво очакваш да направя с тази информация, Мойра? — Спокойното изричане на думите не успя да прикрие яростта, която се криеше зад тях.

Да си ги навреш в задника?

— Не очаквам да правиш каквото и да е. — Гняв започна да се надига в тялото ѝ.

Той се надигна от мястото си, навеждайки се към нея.

— В това е бедата, *далтийн*. От колко време ме познаваш?

Посоката на разговора не бе никак приятна... твърде много подводни мини.

— От век. — Тя застана нащрек, чакайки капана да щракне. Конн не беше мъж, който обичаше да говори. Откакто го познаваше действията бяха по-важни за него от думите.

— Как мислиш трябва да реагирам, когато науча, че си станала част от Стражите, че си дала клетва да дадеш живота си за Съвета, и в допълнение на това си скрила, че Кърджаните са те нападнали? — Той наклони любопитно глава настрани... или може би, за да има по-добър ъгъл към югуларната ѝ вена. Най-вероятно заради вената.

— Не съм мислила за това какво ще си помислиш ти. — Лъжата едва не я задави. Маркерът над бедрото ѝ започна да тупти и скоро я изгаряше болезнено. — Ти си във война, Коннлин. Като командир на войската на Реалм имаш достатъчно отговорности — заяви бързо тя.

Една от тъмните му вежди се повдигна.

— Това ли си ти, Мойра? Отговорност? — Заплаха капеше от всяка негова дума.

Тя скочи на крака. Вратата на спалнята вероятно имаше ключалка.

— Да.

Самолетът се разклати, когато той скочи настрани, блокирайки пътя към спалнята.

— Тогава, очевидно е, че прекалено дълго съм игнорирал отговорностите си.

Той се извисяваше над нея и ѝ оставаха само два избора... или да го събори, минавайки пред него, или да отстъпи назад... Мойра взе решението само за секунда. Разумно бе да направи крачка назад и да се разбере с него.

Майната му на разума.

Тя се завъртя, решена да го ритне по брадичката, преди да се наведе и да се хвърли към него, блъсвайки се в тялото му, което със сигурност щеше да го накара да прелети над рамото ѝ.

Само дето не се получи.

Две силни ръце я сграбчиха и подхвърлиха във въздуха... на почти метър от пода. И главата ѝ бе само на милиметри от това да се блъсне в тавана на самолета. Тя изписка стреснато, а викът заседна в гърлото ѝ, когато той я хвана за бицепсите, държейки я във въздуха като кукла на конците. Тя се задъха.

Ярост. Чист гняв блестеше в очите му, а скулите му се покриха с тъмна руменина.

— Край със свободата ти, *далтийн*. — Той я спусна да стъпи на краката си и устните му се притиснаха към нейните. Преди век, той използваше убеждение и съблазняване. Днес просто взимаше. Груби и изискващи, устните му се притискаха към нейните, докато езикът му управляваше целувката с вкус на грях, излъчваща силно собственическо чувство. Изчезнал бе чаровният принц и разумният мъж. На тяхно място стоеше хищник, най-последно разкъсал оковите си, който нападаше, за да спечели.

Хиляди светлини експлодираха зад клепачите ѝ. Нуждата, която разкъса тялото, ѝ бе така силна и мощна, че нямаше как да я нарече обикновено желание. Дори похот. Никакви думи не можеха да опишат огъня, който запали всяко нейно нервно окончание. Тя простена и отвърна на целувката му като преплете език с неговия. Ушите ѝ

започнаха да бучат, а маркерът над бедрото ѝ затуптя настоятелно. Дланите ѝ пламнаха.

С лек вик тя отдръпна главата си назад.

— Чакай! — Болка. Толкова силна *нужда* измъчваше тялото ѝ. И единственият лек за тази *нужда* в момента я държеше в обятията си.

— Какво да чакам? — Гневът все още пламтеше в очите му.

Въздух. Имаше *нужда* от въздух. Изпълвайки дробовете си, тя се бореше да си поеме дъх.

— Чакай... — Тя протегна ръка напред, а паниката се смесваше с желанието в тялото ѝ. — Това е... искам да кажа... това е...

Той се усмихна. Палаво извитите му устни бяха обещание за *грях*.

— Това е неизбежно.

Тя преглътна шумно.

— Не. Имам предвид, мина цял век. Знаеш. Откакто... — Откакто за пръв път бяха заедно. Единственият път за нея. Въздухът от климатика помилва кожата ѝ и тя потрепери.

Нежни пръсти помилваха ръката ѝ. Тя повдигна изненадано вежди.

— Онази нощ бе най-дивата нощ в живота ми. — Знаещият му поглед се плъзна по лицето ѝ, изучавайки внимателно зачервените ѝ бузи. — О!

Да, о! Тя направи внимателно крачка назад.

Очите му омекнаха. Грациозен като пантера, той седна на мястото си, дръпвайки я да седне в скута му, с крака от двете страни на бедрата му.

— Любима. Боли само първия път.

Беше вярно. Вторият, третият и дори четвъртият път, в който бяха заедно в онази единствена нощ, беше невероятно.

— Знаем. — Горещината от краката му топлеше вътрешната страна на бедрата ѝ и тя едва се съдържа да не се отърка в него — Но, ами, може би трябва да отделим време да се опознаем по-добре този път. — Тялото ѝ запулсира протестиращо. Никога дори не се бе замисляла, че няма да се озове отново в леглото с него. Затова сега бе насъбрала прекалено много *нужда*, прекалено много любопитство, за да си тръгне точно сега, без да разбере дали сексът с Конн бе толкова невероятен, колкото си го спомняше.

— Нима? — Усмивката му бе опасна. — Имам фотографска памет, Мойра. И познавам всеки милиметър от тялото ти. — Дланта му спусна назад и пръстите му обгърнаха лявата буза на задните ѝ части. Кожата ѝ пламна. — Например, точно тук имаш малък белег във формата на полумесец.

— Да, но... — Да се фокусира. Трябваше да се фокусира.

Той се наведе към нея, прокарвайки устните си по шията ѝ.

— И, ако те ухапя леко, точно тук... — Зъбите му одраскаха леко кожата ѝ — ... ще простенеш тихо и сладко от нужда.

Тя простена, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха болезнено. Тя премигна. Веднъж. Два пъти. Господи, как го желаше. Дали бе заради Провидението... заради маркера на обвързването? Нещо шепнеше дълбоко в ума ѝ, че за нея единственият мъж бе Коннлин. Дори ако не я бе маркирал, тя щеше да го желае. Отвори уста да каже нещо, каквото и да е, но устните му на мига покриха нейните.

Вампирите бяха по-горещи от другите раси. А този вампир срещу нея направо изгаряше. Гореща вълна премина към нея от устните му и нервните ѝ окончания пламнаха за живот. Устните му бяха твърди, езикът му изискващ, а прегръдката му силна.

Тя си позволи да се отдаде на целувката му. Да се отдаде на него, на бурята, която отприщваше в тялото ѝ. Прокарвайки пръсти през косата му, го целуна силно, притискайки гърдите си към неговите и женствеността си към слабините му.

Твърд. Той бе толкова твърд.

И все пак, ръцете, които я държаха, бяха невероятно нежни. Контрастът прогони всяка разумна мисъл от ума ѝ. Светът около тях изчезна. Кожата ѝ пламна. Реалността, въображението, съществуването, всичко изчезна и останаха само те двамата.

Тя стисна с пръсти косата му, дърпайки главата му назад, за да погледне лицето му. Тъмна руменина покриваше скулите му, а в очите му сивият цвят почти бе превзел зеления. Езикът му се подаде навън, близвайки устните ѝ, и цялото ѝ тяло потрепери.

Копнежът, който бе изпитвала преди век, не бе намалял. Дори нещо повече, сякаш бе станал по-силен.

— Винаги ли е така?

— По дяволите, не. Само с теб. — Той спусна ръце към бедрата ѝ, обгърна ги здраво и се изправи. — Ще ти покажа.

Мойра обви крака около бедрата на Конн, докато той се насочваше към спалнята.

— Чакай. Само минута.

— Защо? — По тона му личеше, че е приключил с чакането. Той изрита вратата, отваряйки я, и плъзна устни по шията ѝ, към ухото ѝ. Главата ѝ увисна на една страна, докато му даваше по-голям достъп до шията си.

— Преговори. — Глупава дума, но бе единствената, която замаяният ѝ мозък успя да измисли.

Той проследи мидата на ухото ѝ.

— Преговори?

Тя се задъха.

— Ние сме възрастни... вече не сме същите деца, които се хвърлиха едно към друго първия път, Конн. Отиваме към това с широко отворени очи.

— О, аз смятам да държа очите си отворени, Мойра. — Дълбокият секси тон на гласа му стана по-нисък, а между бедрата ѝ потече влага. Хвърляйки я леко, тя се озова по гръб на леглото.

Тя погледна нагоре и дъхът заседна в гърлото ѝ. Мисли. Трябваше да помисли.

— Не. Имам предвид, това е само секс. Начин да освободим част от напрежението, което се е натрупало. Без обвързване за цял живот... трябва да обсъдим това.

Пръстите му се насочиха към копчетата на дънките му.

— Приключих с говоренето. — Дънките му се смъкнаха на пода. — Говорим от известно време и е очевидно, че не слушаш.

Гол. Коннлин Кеърс стоеше гол пред нея, като в деня, в който се бе родил. Мъжествен. Възбуден. Огромен. Тя *нямаше* да поглежда към члена му. В никакъв случай.

— Повечето мъже са уязвими, когато са голи, Конн. — Думите се изтръгнаха от устата ѝ, преди да успее да се замисли и да ги спре.

Той повдигна едната си вежда.

— Изглеждам ли ти уязвим?

— Не. — Беше забравила колко е голям. Изправяйки се и заставайки на колене върху леглото, тя измъкна блузата си през глава. — Това е само секс.

Той извъртя очи. Гол и възбуден, той извъртя очи.

— Наистина ли ще се залъгваш с тези простотии, че това е само секс? Мислех си, че съм ти дал достатъчно време да пораснеш, мамка му.

Темпераментът ѝ пламна. Тя смъкна дънките си заедно с бикините.

— Пораснах, тъпанар такъв. И това е решение на върастен.

— Кога започна да се епилираш? Навсякъде? — Очите му заблестяха от страст.

Леко неудобство прониза желанието туптящо в тялото ѝ.

— Сега така е модерно. — *Проклет да е.*

Погледът му се задържа на голата ѝ кожа, преди да се вдигне нагоре към гърдите ѝ.

— Слава на Бога за модерните неща. Харесвам сутиена ти.

Гневът едва не я задуши. И въпреки това се почувства като идиот застанала върху леглото облечена само с ярко розов сутиен. Добре, че миналата седмица бе ходила на спа.

— Мерси. — Тя посегна към предната закопчалка, откопча я и го пусна пред него. Да видим как ще му се отрази на него да бъде изваден извън баланс.

Той вдигна сутиена и го завъртя около пръста си.

— Обаче харесвам повече гърдите ти.

Тя помнеше това. Конн им бе посветил доста време преди век.

Резците му се удължиха.

— Време е да те вкуся.

ГЛАВА 9

Видът на резците му накара тялото ѝ да се напрегне. Не от страх... а от възбуждащото очакване.

— Не ме слушаш.

— Слушам те. — Той направи крачка към леглото, а погледът му ставаше все по-тъмен. — Просто не се съгласявам с теб. Ще те пазя от всяка заплаха на този свят. Но не си мисли, нито за миг, че тялото, сърцето и домът ти са в безопасност от мен. Те са мои.

Собственическият му тон усилиха гнева и възбудата ѝ. Гневът бе добре дошъл, а за възбудата щеше да мисли по-късно.

— Няма начин. — Думите се изтръгнаха бързо от устните ѝ и дори тя успя да разпознае предизвикателството в тях. И разбира се, той го прие на мига. Но тя не бе предвидила бързината, с която ще го направи.

По-бърз от мълния, той хвана ръката ѝ и я дръпна към гърдите си. Пръстите му се стегнаха в косата ѝ и дръпнаха главата ѝ назад, оголвайки югуларната ѝ вена, докато я притискаше на колене върху леглото.

— О, любима. Обожавам непокорството ти.

Горещина. Тя се излъчваше на мъжа на талази, обгръщайки я и замъглявайки мислите ѝ.

— Благодаря.

— За теб винаги. — Той захапа долната ѝ устна, а лека тръпка се насочи директно към клитора ѝ. Топлината на езика му и лекият натиск бяха така интензивни, че тя едва не простена. Ръката му се стегна и леката болка премина по скалпа ѝ.

— Ти си създадена за мен, Мойра. И ще те задържа... завинаги.

Без значение дали бе правилно или не, тя копнееше за тези думи. Може би дори имаше нужда от тях. Увереността в тях ѝ обещаваше общо бъдеще с него... сигурност. Но щеше да се тревожи за това по-късно. Сърцето ѝ блъскаше силно.

— Конн. Покажи ми.

Той се наведе напред, превземайки отново устните ѝ. Непреклонната, почти брутална целувка накара коленете ѝ да омекнат. Тръпка премина по гръбнака ѝ, карайки нуждата да заври в нея със сила отвъд магическата, отвъд всичко, което някога е изпитвала. Леко пробождаше на страх прониза желанието ѝ и изчезна в следващия миг, в който Конн стисна задните ѝ части и я притисна към себе си. Коремът ѝ се отърка в ерекцията му и тя се отпусна назад, повличайки го със себе си, впила пръсти в раменете му.

Устните му продължиха да се притискат към нейните, дори когато се приземиха на матрака, а твърдото му тяло се настани върху нейното, докато Конн плъзгаше длани по кожата ѝ. Единият му голям палец помилва маркера ѝ. В нея пламна огън, стрелвайки се директно към клитора ѝ. Тя се откъсна от устата му и простена в няма молба.

С едно рязко движение тя обви здраво крака около кръста му, а ръцете ѝ се впиха в твърдите му мускули. Усмивката ѝ бе порочна.

— Внимавай какво си пожелаващ, Кеърс. Може ти да се окажеш този, който ще бъде уловен. — Макар да бе изрекла думите като предизвикателство и предупреждение, тя осъзна, че в тях има голяма доза истина.

Погледът му омекна и той погледна първо към наранената ѝ буза, а след това към очите ѝ.

— Ти ме улови в мига, в който за пръв път изрече името ми. — Той се наведе и плъзна език по зърното на гърдата ѝ.

— Кълна се, имаш най-сладкия вкус на света.

Искри от удоволствие преминаха през нея, насочвайки се към женствеността ѝ. Тя започна да се извива срещу него, а той насочи вниманието си към другото ѝ зърно, захващайки го леко.

— За Бога... направи нещо. — Ако не приключеше с това мъчение, главата ѝ щеше да експлодира. Той се засмя срещу кожата ѝ, надигайки се леко, за да ухапе челюстта ѝ, а след това, сграбчвайки здраво дупето ѝ, я вдигна нагоре и нахлу в нея с един-единствен мощен тласък.

Тя проплака, шокирана от инвазията му, а тялото ѝ се напрегна, докато се мъчеше да си поеме дъх. Удоволствие примесено с болка я накара да се извие към него. Бедрата ѝ стиснаха силно кръста му, а ноктите ѝ се впиха в гърба му. Той бе така голям, а тя се чувстваше така изпълнена. Тръпка премина през тялото ѝ и тя застина, леко

мръщейки се. Той не се движеше. Беше невъзможно. Но само начинът, по който бяха съединени телата, бе достатъчен да я отведе до върха.

— Конн! — извика тя, свършвайки, облята от огромните вълни на удоволствието, които се плискаха под кожата ѝ. Пред погледа ѝ блесна ярка светлина и тя затвори очи, яздейки вълната. Ноктите ѝ се впиха по-дълбоко в кожата му, докато тялото ѝ бе обгърнато от силната буря, след която остана безсилна и изтощена.

Той се наведе, опирайки челото си върху нейното.

— Исусе.

Очите и устните ѝ се разтвориха удивено. Пред очите ѝ, малките частици във въздуха се завихриха, изострайки фокуса ѝ.

Конн се плъзна леко навън, преди да нахлуе мощно в нея. А след това отново.

— Дръж се, любима.

Реалността бе като плесница по лицето ѝ. Силата помежду им, без значение дали се дължеше на провидението или на решителността на Конн, беше повече, отколкото тя можеше да понесе. Тя пусна гърба му и сложи ръце на гърдите му с намерението да го отблъсне от себе си. Той се тласна силно в нея. Удоволствие разкъса нервните ѝ окончания и тя се изви към него, стенойки от желание. Когато се отпусна отново, той нахлу в нея за пореден път. Звезди експлодираха пред очите ѝ. Тя спря да се опитва да го избута от себе си и се хвана за него с цялата сила, която притежаваше, докато той продължи да я обладава. По-силно. По-бързо.

Женствеността ѝ пламна, свивайки се здраво около него. Той изръмжа, а ръката, с която стискаше задните ѝ части, вероятно щеше да остави синина, докато тласъците му ставаха по-силни. Задъханото им дишане и звукът от плът притискаща се в плът изпълниха стаята.

Тя стисна косата му с две ръце и дръпна устата му към себе си. Зъбите ѝ се впиха в устната му, преди да пъкне езика си вътре, решена да намери частица контрол в света, който експлодираше около нея. Той се бореше с доминантността ѝ, устните му бяха твърди срещу нейните, докато тялото му я приковаваше към матрака. Целувката бе необузdana, страстна и въпреки това я обгърна усещане за задоволство и сигурност, за които щеше да мисли по-късно.

Той вдигна глава, за да я погледне.

— Прелестна си, Мойра.

Нежността в думите му, изречени в разгара на страстта, изпълни сърцето ѝ. Тя отвори объркано уста, само за да я затвори след миг, когато той се гмурна отново в нея. Силно, бързо и мощно, той продължи да потъва в нея. Горещината вътре в тялото ѝ ставаше все по-силна. Тя се вкопчи в него, затваряйки очи срещу силното усещане. Той смени ъгъла, докосвайки клитора ѝ. Със силен вик, тя свърши.

Мускулите му се стегнаха и той я последва, отпускаяки се върху нея, дишайки тежко и накъсано. И в същия миг, стените около сърцето ѝ се сринаха. По дяволите.

Мойра се събуди от тихото жужене на климатиците на самолета, с притиснат към гърдите на Конн гръб. Цялото тяло я болеше... но не по неприятен начин. Паметта ѝ не си бе правила шеги с нея. Сексът с Конн бе точно толкова експлозивен и всепоглъщащ както го помнеше.

Лениво и доволно умът ѝ се зарея назад в миналото към първия път, в който го бе видяла гол до кръста, хвърляйки вещици навсякъде по тренировъчния плац.

— Полугол вампир. Казах ти, че ще е забавно — прошепна Мойра на сестра си Дарси, докато надничаха през гъстата растителност в северния край на тренировъчния плац. Бяха успели да избягат от още един рунд дипломатически срещи, за да гледат как смъртоносния воин на Реалм учи вещиците на нови движения. Тя гледаше Коннлин Кеърс през цялата седмица, по време на Колоквиума, който Реалм бе организиран в Ирландия. — Може дори да си свали панталоните.

Дарси изсумтя.

— Мама ще ни убие. — Тя се обърна и погледна малкия поток, който шумеше зад тях, вдигайки полите си далеч от мократа трева. — Само да не се намокрим.

— Разбира се.

Коннлин демонстрира задушавача хватка на един от младите синове на Мак Пати.

Леко пърхане се надигна в стомаха ѝ, напомняйки ѝ на чувството, което бе изпитала преди за пръв път да излезе в бурното

море.

Вампирът бе висок и силен, а мускулите бяха ясно очертани на широките му гърди. Дори от разстояние, великолепият цвят на очите му събуждаше любопитството ѝ. Носеше се слух, че вампирите имат два цвята на очите. Тя предполагаше, че никога не е виждала вампирския цвят на Конн.

Тогава той вдигна поглед и погледна... директно към нея. Поразена от мощта на тези невероятни очи, тя пое рязко дъх и направи крачка назад. Кракът ѝ се закачи в показал се над повърхността клон. Останалото бе неизбежно. В облак от коприна и летящи листа тя полетя назад към потока, проклинайки по-високо и от най-шумния пиян моряк, който някога е стъпвал в таверната на Шей в събота вечер.

— Мойра, по-тихо. — Дарси прескочи внимателно корена, заставайки на брега на потока. — Ще протегна ръка към теб... гледай да ме хванеш.

Храстите се размърдаха предупредително, преди голямо тяло да си проправи път през тях.

— Позволете на мен. — С две крачки Коннлин Кеърс се озова до потока и я хвана, повдигайки я от водата, сякаш молекулите ѝ се бяха разградили и не тежеше повече от въздуха.

Докато я оставяше да стъпи на краката си, веселие извиваше крайчетата на порочните му устни.

— Не сте облечена за плуване, мис Дън.

Тя се препъна на неравната земя, опитвайки да възстанови баланса си. Той знаеше името ѝ. Е, поне фамилията ѝ. Тя надникна покрай огромното му тяло към тренировъчното поле. Слава на Бога, никой друг не ги бе видял.

— Как ме видяхте?

Той се ухили широко.

— Имам добро зрение. Както и добър слух.

Слух? Какво беше казала? Лицето ѝ пламна на мига. Беше заявила, че иска той да си свали панталоните. Дори сега, голите му гърди я омагьосваха. Какъв ли щеше да е вкусът му? Тя поклати глава. Беше добре, че не можеше да чете мислите ѝ.

— Какъв късмет. — Езикът ѝ сякаш бе прекалено голям за устата ѝ. По гръбнака ѝ се плъзна напрежение. Той се усмихна на

Дарси.

— Мис Дън.

Дарси изчурулика. Ама наистина изчурулика.

— Принц Кеърс.

Раздразнението ѝ прерасна в гняв. Мойра отстъпи настрана.

— Благодаря ви за помощта. Без съмнение трябва да се върнете към задълженията си. — Тя вирна брадичката си. Вода се стичаше по полите ѝ, правейки почти невъзможна задачата да се движи.

Очите му блеснаха в тъмнозелено, подобно на цвета, който придобиваха очите на леля ѝ Вив.

— Ще ви придружа обратно към мястото на срещите.

— Не. — В нея на мига се надигна паника. Приличаше на удавена котка. Майка ѝ със сигурност щеше да я убие. — Благодаря ви. Ще погледаме още малко.

— Няма да си сваля панталоните — каза той спокойно, но очите му блестяха весело.

Колко недискретно. Дарси се закашля. Мойра застина.

— Надявам се, че не. Но искам да гледам тренировката. Да науча движенията. — Това бе истина.

Дарси извъртя очи.

— Мойра, не е нужно да тренираш. Ти си Седмата. Когато се присъединиш към Съвета, ще имаш охрана.

— Искам да се науча да се бия. — Бяха обсъждали това неведнъж. Тя погледна към вампира. — Какво мислите? — Може би той щеше да я научи. Келл и Адам винаги отказваха, обаче Деър изглежда бе отворен за тази възможност.

Погледът на Конн се плъзна по още зачервеното ѝ лице, надолу до подгизналите ѝ ботуши и обратно.

— Мисля, че сте прекалено красива, за да се биете.

Лек трепет премина през кожата ѝ, породен от внимателния му поглед. Тя се трогна от комплимента, но се подразни от отказа му.

— Така ли мислите? — Обръщайки ръка с дланта нагоре, тя създаде топка от пулсираща плазма. Съдбата ѝ може да бе да стане дипломат, но никой никога не биваше да я подценява.

Той се намръщи.

— Точно така мисля.

Тя вдигна ръка и духна. Топката полетя към Конн, удряйки се в гърдите му. Той подскочи назад. Гримасата на лицето му стана появна.

— Това пари.

Самодоволна усмивка се появи на лицето ѝ.

— Много добре. Така ще знаете, че не бива да подценявате никой.

Бърз като стрела, той посегна напред и сграбчи лактите ѝ, вдигайки я от земята, докато очите им не застанаха на едно ниво.

— Мис Дарси? Коя е келтската дума за нахално хлапе?

— Далтийн — отвърна Дарси, която стоеше облегната на едно дърво със самодоволна усмивка на уста.

Очите на Конн се присвиха, а погледът му изгаряше Мойра.

— Току-що си спечели прякор... Далтийн.

— Не съм хлапе. — Взирането му накара нещо в корема ѝ отново да затрепти. И коленете ѝ омекнаха.

— Определено си хлапе, при това нахално. — Очите му стана по-твърди, когато вдигна ръка и я прокара през мократа ѝ коса. — Никога повече не си позволявай да хвърляш енергийни кълба към мен, Мойра. Последниците няма да ти харесат.

Всеки отговор, който можеше да измисли, заседна в гърлото ѝ, докато гледаше лицето му. Разширените ѝ зеници претърсваха лицето му за някаква следа от хумор. Но не откриха нищо.

Доволен блясък светна в погледа му и той кимна рязко.

— Никога не заплашвам, Мойра. Най-добре да запомниш това. — И в следващия миг устата му се притисна към нейната... бързо и твърдо... преди да изчезне прекалено скоро. Той я пусна отново да стъпи на крака. — Ще се видим довечера на танците. — Камъчетата изхрущяха под ботушите му, когато се завъртя на пети и се върна на тренировъчния плац, без повече да поглежда назад.

Тя вдигна ръка към треперещите си устни. Нещо се обърна в нея. Искеше истинска целувка от този вампир. И тази нощ, щеше да я получи.

Мойра се върна рязко в настоящето, когато ръката на Конн се плъзна нагоре и надолу по нейната, карайки кожата ѝ да настръхне.

Думи. Трябваше да каже нещо.

Конн ухапа леко ухото ѝ.

— Добре ли си, *далтийн*?

— Да. — Тя се сгуши по-плътено до топлото му тяло. — Просто си спомнях деня, в който се срещнахме.

— Когато падна в потока? — Веселие лъхаше от гласа му.

— Да. Ти ме целуна.

— Едва, едва. И все пак, в онзи ден целият ми свят се промени. — Горещият му дъх помилва кожата ѝ. — По-късно, вечерта, когато се появи на танците в онази рокля, едва не те съборих на пода, за да те обладая. Пред очите на всички.

Роклята беше красива.

— Вероятно дори не си спомняш цвета ѝ.

— Беше зелена, точно като очите ти.

Да, така беше.

— Ако можеше да промениш миналото, би ли го направил? — Не знаеше защо зададе този неочакван и ненужен въпрос. Разбира се, че би го променил.

— По дяволите, не. Но нямам нищо против да преправя малко настоящето.

Без съмнение да го преправи така, както го иска той. Раздразнението заседна в гърлото ѝ.

— Какво искаш от мен?

— Искам да се бориш за нас, толкова силно, колкото се бориш против нас. — Той отмести косата ѝ настрани и целуна нежно шията ѝ.

Желанието отново се събуди за живот в нея.

— Защо се преструваш, че въобще има *ние*? Имам предвид, прекарахме една нощ заедно преди век и двамата се оказахме маркирани. Но това не ни прави *ние*. — Разбира се, по неговите думи, вероятно ги правеше.

— Обвързани сме от век.

— Не бяхме заедно през цялото това време, Конн. Не бяхме двойка. — Не бяха ходили заедно на сватби, на погребения, нито на забави.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Искаше ли да бъдем?

— Понякога. — Голи и задоволени, между тях можеше да съществува само истината.

— Аз също. — Той въздъхна, — но подписах договора, а ти имаше нужда от време. Поне това можех да направя. — Раздразнението бе ясно в гласа му. Раздразнение насочено към самия него.

— Какво имаш предвид?

— Ти беше дете, Мойра. Едва двадесет и няколко годишна и аз го знаех. И все пак те направих своя. — Гласът му бе изпълнен със съжаление.

Тя се стегна.

— Не си искал това. — Винаги го бе знаела. Конн не би се обвързал с вещица от Сбора на Деветимата ако трябва да решава сам. Маркирането ѝ бе инцидент.

Той се претърколи върху нея, покривайки тялото ѝ със своето.

— Желаех те. Все още те желая. Винаги ще те желая. Но ако знаех, че ще те маркирам, щях преди това да ти дам време да живееш. Време да избереш собствения си път, преди да те повлека в своя. — Твърди и настоятелни, устните му се притиснаха към нейните. След цяла вечност, той вдигна леко глава. — Но не се заблуждавай, щях да те преследвам, когато решах, че си готова. Родена си да носиш моя маркер.

Горещина обля кожата ѝ.

— Конн. Време е да влезеш в модерните времена — каза тя, докато тайна тръпка преминаваше през корема ѝ от собственическия му тон.

— Това, което виждаш, е най-модерното аз, което мога да постигна. — Той се усмихна и сърцето ѝ запърха. — Та, сега ми кажи какво имаше предвид Питър като каза, че като Страж имаш голяма власт?

От доста време тя очакваше да ѝ зададе този въпрос.

— Не мога да ти кажа. — Клетвата, която бе дала, бе въпрос на чест. Бе се заклела да бъде дискретна, да пази конфиденциалността и нямаше намерение да наруши това. — Съжалявам.

Желанието да сподели света си с него я свари неподготвена. Макар да се бе примирила, че един ден ще стане част от Сбора на Деветимата, за момента тя истински се наслаждаваше на работата си.

Щеше да е приятно да сподели детайлите от това, което върши, с воин, който ще я разбере. Но не можеше да предложи повече.

— Интересно. Знаеш, че ще открия истината.

Тя отвори уста да отговори, но гласът на пилота се понесе от интеркома.

— Принц Кеърс, след пет минути кацаме.

— Е, предполагам, че ще отложим тази дискусия. Засега. — Конн въздъхна и стана от леглото. — Обличай се, Мойра. Трябва да приберем братовчедка ти, преди да тръгнем към дома.

Изправяйки се, Мойра посегна към сутиена си. Нещо в тона му носеше предупредителна нотка.

— У дома в Ирландия, нали?

Той намъкна дънките си.

— Не. У дома вече е западното крайбрежие на щатите. Точка.

Супер. Нека следващата битка започне.

ГЛАВА 10

Понякога, да бъде наследник на Кърджанския трон беше толкова отегчително, че му идеше сам да си отреже главата. Келан, който се бе излегнал в офиса на Франко, насочи поглед към дълбините на океана, които се простираха зад огромните прозорци на едната стена. Колко дълбоко под земята бяха? Сребриста риба се приближаваше от време на време, привлечена от леката светлина. Тиха и мистериозна, рибата не спираше да се връща, сякаш търсеше вечерята си тук. Глупаво създание... неосъзнаващо хищника, който го наблюдаваше.

Кърджанският лидер затръшна телефона.

— По дяволите! — Франко замахна с ръка по повърхността на бюрото си, разпръсквайки документите по древния персийски килим. — Вещицата се е измъкнала. Отново. — Отмятайки червената си коса през рамо, той си пое дъх, очите му бяха тъмно лилави, а кожата тебеширено бяла. — Един от мъжете Кеърс се появил... източникът ми не можа да каже кой от всичките. — Той стана, правейки няколко крачки, за да се облегне на прозореца.

— Предполагам, че е бил Коннлин. Имайки предвид, че вещицата е половинката му. — Келан опъна дългите си крака. Той бе само на петнадесет, но много добре разбираше нуждата от жена. Изпитваше силно влечение към различна жена почти всяка седмица. Разбира се, накрая всяка от тях умираше.

— Много вероятно. — Кърджанският лидер седна на стола, опитвайки да възвърне контрола си. — Е, обещах на брат си да му намеря вещица, върху която да експериментира. И искам точно тази. Ако взема половинката на един Кеърс ще циментирам позициите ни. Дори сега съюзниците им се оттеглят от Реалм.

Келан се почеса по главата.

— Тази вещица е боец. Тя е Седмата. — Той оценяваше непокорните жени. Те бяха по-интересни за пречупване. — Демоните явно се интересуват от нея, повече отколкото ние.

— Да. И все пак, тя ги е усетила да идват. Освен това те не могат да блокират мозъчните си вълни от вещиците така, както можем ние. Би трябвало да успеем да се доберем до нея.

— Не. — Защо се бе насочил точно към тази вещица? Имаше много други, от които да избира. Келан изтупа невидима прашина от дънките си. — Сега тя е с Кеърс. Това значи, че е под земята и е невъзможно да се доберем до нея.

— Не и ако тя е Страж. — Франко вдигна една папка и я разтвори на бюрото си. — Исках я по няколко причини, но си прав, всяка вещица ще свърши работа... без значение мъж или жена. Време е да тестваме вируса върху още някои експериментални животинки. — Жълтите му зъби се показаха в пародия на усмивка. — В допълнение, чичо ти, Ерик, има слабост към вещиците.

Ерик и Франко всъщност му бяха втори братовчеди, но обръщението „чичо“ правеше нещата много по-лесни, а Кърджаните обичаха всичко да е лесно.

— Какъв вид слабост?

— Все още не знам. — Франко сви рамене. — Но брат ми е много развълнуван. Знаеш какъв става, когато открие нещо ново. Науката е всичко за него.

— Аз предпочитам да съм воин — изсумтя Келан. — Странно е, че не сме заловили някоя вещица, върху която да изпробваме вируса.

Франко изсъска.

— Всички са се покрили. Честно казано, сега сме се концентрирали върху шифтърите, за да създадем идеалните върколаци, и върху вампирските половинки, за да... еми... за да ги чукаме.

— Да. Радвам се, че се наслаждаваш на играта. Имаш ли планове да се съюзяваме с демоните или с шифтърските кланове, които са вдигнали мерника на семейство Кеърс? — Всеки съюз трябваше да бъде временен. В крайна сметка Кърджаните щяха да управляват света.

— Не. — Франко скръсти ръце зад гърба си. — На демоните не може да им се вярва, а шифтърите са по-скоро войници от предните линии. Просто животни. Нямаме нужда от тях. — Той протегна врат и костите му изпукаха. — Може да стоим и да гледаме как демоните отслабват Реалм още повече, преди да направим своя ход... веднага щом поемем контрола над върколаците.

— Мисля, че съм готов да отида на една или две битки. — Да залови шифтъри за експериментите им можеше да е добро съботно забавление. Преди да се прехвърли на вампирите и демоните. — Да докопам вещица в ръцете си, може да се окаже доста интересно.

Лидерът го погледна внимателно.

— Добре. Следващия път щом тръгнем да търсим шифтъри, ще дойдеш с нас. Но трябва да стоиш далеч от вещиците, докато не приключиш обучението си. Те имат оръжия, от които не може да се защитиш.

Предупреждението само засили любопитството на Келан да намери вещица, с която да си поиграе. Той се изправи на крака, проверявайки джобовете си, преди да закопчае коженото си яке. Усещаше портфейла си доста лек. Налагаше се да мине през сейфа, преди да излезе.

— Нощта най-после се спусна... излизам за малко.

— Не. — Франко изпъна рамене. — Самолетът е в хангара за диагностика, а не позволявам да си играеш в задния ми двор. Харесва ми да управлявам от това място, поради което не бива да повдигаме подозренията на местните. Вярвам, че бях повече от ясен по този въпрос.

— Беше. — Келан ловуваше жени само далеч от дома. Макар че какво харесваше Франко в пещерите на остров Бафин в Канада, Келан не можеше да разбере. Районът бе рядко заселен и с доста студен климат.

— Имам нужда да изляза навън. Не се тревожи, тази нощ няма да ловувам. — Вероятно.

— Добре. — Франко въздъхна. — Но ако ловуваш, привилегиите ти със самолета ще изчезнат.

— Все тая. — Келан се озъби, показвайки острите си резци. Със същата лекота можеше да изчезне и лидера им. Той изхвърча от офиса, премина през подземната крепост и взе асансьора към гаража, където новият му пикап Шевролет Ф-10 Екстенд само чакаше да полети по мокрия път. Никой не го обезпокои по пътя му.

Гръмотевици разтърсиха нощта, докато влизаше в малкото съседно градче, за да паркира пред бензиностанцията. Той грабна бейзболната шапка от седалката до себе си и я нахлупи на главата си. Цветните контактни лещи не бяха нужни, тъй като очите му, макар и

странни, имаха зелен цвят, но вероятно трябваше да потъмни малко кожата си. Щеше да му се наложи да се придържа към места с кофти осветление.

Той излезе от колата и дръпна ниско шапката, за да прикрие лицето си.

Тротоарът бе пуст. Небесата се разтвориха и започнаха да изсипват проливен дъжд, блъскайки по коженото му яке. Той мина надолу по улицата, насочвайки се към киното. Единственото му намерение бе да гледа новата комедия, но обичаше да изправя на нокти Франко, като го оставя да се чуди какво е намислил.

Той плати за билета, придържайки погледа си към пода, и си взе сода, преди да влезе. Залата за прожекцията бе почти празна. Имаше сгушена двойка на предния ред, ръката на мъжа бе пъхната под полата на блондинката... вероятно си мислеха, че никой няма да ги види в тъмното. Келан се обърна да потърси мястото си и издаде приглушено „уф“, когато нечий лакът се заби в стомаха му. Наоколо се разпиляха пуканки.

Рози. Ароматът на свежи рози се понесе във въздуха, преди към него да погледнат чифт невероятно сини очи.

Тийнейджърка.

— Извинявай. Не виждам нищо.

Тя се пресегна и хвана ръката му със своята.

— Добре ли си? — Нежният тон на гласа ѝ обля кожата му като лосион.

Тя едва стигаше до рамото му. Как, по дяволите, бе решила, че може да го нарани?

— Да. Ъм. Ти добре ли си?

— Да. — Тя се огледа наоколо. — Но не мога да видя нищо.

— Аз мога. — Сякаш със собствен разум, ръката му хвана нейната. Малка и нежна в дланта му, кожата ѝ бе по-мека и от масло. Той я задърпа към седалките и я сложи на втората, настанявайки се до нея.

Тя се отпусна с облекчена въздишка.

— Мерси, ъм...

— Келан. — Той погледна към вратата. — Чакаш ли някой?

— Не. Щях да се срещам с приятеля си, Джо, но той трябваше да отиде на работа. Аз съм Пеги. — Тя наклони кутията с пуканки към

него. — Ти чакаш ли някой?

— Не. — Колко впечатляващо. Повечето тийнейджърки не биха отишли сами на кино. Той поклати глава, отказвайки пуканките, когато осъзна, че тя не може да го види. Лекото смущение направи гласа му по-дрезгав. — Не, благодаря. Не обичам пуканки.

Тя се ухили, а проблясващите светлини се отразиха в лицето ѝ.

— Защото не ги ядеш по правилния начин. — Бъркайки в чантата си, тя извади кутия карамелени топчета залети с шоколад и ги изсипа в пуканките. — Пробвай сега.

Той го направи, наслаждавайки се на вкуса. Сладко-соленото лакомство се плъзна в гърлото му, затопляйки го. Най-после се чувстваше затоплен.

— Права си.

Екранът примигна, чу се странен звук и осветлението си включи. Келан примигна заради ярката светлина, преди да се обърне към седалката до себе си. Красива. Много красива. Кестенявата коса, сините очи и балансираната костна структура я правеха зашеметяваща. Той усети живия ѝ дух.

— Здравсти.

Дори усмивката ѝ бе сладка.

— Здравсти — Тогава тя се намръщи. — Тук ли живееш?

— Да. — Ами тя? Искаше му се филма да започне отново, за да може тя да не си тръгне.

— Ходиш ли в гимназията? — Погледът ѝ проследи лицето му, почти като физическа ласка.

— Не. Аз... уча у дома. — Нещо запулсира в гърдите му. Тревога изпълни ума му. Той трябваше да се махне от тук. Но нещо го задържаше на място. Никога повече нямаше да помирише роза, без да си спомни за удивителната ѝ усмивка... или за искрите в интелигентните ѝ очи.

Тя го наблюдаваше, наклонила леко глава настрани.

Господи, надяваше се да мине за човек.

— Колко си голям? — Тя наблюдаваше лицето му, а розовите ѝ устни бяха леко влажни.

— Петнадесет. — Искаше му се да я целуне. Нежно. Никога преди не бе мислил да целуне нежно някое момиче. — А ти?

— На седемнадесет. — Тя направи физиономия към потъмнелия екран. И в същия миг от високоговорителя се чу глас, който обяви, че имат технически проблем, и че на касата ще им върнат парите.

— Гадост. Ех, добре. — Тя се изправи и протегна ръка надолу, за да му помогне. По лицето ѝ нямаше нито следа от страх. Момичето не се боеше от него, въпреки че бе два пъти по-едър и по-силен от нея. — Е, искаш ли да отидем на боулинг?

Сякаш несъзнателно, той кимна.

Излязоха навън, а Пеги бърбеше за часа си по математика.

Колко странно бе да се отнасят с него като с нормален човек и да го прави едно толкова крехко момиче. Дори собственият му народ се боеше от него, а въздухът около тях вонеше на сяра и ужас.

Тя потрепери от студа навън и той сложи якето си на раменете ѝ, както правеха мъжете по телевизията. Усмивката ѝ го накара да се почувства по-висок от Франко... което някой ден вероятно щеше да се случи.

Дъждът започна да вали по-силно. Тя хвана ръката му и го задържа надолу по улицата.

— Нека тичаме.

Обгръщайки ръката ѝ с длан, нещо в него се промени. Той отпусна леко захвата си, за да не я нарани. Никакъв аромат не се излъчваше от нея, който да му покаже, че тя има някакви способности или че е възможно да бъде нечия половинка. Нямаше никакъв шепот на психически умения. И все пак, тя обви по-здраво малките си пръсти около неговите и той се наведе леко над нея, за да я защити от дъжда. Бе готов да я последва до края на света.

ГЛАВА 11

Нюйоркският пентхаус на Симон Бригстон крещеше за чувственост, декориран в тонове на тъмно червено и лилаво... точно като апартамента на Мойра, но без капризния нюанс. Приглушена светлина светеше вътре, а през панорамните прозорци се виждаха светлините на града. Нощта бе паднала и сетивата на Мойра нашепваха, че тази нощ ще има пълнолуние. Тя се понамести върху виолетовия диван, прикривайки гримасата, която заплашваше да изкриви лицето ѝ, заради болката в новооткритите ѝ интимни мускули.

Съветът трябваше да изправи трима Стражи да приберат Симон от Ню Йорк. Но не, сега Мойра се изправяше сама пред намусената си братовчедка.

— Какво имаш предвид с това, че не си сигурна дали трябва да заминеш?

Симон сви деликатно голите си рамене. Широкият ѝ пуловер се бе плъзнал надолу по ръцете ѝ.

— Планирала съм зимни празници. Обаче все още мога да се свържа със Съвета през интернет, ако е нужно.

Мойра не откъсваше поглед от Симон, игнорирайки горещите вълни, които я обливаха от вампира седящ до нея.

— Съветът изиска да се върнеш в щаба и ми бе наредено да те придружа.

Симон повдигна едната си извита вежда, отмятайки тъмната си коса зад рамо.

— Аз съм част от Съвета.

— Много добре знам каква е работата ти, братовчедке. — Какво ставаше, по дяволите? Картината зад дивана привлече погледа на Мойра. Една от първите картини на Брена, която тя бе нарисувала още като тийнейджър.

Симон проследи погледа ѝ и лицето ѝ се покри с лека руменина.

— Харесвам цветовете.

Нежните цветове на картината ярко контрастираха с останалите в стаята. Не беше в стила на Симон и все пак картината бе поставена на почетно място.

Интересно.

От другата стая долетя звук от течаща вода и Мойра въздъхна.

— Компания ли имаш?

— Да. — Изражението на Симон дори не трепна. А руменината се изпари от страните ѝ. — Не съм сама на почивка.

— Майка ти...

— Няма връзка с разговора ни. — Черните очи на Симон проблеснаха. — Като част от Сбора на Деветимата, аз взимам сама решенията си, Мойра. Факт, който ще разбереш по-добре, ако най-после станеш част от нас.

Мойра вирна брадичка. Съмняваше се, че Симон щеше да е доволна, ако тя седне до нея на широката каменна пейка.

— За разлика от теб, аз не съм убедена, че липсващите членове на Съвета са мъртви. И ако това не се промени, няма свободни места.

— Винаги съм мислила, че ще ме предизвикаш. — Симон насочи погледа си към коридора, когато водата спря, но след миг се обърна отново към Мойра, накланяйки леко глава настрани. Думите бяха изречени като изявление, но лекият намек за въпрос висеше във въздуха.

— Не. — Мойра се надяваше, който и да бе тук със Симон, да не чува разговора им. Последното, от което имаше нужда, бе още хора да разберат за проблемите на вещиците. Надяваше се, че мъжът е човек и че смята да си тръгне всеки момент. — Ние сме семейство, Симон.

— И?

Плюшен розов слон стоеше на полицата над камината... стар, но в отлично състояние... награда, която те двете бяха спечелили от бягането на три крака, по време на един семеен фестивал преди няколко десетилетия. Бяха теглили произволно имената на партньорите си, и изненадващо, двете се бяха справили много добре.

— И започвам да мисля, че за теб семейството е много по-важно отколкото искаш да покажеш на всички останали. — Мойра се зачуди колко добре познава братовчедка си.

— Не разбирам какво имаш предвид. — Симон отново отметна коса, а тъмните ѝ очи се замъглиха.

Достатъчно с тези простотии.

— Мислех, че не ме харесваш. — Тъжен факт, до който Мойра бе стигнала преди години, но сега бе на път да размисли. Симон винаги бе била критична и откровено заядлива понякога. Но в Ню Йорк, тя се бе обградила със спомени от семейството.

— Не съм сигурна в това. Но дори и да е така, не бих те предизвикала, за да заема мястото ти. — Мойра погледна братовчедка си. Веднъж предизвикан, членът на Съвета можеше да се оттегли или да приеме предизвикателството. За нещастие, една битка значеше, че победеният щеше да изгуби всичките си умения... и силите да практикува магия.

Конн се обърна на мястото си и погледна Мойра.

— След като законите ви са толкова адски тайни, нямам идея какъв е протоколът в този случай. Да я принудим ли да тръгне с нас?

Усмивката на Симон проблесна, разкривайки белите ѝ като перли зъби.

— Внимавай, Кеърс. Мога да те превърна в катерица.

Мойра едва потисна усмивката си.

— Това не се е случвало до сега. Когато лидерът на Съвета поиска някой да се отзове, той го прави. Особено, ако той е и неговата майка. — Тя натърти на последната дума, поглеждайки Симон.

Симон извъртя очи.

— Значи ще ме изкажеш на майка ми?

— Сигурна съм, че леля Вив ще забележи, че не си в Ирландия, смотло.

— Знаеш ли — Симон скръсти крака под прозрачната си черна пола, — този твой темперамент може да ти попречи да станеш постоянен член на Деветимата.

— Да, защото всички знаят, че вещиците сме известни със спокойствието си — подхвърли Мойра.

Конн изсумтя.

— Точно. Значи си тръгваме, така ли?

— Не, Конн. Не си тръгваме. — Мойра имаше да върши работа, макар да не можеше да принуди член на Сбора на Деветимата да направи нещо против волята си. Тежкия аромат на олио от пачули изпълни въздуха, карайки я да примигне.

Симон фокусира погледа си към Конн.

— Как е брат ти? — тя се бе срещала с краля преди много време. Нещата между тях не се бяха получили и връзката им имаше кофти край.

— Ами, добре е. — Конн стрелна с поглед Мойра.

Тя сви рамене. Нека сам се оправя с нея.

— Добре е да го знам. — Челюстта на Симон се стегна.

Мойра ровеше в ума си, за да измисли нещо мило, което да каже.

— Добре е, че с Дейдж останахте приятели, Симон.

Не бяха останали приятели. Кралят наскоро се сдоби с половинка, която обожаваше.

— Да. — Алените устни на Симон почти се извиха в усмивка. Спокойни стъпки се чува по мраморния под откъм коридора и тя се обърна, за да погледне на там.

Само дългите години обучение помогнаха на Мойра да не зяпне с отворена уста мъжа, който влезе в дневната.

— Треван. — Той беше член на Сбора на Деветимата от почти петстотин години. — В момента, Келлек те търси в Гърция.

— Може би първо трябваше да се обади. — Треван се усмихна, показвайки равните си зъби. Черни копринени риза и панталони обгръщаха снажното му тяло. Той прокара ръка през косата на Симон, докато минаваше покрай нея, за да седне на креслото до нейното. Аромат на скъп одеколон изпълни стаята, маскирайки мириса на лимон и древна дървесина. — Предполагам Вив е дала нареждането, след като връзката прекъсна?

Вълна от удоволствие накара бузите на Симон да порозовеят от милувката му.

— Да — Мойра едва се сдържа да не изкрещи. Тревога стегна стомаха ѝ и напрегнатият вампир до нея не беше от никаква помощ.

Треван подпря с пръсти брадичката си, а пръстенът му с голям оникс просветна на светлината на лампите.

— Много странно, че има подобни проблеми с апаратурата, имайки предвид дните и века, в който живеем.

Мойра се намръщи. Нима той смяташе, че са ги изключили умишлено?

Конн прочисти гърлото си.

— Намирам присъствието ти тук много интересно, Демидов. — Макар и спокоен, в гласа му се долавяше остра нотка. — Имайки

предвид, че не спомена къде се намираш по време на конферентния разговор със Съвета, вчера.

Усмивката на Треван не достигна очите му.

— Те не ме попитаха, нали?

Мойра застина. Конн бе прав. Треван *не* спомена къде се намира по време на срещата. И по-важното бе защо членовете на Съвета не се бяха поинтересували къде точно е. Или бяха?

Симон почисти невидима прашинка от една от възглавничките до нея.

— Сметнах, че за мен ще е по-добре да държа личния си живот точно такъв... личен, Конн.

Раменете на Мойра се отпуснаха. Добро обяснение.

— Разбирам.

Нямаше начин леля й Вив да се зарадва, ако научеше, че дъщеря й се среща с Треван. Мъжът бе петстотингодишен; учен, а не воин. Той бе гений, но проучванията му го държаха на задна линия. Той бе човек, който постигаше идеални резултати в работата си, но му липсваха социални умения... а и бе леко ексцентричен.

— И аз мислех, че ще разбереш. — Симон се подсмихна и изгледа Конн така, както една котка гледа купичка сметана. — Целият свят бе наясно с делата ви, прекалено дълго време.

Не беше ли това скапаната истина? Мойра изобрази най-спокойната си усмивка. Макар тя да нямаше никакви съмнения, че братовчедка й може да се грижи за себе си, една влюбена жена правеше по-лесно грешки. Дори тази жена да е Симон.

— Това е донякъде удобно. Можем да придружим и двама ви до Ирландия, така че Деветимата да можете да заседавате и да измислите план за действие.

— През последните години четох с интерес докладите ти. — Сега Треван се обърна към нея. — Седмата да стане Страж. Пораснала си много, малка Мойра.

Конн се озъби.

— Нямам никакъв проблем да те спукам от бой, Демидов. — Нетърпение накара очите му да светнат. — Всъщност, мисля, че току-що намерих решението на проблема ни. Ще се бием, ти ще изгубиш и ще замъкна задника ти в Ирландия, преди да се приберем у дома.

Мойра прикри усмивката си. Макар на Конн да му липсваше финес, той бе повече от готов да отпрати искрена заплаха. Факт, който Треван явно бе осъзнал на време, преди да се обърне към вампира.

Интерес накара Треван да извие устни.

— Бих се насладил на един спаринг, принце. — Той посегна с елегантната си ръка, за да покрие тази на Симон, която едва не подскочи в отговор. — Разбира се, ще искам обещанието ти, че кралят няма да пожелае да ме накаже, като изгоря кожата от костите ти, само с мисълта си. — Високомерност капеше от всяка изречена дума.

Изкушаващо. Мойра едва се прибори с желанието наистина да остави мъжете да се бият и да позволи на Конн да използва новите си умения с магията, за да даде урок на този надут пуяк. Вместо това прочисти гърлото си.

— Не мисля, че сегашната ситуация изисква такова ниво на насилие, господа. — Освен ако разбира се, не реши да блъсне главите им една в друга.

— О, не знам. — Симон потропа с невероятно високото си токче по мраморния под. — Обичам добрата битка между двама силни мъже.

Ако продължаваше така, щеше да получи добра битка между две силни жени. Мойра си пое дъх, насилвайки се да се отпусне.

— Точно сега имаме достатъчно битки за водене. Ще е най-добре ако съюзниците се въздържат от това да проливат собствената си кръв. — Кога, по дяволите, точно тя се превърна в гласа на разума? Самата мисъл изпрати тръпка от раздразнение надолу по гръбнака ѝ. Тя бе тази с лошия темперамент. Цялата тази работа с обвързването изискваше твърде много усилия.

Треван присви очи.

— Нима мислиш, че все още сме съюзници с Реалм, Мойра? От моя гледна точка, отделянето ни е неизбежно.

— Това ще е много лош ход. — Конн се облегна назад, небрежно обвивайки ръка около Мойра. — Ако се оттеглите, демоните на мига ще се окажат пред вратата ви.

— Като съюзници — измърка Симон.

Конн се засмя, играейки си с къдриците на Мойра, които бяха паднали около раменете ѝ.

— Ако наистина вярвате в подобна глупост, имате нужда от много сериозна помощ. Демоните ще направят всичко по силите си, за

да присвоят силите ви и да ги комбинират със собствената си бойна стратегия. Без вашето участие.

Самата истина. Демоните бяха много умели с умствените игрички и се биеха нечестно.

Мойра освободи косата си.

— Конн е прав. Те няма да работят с нас... само ще се възползват от уменията ни.

Демоните бяха останали неутрализирани през последните четиристотин години благодарение на мира им с Реалм. В мига, в който се оттеглят, вещиците щяха да се озоват в много голяма опасност. Макар хората ѝ да имаха умението да контролират мозъчните вълни и функциите на тялото, за да предусетят всяка заплаха, демоните буквално атакуваха мозъка на жертвата си... изпращайки им ужасяващи видения и унищожавайки нервните им окончания.

Симон кръстоса крака под тясната си пола.

— Първоначалното ти предположение е грешно. Ние сме по-могъщи от демоните. — Очите ѝ светнаха. — Ние ще използваме тях.

Конн се намести на мястото си.

— Мислиш ли, че сте достатъчно силни, за да победите и Реалм, и демоните, Симон?

— Да. — Убеденост проблесна в погледа ѝ.

Мойра си спомни за още един семеен пикник, в който имаше състезание за стрелба с лък. Мерникът на Симон беше отличен. Беше спечелила побеждавайки дори Деър и Келл.

Треван се наведе напред, все още държейки ръката на Симон.

— Разбира се, още не сме се оттеглили от Реалм. Затова тази дискусия е само теоретична. Може би наистина ще е добре да се върнем в Ирландия и да обсъдим какво трябва да се направи със заплахата.

Конн кимна.

— Добра идея. И като говорим за заплахи, случайно да знаеш нещо за този странен феномен, в който вещици биват повличани против волята им през портали в измеренията?

— Разбира се, че не — каза Треван. — Но те уверявам, че ако има замесена магия, ние ще решим проблема.

Усмивката на Конн бе всичко друго, но не и цивилизована.

— Докато тази загадка бива разрешена, оглеждай се за зеещи портали, които се опитват да те погълнат, Демидов. Много ще ми е неприятно, ако изчезнеш.

— Ти също, принце.

На вратата се позвъни. Симон се намръщи.

— Толкова с това да се наслажда на уединението си. Ако е някой човек, опитващ се да ми продаде нещо, ще го превърна в задник. — Нагласяйки полите си, тя си изправи и почти измарширува през коридора.

Конн се обърна бавно към вратата, а на лицето му се изписа намръщено изражение.

Косата на тила на Мойра настръхна.

Симон отвори вратата и възкликна. Препъна се назад, а лицето ѝ бе напълно пребледняло.

В прилив на енергия Конн скочи от дивана и застана между Симон и... демона?

Дори на притъпената светлина, почти бялата му коса изпъкваше ясно. Висок колкото Конн, почти толкова мускулест, демонът държеше ръцете си в джобовете си, а стойката му бе отпусната. Сивите очи сякаш преминаха през Конн.

— Симон. Хубаво е да те видя отново. — Дрезгав и плътен, гласът му беше ясен знак, че мъжът пред него е чистокръвен демон.

Мойра скочи на крака, но Конн вдигна ръка към нея.

— Стой там.

Те не видя никакви оръжия. Но демонът нямаше нужда от тях. Тя отвори сетивата си. Нищо. Който и да бе той, не се опитваше да си играе с умовете им. Или поне все още не.

Симон изпъна тяло в пълната си височина. В погледа ѝ блеснаха пламъци.

— Какво искаш, по дяволите?

Демонът се усмихна.

— Хубаво е да те видя, *зайчок мой*.

Мойра възкликна, поглеждайки братовчедка си. *Зайчето ми?* Руското умалително говореше, че между двамата има история.

— Кой е приятелят ти?

Той се усмихна, показвайки белите си зъби.

— Николай Веис. Ник, ако желаете.

— Колко модерно — промърмори Симон. — Вярвам, че ти зададох въпрос.

— Исках да поговорим — каза Ник, мръщейки се към Конн. — Макар да не очаквах, да си в обкръжението на... вампир.

— Да, сега сме във война, нали? — Острите резци на Конн се спуснаха.

— Така е. — Нетърпение блесна на лицето на демона. — И крайно време, ако мога да добавя. Мирът беше така отегчителен.

— Не мога да съм по-съгласен. — Конн направи крачка към демона. Въздухът запраця от напрежение.

Симон прочисти гърлото си.

— Какво искаш да обсъдим?

Ник въздъхна.

— Няма да говоря пред вампира.

Треван се изправи грациозно на крака, плъзвайки се, за да хване Симон за ръката.

— Няма да се срещаме насаме с демон. Това е работа на Съвета.

Симон се намръщи.

— Ние сме членове на Съвета, Треван. Поне нека чуем какво има за казване.

Мойра поклати глава.

— Симон, идеята не е добра. Няма да те оставим сама с демона. — Като Страж, клетвата ѝ я задължаваше да остане. А нямаше никакъв начин, Конн да напусне и да я остави тук сама.

Симон се обърна към Ник.

— Даваш ли думата си, че няма да ни нападнеш? Че си тук само за да разговаряме?

— Разбира се. — Ник се поклони леко. — Имаш думата ми.

— Той ще уважи дадената дума. — Симон се обърна към Мойра, а лицето ѝ още бе бяло като платно. — Половинката ти трябва да си тръгне.

О, определено щеше да им се наложи да си поговорят за това. Мойра поклати глава.

Телефонът на Симон започна да звъни в джоба ѝ. Тя вдигна и се заслуша за миг.

— Ти сериозно ли? От къде, по дяволите... — Тя сложи ръка на челото си. — Ами, Треван е тук. Да. — Тя поклати глава. — Майко, ще

говорим за това по-късно.

Ноздрите на Симон пламнаха, когато затвори телефона и погледна към демона.

— Говорил си с майка ми. — Гневът се изливаше на талози от нея, изваждайки наяве ирландския ѝ нрав.

Ник се усмихна.

— Беше страхотно да се чуя отново с добрата стара Вив. Мисля, че е поомекнала през годините.

Треван се намръщи, поглеждайки от Симон към Ник и обратно.

— Тя иска да се срещне с теб — изсъска Симон, взимайки дистанционното и насочвайки се към картината на Брена. От тавана се спусна екран и пред тях се появи залата на Сбора на Деветимата.

Вив седеше в центъра на масата.

— Много добре. Ето те и теб. Искам да свикам извънредна среща на Сбора на Деветимата. Трябва да се справим с проблемите в Русия. — Гласът ѝ дойде от екрана силно и ясно.

В следващия момент тя присви очи.

— О. Да. Забравих, че и Мойра ще е там. Е, имаме промяна в плана. Мойра, Конн, бихте ли ни извинили?

Изненада и страх започнаха да се борят вътре в Мойра. Промяна в плана? Тя погледна майка си, чието изражение бе спокойно и дипломатично.

— Като Страж съм сигурна, че не бихте искали да оставя двама от членовете на Съвета сами с един демон.

Вив прочисти гърлото си.

— Да, ами... Съветът познава Николай Веис от много време. Уверени сме, че днес той не представлява заплаха.

— Но ще говорите за Русия... — Нямаше начин демоните да знаят за мините, които вещиците бяха унищожили преди много години. Или за минерала погребан в недрата на земята, който може да отслаби силите на вещиците.

Острите линии на лицето на Вив свидетелстваха, че някой е открил мините и е намерил път към минерала въпреки че вещиците на практика бяха унищожили региона. Кой беше този мъж, който изглежда всички наоколо познаваха така добре?

Треван прочисти гърлото си.

— Може би Стража трябва да остане. Има предвид, Седмата.

Симон го стрелна с поглед.

— Ще се оправим. — Поемайки си дълбоко дъх, тя погледна към Мойра — Довери ми се. Не сме в опасност. — Тя вдигна глава, насочвайки погледа си към тавана. Лицето ѝ се изкриви в гримаса. — О, не. Колко неприятно. — Тя се обърна към Мойра — Усещаш ли това?

Остри иглички преминаха през кожата на Мойра. Проклятие.

— Да. — Някъде на близо, някоя вещица, току-що се бе издънила. Въздухът се завихри около ръцете ѝ, остър и настоятелен. Тя погледна Конн — Трябва да тръгваме. — Дори и ако членът на Съвета не ѝ го бе наредила, тя трябваше да тръгне на мига... и нямаше шанс да остави Конн да охранява Симон.

Симон потърка ръцете си.

— Имаш ли нужда от подкрепление, Мойра?

Мойра я изгледа удивена. Макар Симон да не бе Страж, по време на дългия си живот вероятно бе придобила някои умения. Предложението ѝ обаче бе неочаквано.

— Не. Но благодаря за предложението, Конн би трябвало да е достатъчен.

Половинката ѝ изръмжа, а погледът му все още бе насочен към демона.

Мойра извъртя очи. Може би този път трябваше да се наложи.

Тропвайки с крак по мраморния под, Мойра измарширува до Конн и хвана ръката му. Толкова близо до демона, игличките, които почувства по-рано, сега се забиваха направо в мозъка ѝ. Само предупредително, не болезнено, но достатъчно да ѝ покаже, че мъжът притежава големи сили... сили, които бяха едва прикрити.

Ник отстъпи настрани.

Мойра повдигна едната си вежда, бутайки Конн навън от апартамента. Демонът влезе след тях и затръшна вратата.

Конн потърка брадичката си.

— Това не ми харесва. — Смръщено изражение дърпаше надолу крайчетата на устните му. — Защо кожата на ръцете ми сякаш крещи?

Те бяха свързани.

Мойра го задърпа надолу по коридора.

— Имаме проблем.

— Още един ли?

ГЛАВА 12

Необичайна тишина се бе спуснала над пристанището на Ню Йорк, без никакъв вятър или бриз от морето. Товарни контейнери бяха подредени един до друг, като строени войници. Мойра сложи длан върху очуканата стомана.

— Близо сме.

Конн изпука врата си.

— Мълчах през цялото пътуване до тук, за да можеш да медитираш. Сега ми кажи какво става тук.

Тя имаше нужда от Келл или Деър за подкрепление, ето това ставаше. Беше първата ѝ самостоятелна мисия като Страж и ако магията блещукаща през въздуха можеше да бъде някакво предупреждение, то вероятно се заемаше с нещо извън способностите ѝ.

— Оценявам, че ми даде време да медитирам. — Но имаше нужда от още. — Накратко, някой тук злоупотребява с магия — адски голямо количество магия.

Конн се намръщи.

— Това обяснява защо докът е така пуст. Защо кожата ми гори?

— Защото моите сили са твои. — Тя отметна една къдрица от очите си. — Когато някой манипулира субатомни частици до подобно драстично ниво, атмосферата се променя достатъчно, че тези от нас, които имат правилните гени, могат да усетят случващото се и да бъдат привлечени от него като от магнит.

— От къде знаеш, че злоупотребяват с магията?

Тя сви рамене.

— Понякога не е така. Но на това ниво и то на доковете в Ню Йорк, без да са предупредили властите? Те не искат да разберем нещо.

— Подкреплението ми е поне на час от тук. Деър кога каза, че ще успее да дойде?

Мойра си пое дълбоко дъх.

— Петнадесет минути. Но не можем да чакаме.

Конн кимна и в следващия момент вдигна глава, като лъв доловил миризмата на плячката си. Той изръмжа тихо.

— Имаме си работа с нещо повече от вещици.

Някакво чувство трепна в задната част на тила й... някакво усещане.

— Кърджани... — вещицата работеше с Кърджаните? Толкова с идеята да изчакат Деър.

— Да. Усещам поне трима. — Конн се наведе по-близо. — Готова ли си за нова битка?

Той наистина си нямаше никаква идея.

— Да.

Конн посегна към пистолета на кръста си.

— Какво търси една вещица на доковете, Мойра?

Страхът я накара да остане на мястото си.

— Аз... не знам.

Раздразнение блесна в тъмните му очи.

— Нека погледнем рационално на това, става ли?

— Предпочитам да не го правим.

Той повдигна едната си вежда.

— Нещо, което се копае в Русия, кара Стражите да застанат нащрек. И вещица злоупотребява с магията, точно на *пристанището в Ню Йорк*. Е, може да не съм Кейн Кеърс, но няма как да се зачудя... дали тази вещица не чака контейнер натоварен с нещо от Русия, нещо, което вероятно идва от Северна Европа?

Вампирът имаше мозък в главата.

— Много е възможно.

— Какво е?

— Не съм сигурна. — Лъжата се откъсна леко от езика й. — Добиваме много минерали, които използваме, за да практикуваме магия.

— Пълни глупости — Той погледна зад себе си. — Кърджаните се движат бързо.

— Мислиш ли, че и те са те усетили?

— Вероятно. — Той погледна нагоре към осем метровата колона от наредени един върху друг контейнери. — Насочили са се към дока. Там ли работи вещицата ти?

— Да. — Макар „работи“ вероятно да не най-доброто описание. — Има щит около онази част на дока. — Мойра вдигна длани към небето. — Нека направим пробойна в него, какво ще кажеш? Да накараме вещицата да се бори, за да задържи щита си. — Тя пре моделира молекулите на кислорода в електричество и ги запрати към щита ѝ.

Чу се пукащ звук и шумът на морето вече се долавяше осезаемо. Проблесна светкавица. Над главите им започна да барабани силен дъжд. Вещицата на дока имаше достатъчно сили, че да задържи бурята далеч от мястото, на което беше.

Мойра имаше нужда от помощ.

Конн сложи и двете си длани на най-долния контейнер.

— Скочи на гърба ми и ще се покатерим най-горе, за да изненадаме Кърджаните.

Мойра веднага направи каквото ѝ нареди и притисна глава към тила му, обгръщайки кръста му с крака. Въздухът премина със свистене през косата ѝ. Миг по-късно, тя стоеше на върха на трите контейнера.

— Вампирската скорост е супер яка.

— Идват от север. — Половинката ѝ бе изчезнала. Сега пред нея беше воинът, в пълна готовност и смъртоносни намерения. Твърди линии прерязваха острите ъгли на лицето му, а очите му блестяха в опасно смарагдово. Той сграбчи ръката ѝ, приближавайки се грациозно до ръба на контейнера. — Ето я твоята вещица.

Сол от морето покриваше лицето на Мойра. Тя надникна през ръба, за да види жена с дълга червена коса, да стои до двадесет и няколко годишен мъж с козя брадичка. И двамата бяха вещици, но жената бе тази с голямата сила. Те чакаха на ръба на голяма празна рампа до раздрънкан пикап.

Мойра присви очи, гледайки към тъмния океан. В далечината фар осветяваше морето.

— Има кораб.

Вещицата долу завъртя глава, оглеждайки се. Бе очевидно, че се оглежда за заплаха.

Мойра се усмихна.

— Тя знае, че сме тук — пробиването на дупка в щита ѝ, беше като повиквателна.

Конн застина и посочи към трите сенки, които се движеха с невероятна скорост.

— Кърджаните се приближават до вещиците. — Той потърка брадичката си. — Или са прекалено фокусирани, за да ме усетят, или мислят, че сме с тях. Може би трябва да почакаме за миг и да видим какво ще се случи.

Вещицата долу щеше да си плати. Но Мойра не можеше да позволи Кърджаните да я пленят.

В същия миг вещицата се завъртя и погледна нагоре. На устните ѝ се появи гневна усмивка, докато започна да създава зелена плазмена топка.

— Залегни — изсъска Мойра, дръпвайки Конн назад. Топката се заби в горната част на контейнера. Искри полетяха във въздуха и се чу скърцане на метал стържещ в метал, когато контейнерът се измести леко назад върху другия контейнер. Разлюлявайки се, масивния товар застана почти на ръба. Скоро гравитацията щеше да победи.

— По дяволите. — Конн я сграбчи и хвърли и двама им във въздуха, завъртайки се няколко пъти, докато се приземи на крака, няколко метра от вещицата. На твърда земя. Масивният контейнер зад тях се сгромоляса на земята с шумно *БУМ*. Той бутна Мойра зад себе си, точно когато червенокосата вещица хвърли още една плазмена топка към тях.

Мойра го бутна настрани. Топката се разби в земята, издълбавайки дълбока дия в цимента, докато се плъзгаше назад. Писъкът ѝ бе толкова силен, че бе истинско мъчение за тъпанчетата. От своя страна Мойра хвърли топка, която увеличи обема си и погълна зелената плазма на вещицата. Енергията започна да съска като вода изсипана върху горящ огън. Вдигна се пара и енергията изчезна.

Кърджаните изскочиха срещу тях, а лилавите им очи оглеждаха внимателно сцената.

За един миг никой не помръдна. Времето спря. Мойра дишаше тежко и примигваше срещу дъжда капещ в очите ѝ. Трите групи се гледаха една друга, наредени като точки на триъгълник. Гръмотевица отекна над морето. В отговор на нея проблесна светкавица.

Мойра централизира силите си.

— Аз ще обезвредя вещиците. — Малка част от нея не искаше Конн да я види в действие. Той щеше да иска да се намеси, а тя

можеше да се справи сама. И ако грамадните мъже в живота ѝ не спряха да се опитват да я защитят, тя никога нямаше да събере авторитет... нито като консул, нито като Страж.

Тя изпъна рамене.

— В името на Сбора на Деветимата, намерена си за виновна за нарушаването на Закон 34-а и ще платиш за стореното.

Вещицата се усмихна.

— Името ми е Джена Макмърфи. — Зелени пламъци започнаха да танцуват по ръцете ѝ, обгръщайки ги.

— И? — Мойра погледна към младия вещер. Той бе пребледнял. По кожата му ясно се виждаше съзвездие от лунички. Погледът му се стрелкаше между Мойра и приятелката му.

— И, реших, че ще искаш да знаеш името на вещицата, която ще отнеме силите ти, Седма. — Джена кимна с глава към Кърджаните — Нека оставим вампира и Кърджаните да се оправят сами.

— Разбира се. — Значи вещицата бе чула за Мойра. Да бъде Седмата бе почти като да е кралска особа. Светкавица просветна в небето.

Кърджанинът с отрупани с медали гърди изръмжа.

— Тук сме само да вземем вещицата. — Той се усмихна, показвайки острите си жълти зъби. — Но сега изглежда с един куршум ще улучим два заека.

Гръмотевица разтърси нощта.

Конн въздъхна бавно. Беше време да решат проблема. Защо, по дяволите, всички изпитваха желание да си приказват? С мълниеносна бързина, той измъкна пистолета си и застреля най-близкия Кърджанин във врата. Мъжът се срина на земята.

Вторият Кърджанин се хвърли напред, преди Конн дори да успее да стреля повторно. Двамата паднаха на земята със звук, по-силен от гръмотевиците, оставяйки вдлъбнатина с размерите на вампир в цимента. Болка прониза раменете на Конн. Оръжието му полетя настрана. Обвивайки крака около Кърджанина, Конн се завъртя и смени позицията им. Измъквайки ножа от скривалището му на глезена си, Конн отрязва главата на чудовището само с един мощен замах.

Последният Кърджанин скочи на гърба на Конн с нож насочен към югуларната му вена. Мъжът тежеше цял тон. Гняв избухна в гърдите на Конн. Той сграбчи ръката на нападателя, борейки се да

попречи на острието да се забие в кожата му. С ъгъла на окото си можеше да види, че Мойра се бие с Джена. В ръкопашен сблъсък. Джена имаше някои умения, но Мойра бе по-бърза и по-ефективна. Вещерът започна да се приближава в гръб към Мойра.

Конн замахна назад с лакът, забивайки го в хрущял. Кръв плисна по лицето му, изгаряйки бузата му. Кърджанинът простена, забивайки зъби в меката част на ухото на Конн и дърпайки яростно.

Болка прониза главата му. Задникът бе отхапал долната част на ухото му. Конн изръмжа, отхвърли Кърджанина от себе си и скочи на крака.

— Шибаняк — игнорира кръвта стичаща се по тила му и се обърна към войника.

Кръв капеше от зъбите на Кърджанина, когато се усмихна широко.

— Дойдох тук, за да пленя вещица, и убих един Кеърс. Страхотен ден.

Дали Кърджаните си раздаваха снимки на семейството на Конн за забавление? Как, по дяволите, тези винаги успяваха да го идентифицират. Дъждът се стичаше по лицето му, охлаждайки кръвта му.

— А ти ще си просто обикновено убийство за мен. Наречи го типичен вторник, ако искаш.

Кърджанинът се хвърли към него. Конн обвини ръце около ребрата му, позволявайки на инерцията да ги хвърли назад. Падайки тежко по гръб, той протегна ръка настрани и сграбчи пистолета си. Очите на чудовището се разшириха, когато Конн се завъртя и го простреля в ухото.

— Да. Отплатата е кучка. — Той се претърколи от изпадналия в безсъзнание враг.

Скачайки на крака, той се обърна, точно на време да види как вещерът обвинява ръце около Мора, откъм гърба ѝ. Другата вещица хвърли топка плазма, удряйки с нея Мойра в гърдите. Половинката му изкрещя. Цялото ѝ тяло се разтресе. Гневът запулсира в него със силата на бурята. С две големи крачки се оказа зад мъжа, сграбчвайки главата му в задушавача хватка. Шибанякът изписка и бавно пусна Мойра, когато Конн засили натиска си.

— Благодаря — промърмори Мойра, удряйки ръката на Джена.

— Ще се справиш ли? — попита Конн.

— Да.

Силен стон се чу зад него. Кърджанинът, който бе застрелял, се връщаше в съзнание.

— Добре. Свалих двама, които обаче не съм довършил. — Влачейки вещера със себе си, Конн измъкна ножа си и обезглави единия от все още дишащите Кърджани.

След това се обърна, за да гледа половинката си.

Мойра се движеше по-бързо от вятъра, скачайки напред и сваляйки другата вещица на земята. Джена изрева протестиращо. Мъжът потрепери до него.

Двете жени се биеха, раздавайки удари. Мойра успяваше да избегне насочените към нея юмруци. След това челюстта ѝ се стегна, когато притисна ръка към гърдите на вещицата.

Конн бе измъквал още биещите сърца на враговете си по този начин, но се съмняваше, че Мойра има силата да премине през гръдния кош. Мъжът в ръцете му увисна безволево, спирайки да оказва каквато и да е съпротива.

Вещицата на земята изпищя, сграбчвайки с две ръце, ръката на Мойра. Очите ѝ подивяха от паника. Половинката му я държеше здраво, отметнала глава назад със затворени очи. Кислородът около тях започна да пука, като балони препълнени с прекалено много въздух. Зелено сияние изпълни вещицата притисната на земята и започна да се изкачва по ръцете на Мойра към гърдите ѝ. И след това изчезна. Вътре в нея?

Вятърът се завихри около тях, подхвърляйки камъчета и носейки миризмата на изгорял проводник. Около кожата на вещицата се появи зелена мъгла, която изчезна след миг. Тялото ѝ започна да се гърчи, преди да падне безволево. Главата ѝ се отпусна на земята с тупване и тя припадна.

Мойра се изправи. Зелената енергия пълзеше по кожата ѝ, бавно превръщайки се в електриково синьо. Тя се обърна към Конн, а очите ѝ блестяха. Исусе. Тя направи две крачки и постави ръка върху гърдите на кльошавия мъж пред него. Той изкрещя, тялото му потрепери. Секунда по-късно, той изпадна в безсъзнание и Конн го пусна да падне на земята.

Погледът му срещна очите на половинката му.

— Ти взе силите ѝ.

Тя кимна, отмятайки къдриците от лицето си, преди да поеме дълбоко дъх. Гърдите ѝ се надигаха насечено. Вената на шията ѝ пулсираше.

— Да. Абсорбирах я. — За една вещица да изгуби силите си бе по-лошо дори от смъртта.

— Тя можеше ли да вземе твоите?

Мойра се усмихна изтощено, а дребното ѝ тяло все още вибрираше.

— Може би. — Тя погледна към младия мъж на земята. — Той ще има поне век да се поучи от тази грешка. И да се надяваме, че няма да я повтори.

Конн огледа двете изпаднали в безсъзнание вещици.

— Могат да си върнат силата, така ли? Някой ден?

— Да.

Конн се пресегна и хвана ръката на Мойра, имаше нужда да я почувства. Статично електричество пропълзя по кожата му.

— Добре ли си? — Да поемеш нечия сила би трябвало да е болезнено, поне малко. Освен това бе още една от дарбите си, които вещиците бяха съумели да скрият от света. А уменията на Мойра да се бие и адаптира го бяха впечатлили истински.

— Да — Тя се облегна на него. — Понякога се налага да изхабя натрупаната енергия — тя се задъха. — Прекалено много сила може да изгаря. — Клепачите ѝ примигаха. И тя припадна.

Конн улови малката си половинка и я вдигна на ръце, чудейки се какви ли още изненади ще му поднесе.

ГЛАВА 13

Мойра се събуди в самолета от звука на писане по клавиатура. Бълбукаща енергия туптеше във вените ѝ. Беше взела доста сили от Джена. Половинката ѝ седеше на креслото срещу нея, пишейки на лаптопа си. Той се бе изтегнал в седалката, а дългите му крака бяха протегнати напред, сложил лаптопа на бедрата си. Концентриран, той ту кимаше, ту се мръщеше. Ако знаеше едно нещо за Конн, то бе, че той никога не крие емоциите си. Отчасти от арогантност, отчасти от увереност, тя имаше чувството, че той не обича да си губи времето... и гледа да върши нещо, за да не се случи това.

Тя прочисти гърлото си.

— Каза ли на краля за тази вечер?

— Да. — Конн не откъсна поглед от екрана, а продължи да чете и да се мръщи.

Тя не можеше да иска от него да пази тайна, макар за момент да се бе замислила дали да не го помоли за това. Но отказваше да го използва и да го кара да бъде такъв, какъвто не е. Това, че бе част от Реалм и го правеше мъжа, който бе. И тя го разбираше.

В следващия миг ума ѝ се събуди напълно. Тя подскочи в седалката.

— Чакай. Трябва да дочакаме доставката на кораба.

— Деър се появи точно след като припадна. Както винаги, закъсна за купона.

Объркване изпълни ума на Мойра.

— Планира ли да арестува Джена? — Някой трябваше да разпита вещицата.

— Да.

Изпълни я облекчение и тя се облегна назад на седалката си. Деър щеше да измъкне истината.

— Някакви новини?

— Да. Той каза, че корабът не е пристигнал. А до момента Джена не е дошла в съзнание.

— Проклятие! — Къде, по дяволите, бе корабът? — Изненадана съм, че Деър ти е позволил да ме вземеш.

— Аз също.

Добре. Това нямаше как да е добър знак. Какво бе намислил Сборът на Деветимата?

Конн остана с поглед забит в екрана.

— Е, биеш се с плазмени топки, отнемаш силите на други вещици и можеш да превърнеш човешките органи в пихтия. — Той продължаваше да пише, докато говореше. — Можеш ли да превръщаш органите и на безсмъртните същества в пихтия?

Тя потърка носа си. Какво да му отговори?

— Все още не. Имам предвид, силата става по-голяма с годините. Но хората са лесни. — Може би не беше мъдро да му показва, че е в безопасност. О, по дяволите, беше прекалено късно. — Стражите защитаваме Съвета и като първа линия за защитата на Сбора на Деветимата, една от най-големите ни тактики е да отнемаме силите на вещиците. — Освен това Стражите помагаха при обучението на войниците на Деветимата, но това бе така да се каже странично задължение. — Изпращат ни, когато някой злоупотребява с Квантовата физика... злоупотребява с магията. И, ами, ние ги караме да спрат.

Той повдигна вежди и се наведе настрана, за да надникне към нея покрай монитора си.

— По какви други начини, някой може да злоупотребява с магията? — Ниска и едва прикрита заплаха обгръщаше думите му.

Тялото ѝ се напрегна, реагирайки инстинктивно.

— Когато хората се научиха как да разделят атома, те създадоха атомната енергия... голяма бомба. Сега си представи какво е ако някой си играе със субатомните частици.

— Разбирам концепцията, но не мисля, че някой е достатъчно глупав, че да опита. Или поне смятах, че войниците ви умеят да насочват по-правилно гражданите. — Конн си пое дъх — Исусе. Могат да взривят цялата планета.

— По-скоро цялата галактика. — Понякога тъпанарите не се замисляха, преди да започнат да експериментират със сили, които би трябвало да избягват. — Освен това се намесваме само когато някой използва магия, за да манипулира други същества за собствена изгода.

— Разбирам. — Той затвори лаптопа си и завъртя креслото си, за да погледне към нея.

Мислите ѝ се разпръснаха, като объркан сателитен сигнал.

Тъмна риза покриваше мощния му гръден кош, набутана под ръба на дънките му. Сякаш във вените ѝ закипя лава. Тя проследи всеки контур на лицето му с внимание родено от нуждата. Погледът му потъмня и той я зачака, позволявайки ѝ да се наслади на вида му, без да помръдва.

Осъзнаване проникна през мъглата в ума ѝ. Търпението бе още едно от оръжията му. Той упражняваше голям контрол над себе си, точно като всичко останало изпречило се на пътя му.

И сякаш бе изрекъл предизвикателството си на глас, нуждата, която изпита към него, премина мощно през тялото ѝ. Тя искаше да бъде единствената жена във вселената, която може да го накара да изгуби контрол. Огънят, горящ във вените ѝ от боя по-рано, сега пламна с пълна сила, принуждавайки я да действа.

С древния инстинкт на хищник, тя се раздвижи грациозно, спускайки се на колене и заставайки между бедрата му.

Той си пое дълбоко и рязко въздух, карайки я да се усмихне вътрешно. Ароматът на градински чай и мъж изпълни ноздрите ѝ. Бавно, изкушавайки контрола му, тя посегна към колана му. Здравите му коремни мускули се стегнаха под пръстите ѝ. Токата на колана се освободи с лекота и тя започна да го издърпва бавно.

Той преглътна. Шумно.

Пъргави пръсти разкопчаха дънките му и го освободиха. Голям, потръпващ и толкова готов за нея. От гърлото ѝ се изтръгнаха звуци на задоволство. Колко учтиво от неговата страна да не обува бельо. Тя се наведе напред и прекара езика си по върха на члена му. Вкус на сол и мъж експлодираха в устата ѝ.

Еротична болка прониза скалпа ѝ, когато той преплете пръсти в косата ѝ.

— Мойра. — Наполовина стон, наполовина молба, той се опита да я издърпа назад.

— Не. — Тя поклати глава. — Имам нужда от това, Конн.

Удивена, тя осъзна, че това е истината. В тялото ѝ се бореха да доминират много сили в момента. О, тя щеше да спечели. Естествените ѝ сили щяха да погълнат останалите. Но засега... тя

имаше нужда от това освобождение. И още повече, тя имаше нужда от Конн. Маркерът над бедрото ѝ започна да изгаря, оживял, изпращайки настоятелни пулсации към клитора ѝ.

Стенейки, той я отпусна хватката си и отметна глава назад на седалката. Двете му ръце бяха все още сплетени в косата ѝ, задържайки я на място.

— Вземи всичко, от което се нуждаеш.

Тя измърка доволно и се настани по-удобно пред него, поемайки ерекцията му и карайки го да стене високо. В книгите не звучеше толкова хубаво. Навеждайки се напред, тя го пое дълбоко в устата си... без дори да покрие една трета от него, и все пак, той задиша тежко, а тялото му се напрегна.

Конн прехапа толкова силно устната си, че устата му се напълни с кръв. Неопитността и решителността бяха смъртоносна комбинация... тя щеше да го довърши. Леките близвания и нежните захапвания на половинката му караха сърцето му да бие толкова силно, че вероятно щеше да спуга едно или две ребра. Не че му пукаше. Ако иска тя можеше да счупи всяка негова кост и той нямаше да има нищо против, стига да не спира.

Мускусният аромат на възбудата ѝ, примесен с уханието на люляк, изпълни сетивата му. Животното вътре в него изрева, събуждайки се за живот, настоявайки да я вземе.

Устните ѝ се затвориха около главичката на члена му и той се тласна наред, карайки я да се задави.

— Извинявай. — Пускайки косата ѝ, той сграбчи подлакътниците на креслото си и впи нокти в тях. Ако жена му искаше да изучи тялото му, той нямаше намерение да я спира. Влажната горещина на устата ѝ остана около него и челюстта ѝ се отпусна.

Тогава тя засмука.

Членът му стана още по-твърд, макар Конн да мислеше, че е невъзможно. Той изрева силно, ноктите му се впиха по-дълбоко в кожата на седалката и тялото му затрепери, опитвайки се да възвърне контрола си.

— Мойра, любима. Спри. — Той нямаше предвид това. Господи, наистина не искаше да каже това.

Тя се засмя с устни около ерекцията му.

И това беше краят му.

Контролът се изплъзна от пръстите му.

Той я избута, карайки я да падне назад. Ръцете му се насочиха към дънките ѝ и я повдигна леко, докато ги разкъсваше. Звукът го възбуди още повече. Той разкъса и деликатните ѝ бикини.

Завъртайки я, той покри тялото ѝ със своето, посягайки към горещата ѝ плът. Влажна. Тя бе толкова готова. Мойра се засмя ниско, изкусително и предизвикателно. Той сграбчи бедрата ѝ и се тласна в нея с един мощен тласък, карайки я да залитне напред, опряла лакти на пода.

— Конн — задъха се тя.

Той застина. Тестисите му се стегнаха от нуждата да свърши в нея. Силно и мощно.

Какво, по дяволите, правеше?

— Мойра... — Заоблените ѝ бедра изпълваха дланите му. Той поклати глава. — Аз... — Да спре. Той трябваше да спре. Звярът в него изрева протестиращо.

Тя се тласна назад към него и дупето ѝ опря в слабините му, обграждайки го с топлината си.

— Не спирай. Моля те, не спирай.

Чувайки дрезгавата ѝ молба, звярът победи.

Нежната материя на блузата ѝ се разкъса в ръцете му. Кожата ѝ почти сияеше в бяло, под приглушената светлина. Гола, крехка и толкова адски мека. Той помилва дупето ѝ и плъзна ръка по гръбнака ѝ, тласкайки се в нея. Тя го обгръщаше здраво, свивайки се около него. Перфектна. Тя бе толкова адски перфектна, че гърдите му се свиха.

Конн се отдръпна назад преди отново да се тласне напред. Кръвта забуча в ушите му, а сетивата му се изпълниха с аромата на люляк. Той започна да тласка ритмично, а умът му сякаш се изключи. Сякаш невроните му бяха станали ненужни. Обвита около него, Мойра бе единственото нещо, което съществуваше за него. Със стон, той бутна раменете ѝ надолу, притискайки лице към ръцете ѝ.

Той я искаше разтворена пред него... уязвима... беззащитна.

Тя простена настоятелно от нужда.

И той се подчини, нахлувайки в нея отново и отново. Усещанията го атакуваха, някои бяха нейни, някои негови, а други... други бяха смесени, от двамата. Пръстите му се плъзнаха надолу.

Гръбнакът му се стегна и през тялото ми преминаха искри. Близо. Той бе толкова близо.

Посегна покрай бедрото ѝ и откри подутия ѝ клитор. Тя изви гръб, отмятайки назад глава, докато посрещаше тласъците му.

Той отново сграбчи косата ѝ и я бутна обратно долу. По неговия начин... този път, щеше да бъде по неговия начин. Тя се стегна протестиращо и той разтвори длан на скалпа ѝ, задържайки я на място. Бедрата ѝ се стегнаха срещу него и той промени позата си, разтваряйки още повече краката ѝ. Разголена. Подчинена на волята му.

Другата му ръка се обви около бедрото ѝ и я дръпна отново назад, за да посрещне тласъците му. Дупето ѝ се разтресе от силата на движенията му и тя се опита да не изостава. Езикът му се поду от нуждата да вкуси кръвта ѝ.

— Моя! — Обещание или клетва... думата идваше от самата му душа.

Тя застина. Тогава с въздишка, раменете и бедрата ѝ се отпуснаха.

Подчинение. Никога не го бе търсил, никога не го бе искал. Досега.

Когато неговата могъща половинка се подчини пред него по собствена воля, тя разцепи сърцето му на две, подпечатвайки завинаги съдбата им. Все едно някога са имали право на избор.

Съществува вътре в него, онова, с което обикновено се бореше, сега взе надмощие. Той започна да се тласка силно и дълбоко. Тя потрепери от него и с едно докосване на клитора ѝ, Мойра полетя през ръба. Викът ѝ на облекчение изпълни самолета, а горещото ѝ тяло стисна толкова силно члена му, че зрението му се премрежи.

Вълни от екстаз започнаха да го обливат.

Удоволствието се изливаше от нея на талази.

Ревът му се изтръгна от дълбините на душата му.

Той се наведе настрани, покривайки я с тялото си. Бърз като светкавица, впи зъби в шията ѝ. Тя свърши отново. Мед и енергия изпълниха устата му. Гърбът му се скова и остро удоволствие прониза слабините му. Вкопчен в нея, сякаш от това зависеше живота му, той се стрелна напред, задържайки под себе си, а от устните му се изтръгна животински рев, докато се изливаше в нея.

ГЛАВА 14

Брониран черен Хамър взе Мойра и Конн от частното летище. Игнорирайки разрошената коса на Мойра и аромата на секс, който се носеше и от двамата им, шофьорът подкара напред, бързо отвеждайки ги далеч от самолета.

Мойра се покашля и придърпа по-плътно около себе си ризата на Кара, която бе заела, за да напусне самолета. Имайки предвид количеството дрехи, от които можеше да избира, Мойра се зачуди колко ли често половинките на братята Кеърс се оказва със съдрани блузи и панталони. Налегна я лека тъга заради загубата на собствените ѝ дрехи. Обичаше ръчно направените ирландски копринени блузи.

Емоциите ѝ бяха по-разпилени дори от косата ѝ. Нещо в дъното на сърцето ѝ нашепваше, че докато бяха в самолета, по своя воля, бе дала всичко, което има, на вампира до нея.

Той бе мълчалив и замислен, докато пътуваха, което само подсили тревогата ѝ. Когато Коннлин Кеърс беше мълчалив, това предвещаваше неприятности.

Черният СУВ спря пред охраняемия гараж на нещо, което изглеждаше, като частно общество и им беше позволено да продължат, едва когато шофьорът показа картата си. Три редици луксозни къщи бяха наредени пред огромна плажна ивица, а океанът се простираше до където успееше да стигне погледа. Морето бе много по-светло синьо от това в Ирландия.

Конн седеше облегнат на кожената седалка с поглед насочен към океана.

— Притежаваме всички къщи тук, както и голяма част от земите наоколо. Имаме топлинни, енергийни и сензори за движение по целия периметър. Къщата ни е в средата до тази на Дейдж, с прекрасна гледка към морето.

— О, това е добре. — Той да не се намираше в 1950-та година? Дали не очакваше от нея да прави градински партита за съседите? — Това подразделение ли е?

Той вдигна вежди и се усмихна.

— Да. Сега, след като някои от нас си взеха половинки, имаме нужда от домове. С Талън работим по този план от десетилетия.

— Предполагам, че има подземен щаб, ако се наложи? — Гениално планиране.

Високият скалист бряг осигуряваше защита от нападение по вода. Освен това, мястото бе така добре прикрито, че никой не бе могъл да ги намери тук. Дори и разузнавачите на Сбора на Деветимата.

— Разбира се. Всеки дом има директен вход към щаба. — Шофьорът премина през още две порти, преди да спре СУВ-а пред огромна каменна сграда. — Имаме офиси, конферентни зали, фитнес салон и лаборатории. — Конн скочи навън, подавайки ѝ ръка.

Тя прие помощта му, плъзвайки се от превозното средство. От океана се носеше лек бриз и придаваше солена привкус на въздуха, напомняйки ѝ за дома. Нищо не можеше да спре въздишката, която се откъсна от нея.

Конн затвори вратата и колата потегли.

— Искаш ли да поговорим за това?

Тя имаше нужда да помисли, преди да започнат да обсъждат бъдещето си. Но това сега не бе единствената ѝ грижа. Тя прехапа устната си.

— Всеки с половин мозък ще се усети, че в мига, в който изтекат стотте години, ти ще опиташ да ме отведеш от Ирландия. — Без значение дали той наистина я искаше или не, Кеърс защитаваха половинките си. А тя бе започнала да се надява, че Конн я иска... факт, който едновременно я очароваше и плашеше до смърт.

— Да. — Ръцете му се обвиха около раменете ѝ, осигурявайки топлина и чувство за сигурност. Усещане, прекалено изкусително, за да му се отдаде с облекчение.

Дори майка ѝ ѝ бе позволила да напусне дома си заедно с него.

— И все пак, Съветът ми позволи да дойда тук в твоята страна... с теб... и Деър ти позволи да ме отведеш от Ню Йорк.

Конн я поведе към дъбовата солидна врата.

— Да. И аз се досетих за това. — Усмивката му бе греховна. — Не мога да очаквам, че са решили да ме възнаградят, че спазих договорките през всичките тези години, нали?

Тя също се усмихна.

— Последното нещо, което Съветът иска, е да те улеснява, Коннлин.

— Знам това. Е, предполагам, че причините може да са две. Първата е да покажат ясно, че Деветимата няма да се отцепят от Реалм.

Тя едва се сдържа да не поклати глава. Не беше така. Този ход всъщност може би бе първата стъпка в отцепването им от Реалм.

— Сигурен ли си? — Мъжът би трябвало да знае по-добре, имайки предвид, че е отгледан в политически обвързано семейство, и би трябвало да може да види отвъд очевидното.

— Но. Но реших, че ти може да мислиш така.

Ръката ѝ го спря да отвори вратата. Той погледна към нея, посвещавайки ѝ пълното си внимание.

Очите ѝ светеха.

— Не съм наивното момиче, с което се обвърза, Конн.

— Знам това. — Той нежно прокара пръст по лицето ѝ. — Видях те как се биеш, любима.

Изпълни я топлота от гордостта, която долови в гласа му.

— Каза, че причините на Деветимата може да са две. Каква е втората?

— Ти си Седмата, Мойра. Със сигурност искат да бъдеш защитена.

Вратата се отвори и малко момиченце се хвърли в обятията на Конн.

— Чичо Конн!

Той хвана малкото момиченце и го повдигна високо, целувайки шумно бузките му.

— Чудих се дали ти ще бъдеш в комитета по посрещането, сладурче.

Петгодишното момиченце се дръпна назад, а махагоновите къдрици заподскачаха около лицето ѝ, докато малките ѝ ръчички се опряха на бузите му.

— Искях да те видя първа, преди да се ядосаш. — Блестящи сини очи се обърнаха към Мойра — Здравсти, лельо Мойра.

Какво прекрасно дете!

— Здравсти, Джейни. Чудесно е най-последно да се запознаем лично. — През последните осем месеца тя бе праща имейли и бе провеждала

видео разговори с малката си племенница. — Защо Конн ще се ядоса?
— Малката имаше дарбата да вижда бъдещето.

Момиченцето се усмихна, разкривайки липсващо зъбче.

— Не е заради теб, лелю. Поне този път.

Вратата се отвори и двуметрова планина от твърди мускули пристъпи под слънцето.

— Добре дошла у дома, Мойра. — Кралят протегна към нея букет от дузина бели и жълти калии. Сладкият им аромат изпълни въздуха. Той бе завързал черната си коса на тила си, разкривайки острите линии на лицето си.

Удоволствие изпълни Мойра, макар да ѝ стана леко неудобно, когато той изрече думата дом. Тя прие цветята и зарови нос в тях, вдишвайки аромата им, преди да вдигне лице и да се усмихне.

— Благодаря ти, Дейдж.

Конн подпря Джейни на едната страна на тялото си.

— Защо ще се ядосам?

Дейдж вдигна вежди към племенницата си.

— Някой е надничал в бъдещето?

Джейни се изкикоти.

— Нещата трябва да се случат така, както трябва да се случат.

— Мъдри думи, дребосъче. — Дейдж направи жест навътре към обширната приемна с прозорци от пода до тавана, отварящи гледка към Тихия океан. Дивани и канапета бяха позиционирани в организиран хаос в близост до две маси за бiliarд и огромна каменна камина, напомняйки на Мойра за всекидневната на Келл. Нямаше маси за хранене, но имаше доста кърчета за забавление.

— Точно сега, всички работят, но по-късно довечера ще имаме семейна сбирка. — Дейдж взе момиченцето от Конн и я подхвърли във въздуха, преди да я сложи да стъпи до Мойра. — Джейни, покажи стаята за игри на леля Мойра. Ема скоро ще се появи, за да я отведе в лабораторията. — В сивите му очи се появи лек син оттенък. — Аз, ами, трябва да се извиня от сега. Половинката ми е, ами, крайно фокусирана върху битката срещу Вирус-27.

Конн не успя да сдържи усмивката си.

— Това е твърдението на годината, Кралю. — Той се наведе и целуна Мойра по челото. — Успех, любима. Ще трябва да дариш малко кръв за каузата. — Той потърка брадичката си. Може би не

трябваше да пие от нея в самолета. Не че съжаляваше дори за секунда от пътуването им.

Мойра се намръщи.

Джейни хвана ръката ѝ и заподскача щастливо.

— Ще се влюбиш в новия шах, който ми купи чичо Конн. Когато загуби, трябва да играе на чаено парти с мен и носи престилка. Най-добре изглежда в розовата.

Мойра се засмя ниско и дрезгаво, а Джейни продължи.

— Имаме цяла стая за игри, има и телевизор, на който гледаме филми. О, и трябва да видиш новата ми класна стая, която учителката ми Сара оборудва за мен. Тя дойде у дома с Макс... — Гласа ѝ продължи да се чува надолу по коридора, докато не завиха.

Конн се обърна към брат си.

— Е?

Дейдж се усмихна.

— Нека слезем долу в салона. Още не си го видял.

— Аз го проектирах. — Конн се бореше с раздразнението си и нуждата да удари брат си в челюстта. — Ще трябва ли да те ударя?

Дейдж сви рамене, насочвайки се към стълбището и слизайки надолу.

— Ако го направиш, аз също ще те ударя.

Нямаше да бъде първият път, в който двамата се бият. Последния път Конн трябваше да счупи три пъти собствения си нос, докато го намести правилно. Той последва Дейдж изпълнен с тревога. Не му харесваше да е далеч от половинката си. Смешен факт имайки предвид, че първите сто години от обвързването си бяха прекарвали далеч един от друг, на различни континенти.

Сега тя бе точно там, където я искаше той. Леко гъделичкане в основата на тила му му подсказваше, че нещата няма да бъдат така лесни.

Той последва брат си през вратата в стаята, която отгоре до долу бе облицована с дебели матраци и фитнес уреди. Едно от многото допълнения, които бе проектирал. Гневът му се надигна, когато завари вътре да ги чакат Джейс и Талън, седнали на земята и облегли гърбове на една от стените.

Талън се ухили.

— Добре дошъл у дома. — Втори по големина, той бе стратегът на Реалм и обикновено не стоеше далеч от бременната си съпруга, Кара. Фактът, че бе тук долу, далеч от нея и дъщеричката им Джейни, не вещаеше нищо добро.

— Какво става, по дяволите? — Конн протегна ръка и издърпа Джейс на крака. — Какво стана с графика за тренировки? — Беше оставил брат им да отговаря за тренировките на мъжете им, докато той отиде да доведе Мойра.

— Нищо. Тренировките вървят като по вода. — Устните на Джейс се извиха в самодоволна усмивка, но очите му останаха сериозни. В стаята навлезе арктическо студен бриз. Най-младият от братята, Джейс владееше елементите по начин, който никой не можеше да обясни. Той потърка брадичката си. — Точно сега Кейн е по средата на експеримент, иначе щеше да дойде да те посрещне с добре дошъл.

Дейдж прочисти гърлото си:

— Ще се женя след месец и всичките ми братя ще са до мен.

Конн повдигна вежди към Талън.

— Не би ли следвало да ни попита?

Талън се изправи.

— Понякога, той си мисли, че е лидерът.

Дейдж изпъна рамене.

— Искях да изясним всички неща, които да ви кажа, като ваш брат, преди да заговоря като крал. И аз съм лидерът.

Това нямаше да е никак хубаво. Конн се стегна.

— Готов ли си вече да говориш като крал?

— Да. — Сивите очи на Дейдж се присвиха. — Войната с демоните става ожесточена. Имаме нужда да заемем челни позиции.

Раменете на Конн се отпуснаха. Беше очаквал тази заповед. Макар да не искаше да изоставя Мойра толкова скоро след като я бе довел у дома, той разбираше, че се налага да замине. Леко безпокойство пропълзя по гръбнака му. Не бе имал време да тренира като хората за борба срещу мисловните атаки на демоните.

— Разбирам. Кога трябва да замине?

— Няма да ходиш никъде. — Думите на Дейдж сякаш увиснаха във въздуха. — Пращам Джейс.

ГЛАВА 15

Конн пое дълбоко въздух и се намръщи.

— Не, няма да го направиш. — Няма начин, по дяволите, най-младият му брат да отиде да се бие във войната с демоните. Джейс още носеше белезите от това, че се бе бил и бе убивал като тийнейджър... факт, който все още измъчваше краля. — Моя работа е да бъда на предната линия, Дейдж.

— Наясно съм с това. — Кралят насочи погледа си към Джейс, преди да погледне обратно към Конн. — За нещастие, имаме повече от това да се бием на предната линия. Нужен си ми тук.

— Не, не съм. — И преди бе удрял брат си, но никога, когато бе в ролята на крал. Сега щеше да го направи за първи път. — Планирал съм всичко. Защитен си, както и всички тук. Най-голямата ни заплаха идва от Балтийските държави. — Демоните бяха централизирали там щабовете си през последните няколко десетилетия и се налагаше войната да отиде при тях.

Джейс направи крачка напред.

— Ами Мойра, Конн? Ами ако се появи отново някой от тези портали и отвлече половинката ти?

Конн се обърна към малкия си брат. Стояха лице в лице, гледайки се намръщено. Джейс винаги е знаел кое е най-доброто място, на което да удари.

— Майната ти.

Джейс се усмихна.

— Ти си единственият, който може да борави с квантовата физика и да практикува магия. Дори Дейдж може единствено да борави с теорията на струните, като се телепортира. — Той пхна ръка в задния джоб на дънките си. Но не й преди Конн да види лакираните в розово нокти на лявата му ръка. Очевидно отново е загубил от Джейни на „Отивай за риба“. — С този портал или там каквото е, подхранвано от магия? Само ти можеш да се справиш, братко.

Логиката в думите на Джейс само припали още по-силно темперамента на Конн. Той трябваше да защити Джейс. Не можеше да позволи демоните да унищожат ума му. Малкият му брат трябваше да играе игри по цял ден, да се забавлява и да бъде млад. Не да се изправя пред ужасите и смъртта.

— Само защото си скри ръце в джобовете си, не означава, че няма да те ударя.

Джейс сви рамене. Стена от лед се издигна помежду им.

— Пробвай се.

Конн можеше да го направи. Една плазмена топка щеше да унищожи стената, но да удря брат си нямаше да е от кой знае колко голяма полза за разговора им.

— Забравяш за магията, задник.

— Нима? — В гласа на Джейс се долавяше арогантност.

Конн се върна към дните, в които учеше брат си как да шофира първия модел на Форд, който, разбира се, веднага бяха модифицирали за по-голяма бързина.

— Харесвам те повече, когато умът ти е недокоснат. — Той се обърна към Дейдж. — Как можеш да наредиш това?

Сини искри блеснаха в сивите очи на Дейдж.

— Кармата е голяма кучка, Конн.

Дрезгавият глас на краля бе изпълнен с толкова много емоции, че Конн усети цялата болка в тях. Той се бореше да разубеди брат си.

— Моя работа е да се изправям пред най-голямата опасност и сега тя идва от демоните.

Талън пристъпи напред.

— Не. Най-голямата заплаха е, че някой опитва да отнеме половинките ни направо под носовете ни. — Той скръсти ръце на гърдите си, а златистите му очи се насочиха към Дейдж. — Точно затова, Конн трябва да остане тук и да намери начин да ги спрем, а аз ще отида в Балтийските държави.

Джейс изръмжа ниско. Стената от лед потрепери.

— Да знаете, че сериозно започвам да се изнервям от липсата ви на доверие. Талън, половинката ти е на път да роди този месец. Където и да отидеш, ще си безполезен. — Той игнорира това, че Талън зае бойна поза. — Може да съм по-млад от всички вас, но все пак съм тристагодишен. Елементите следват заповедите ми, което ще е доста

полезно срещу демоните и умствените им трикове. Отивам, затова най-добре го приемоте.

Милостиви Боже, на Конн явно щеше да му се наложи да го спуска от бой. Конн се обърна към Джейс.

— Ами ако демоните контролират портала, Джейс? Истината е, че няма как да знаем, нали? — Демоните унищожаваша умовете, но може би се бяха научили да управляват измеренията, което бе нужно за телепортирането.

— Няма начин. — Джейс измъкна ръце от дънките си и ги скръсти на гърдите си. — Вампирите са единствените, които знаят как да се телепортират, и то само някои могат да го правят. Кърджаните са генетично подобни на нас с тридесет хромозомни двойки, затова шансът Кърджаните да са развили този талант паралелно с разработването на вируса, с който да отнемат половинките ни, е много малък. — Той прочисти гърлото си. — Кейн и аз сме единствените братя без половинки. Останалите се налага да останете до вашите.

— Не. — В златистите очи на Талън просветнаха зелени искри, гарантирайки, че скоро ще избухне. — Трябва да подсигурим жените да са в безопасност, а в момента те са. Жените са силни и когато се съгласиха да станат наши половинки, знаеха каква е работата ни и какви са задълженията ни.

— Все едно Кара е имала шанс да възрази. — Джейс пристъпи настрана, по-близо до Дейдж.

Леко веселие преряза гнева на Талън, гледайки движението на Джейс, създавайки силово поле между братята.

— Сигурен съм, че по някое време я попитах.

— Не можеш да я оставиш, когато е толкова близо да роди. — Джейс омекоти тона си.

Достатъчно. Конн се фокусира върху Дейдж. Трябваше да убедят именно краля.

— Половинката ми не чака дете, Дейдж. През последното десетилетие е работила като Страж и много добре разбира живота на войника. — Вероятно по-добре дори от него. — Тя ще е в безопасност тук с теб. — Той се възползва от преимуществото си, когато Дейдж не отговори. — Какво ще кажеш с Джейс да отидем заедно? Ако обединим уменията си, ще се върнем за нула време.

— Нямам нужда от помощта ти — промърмори Джейс. — Не е нужно да я предлагаш. — Той погледна краля.

— Аз отивам. — Дейдж стисна зъби. — Причините ти важат с пълна сила по-скоро за мен, отколкото за теб. Имаме три часа да създадем план, преди да тръгна.

Раздразнението кипеше в Конн наравно с гнева.

— Не може да отидеш.

Дейдж повдигна арогантно вежда.

— Защо не, по дяволите?

— Защото си шибания крал. — Факт, който брат му се опитваше да забрави по-често, отколкото обратното. — Имаме врагове на всички фронтове и имаме нужда както от представител, така и от централизирана локация. Нужен си тук, Дейдж. Без значение дали ти харесва ли не. — На Конн не му бе нужно да се обърне към Джейс и Талън, за да види, че кимат. — Върши си работата. И ме остави да свърша своята.

Дейдж въздъхна.

— Прав си. Моя работа е да водя. — Устните му се извиха. Без съмнение, той предпочиташе да се изправи пред всички демони едновременно, вместо да стои на трона на Реалм. Той се обърна към Джейс. — Още утре сутринта тръгваш към Русия — сини искри блеснаха в погледа му — Пази се и им наричай задниците.

Джейс се изпъна в пълната си височина.

— До два часа ще дойда с готов план. — Без да каже нито дума повече, той се завъртя и излезе от стаята.

Конн дори не помръдна, когато Талън погледна към Дейдж.

— Той не е готов.

Ноздрите на Дейдж пламнаха, когато пое въздух.

— И двамата трябва да прегледате плана му... гледайте за начин, по който да го опазим в безопасност. — Той прокара ръка през косата си и това бе единственият знак, че е разстроен. — Ако бях някой друг, ако ние бяхме други... щях да изпратя друг войник да ги води.

Конн поклати глава.

— Но не си. Ние не сме. Като управляващото семейство, ние сме тези, които влизат първи в боя, първите, които да кървят, и ако е нужно — първите, които да умрат. Не завиждаше на брат си, че бе принуден

да изпрати някой от тях вероятно на смърт. Как, по дяволите, спеше Дейдж? Дали въобще спеше? — Нека отида с него.

— Не. — Линии покриваха лицето на Дейдж, които ги нямаше до преди година. — Имам нужда от теб тук. Работи с Мойра и открийте кой успява да отвлича хора, телепортирайки ги против волята им. И се погрижете Деветимата да не се оттеглят от Реалм. Имаме достатъчно врагове.

Колебание задържа Конн на място.

Огън пламна в очите на Дейдж.

— Нарещдам ти, като твой крал, Коннлин.

Конн срещна спокойно погледа на Дейдж. Той би направил всичко за братята си. Бе научил Джейс да се бие и се бе погрижил да го пази пред последната война... въпреки кръвта и трупове. Но Дейдж бе учил Конн и винаги бе пазил гърба му. Като крал, като брат, той имаше нужда да са единни.

— Разбирам — заяви той, а думите му прозвучаха като клетва. Нямаше връщане назад.

Дейдж погледна към Талън.

— А ти?

Талън кимна рязко.

— Ще измислим железен боен план. — Той завъртя рамене и се насочи към вратата. — Трябва да проверя Кара, а след това ще ударя рамо на Джейс в стратегията. Ще помолим Кейлъб да отиде с него.

— Вече го направих. — Очите на Дейдж върнаха нормалния си цвят. — Кейлъб се бие с демоните от век, а и това ще му даде още време да отрича, че сега е пророк. — Маркерът на пророка се бе появил на тила на Кейлъб, след като Дейдж бе убил единия от трите живи вампирски пророци, за да спаси половинката си Ема. Пророкът имаше някои странни налудничави идеи, че Ема и Кара ще донесат края на Реалм.

Талън кимна и изчезна надолу по коридора.

— Така е по-добре. — Конн отпусна леко рамене, но погледът му не се откъсваше от Дейдж.

— Сборът на Деветимата не харесва това, че искаме войните им да тренират при нас... и по-точно Треван Демидов се бои, че войниците им ще отдадат верността си на теб, а не на Съвета.

— Само това ми липсва, да се замесвам във философски спорове, вместо да обсъждам бойна стратегия. Нека го пуснем на тренировъчното поле. — Дейдж потърка брадичката си.

Конн изсумтя.

— Да бе, друг път. Освен това Съветът се тревожи, че хората ще научат за нас. Аз също. Бяхме много близко до разобличаването не много отдавна и Макс ни спаси задниците. — Не само, че вампирите работеха с хора, но и Ема искаше да използва някои от изследванията им, за да лекува човешки болести, което можеше да изобличи съществуването им.

— Имаме нужда от хората за проучванията. — Дейдж поклати глава. — Не сме изучавали биология през последния век, както са правили Кърджаните. Имаме нужда от тях, пък било то и само заради бройката.

Конн не харесваше идеята хора да се доближават до гените му. Като най-добрия войник на краля, заставащ на фронтовата линия, самата идея за това го караше да се чувства разтревожен.

— Ема иска да сподели откритията ни с човешките учени.

— Тя ще запази мълчание, без значение дали ѝ харесва или не. — Дейдж използва кралския си тон.

Конн едва скри усмивката си. Доколкото бе забелязал, кралицата не се интересуваше особено от заповедите на Дейдж или от кралския му тон.

— Щом казваш. Точно сега трябва да се тревожим за моята половинка, колкото и за твоята. Ако не и повече.

— Да. Ако Деветимата се оттеглят от Реалм, първата заповед, която ще ѝ дадат, е да ти откъсне главата. Вероятно. — Дейдж се усмихна, а остриите му зъби проблеснаха. — Поне действията на моята жена биха могли, вероятно, да разкрият съществуването ни през целия свят. Твоята може да трябва да те убие. — Дълбок смях ехтеше в гърдите му.

— Много смешно. — Конн потърка наболата си брада. Трябваше да се обръсне, преди да целува отново Мойра. Жена му имаше много деликатна кожа. — Какъв е планът?

— Е, планът с Ема е да следя всички изследвания и комуникацията ѝ с хората. Ако има дори намек, че може да ни изобличи пред хората, ще я изолирам. Без значение от вируса.

Конн не искаше да е наоколо, ако този ден настъпи.

— Идеята да прекратиш изследванията, вероятно ще доведе до награда за главата ти.

— Така е. — Дейдж вдигна рамене. — И като говорим за това, какви са ти плановете за Мойра? — Фактът, че лидерът на света им искаше да говори с Конн за половинката му, показваше доверието му като крал и лоялността му като брат.

Конн кимна кратко.

— Ако Деветимата се оттеглят от Реалм и решат да ни обявят война, имам две възможности. Едната е да я използвам и да ѝ давам грешна информация, за да заблудим враговете ни.

— А втората възможност. Нали знаеш, онази, която наистина ще използваш?

Конн оцени вярата му в него. Но когато се сведеше до оцеляването на хората му, той щеше да направи каквото е нужно.

— Да я скрия някъде в безопасност, далеч от враговете ни. Включително и Деветте.

Дейдж поклати глава.

— Господи, надявам се този ден никога да не дойде.

— Аз също.

ГЛАВА 16

Мойра махна с ръка, карайки синьото плюшено мече да затанцува около главата на Джейни.

— Тогава ирландската принцеса изскочила от морето със смарагдите и крал Мълът затанцувал по пясъка от истинска радост.

Джейни се изкикоти, пресегна се и хвана играчката за краката.

— Мистър Мълът ще бъде добър крал. — Тя обви и двете си ръце около мечето. — Много обичам ирландските ти приказки, лельо Мойра.

Огромният вампир облегат на врата на стаята кимна. Макс, бодигардът на Джейни, бе изключително търпелив по време на последните две приказки. Сега обаче прочисти гърлото си.

— Много добре. Сега, това беше последната приказка. Обещах на майка ти да те заведа при нея, Джейни.

— Добре, Макс. — Джени изтича напред и прегърна Мойра. — Ще се видим по-късно.

Мойра също я прегърна.

— Не се и съмнявай. — Тя гледаше как Макс отвежда Джейни, преди да въздъхне дълбоко и да излезе от стаята за игра. Беше очаквала Ема да се появи, но приятелката ѝ явно се е забавила в лабораторията. През последните няколко месеца, Мойра бе спряла да се тревожи за времевата разлика, когато се обаждаше... Ема винаги работеше.

Завивайки зад ъгъла, Мойра намери компютърния център. Идеално. Тя се настани пред един компютър близо до прозореца и го включи. Не се изискваше парола и системата имаше възможност за видео конференция... както и много здрава система за сигурност. Никой нямаше да знае от къде се обажда. Пръстите ѝ полетяха по клавишите и тя включи камерата.

— Мойра. — Красивото лице на Брена се появи на екрана, тъмната ѝ коса бе вдигната на конска опашка. Точно както я носеше като хлапе, когато Мойра я учеше да се катери по дърветата. Зад нея се

виждаше една от големите конферентни зали на Сбора на Деветимата.
— Прави ли вече луд вампирски секс?

Лицето на Мойра пламна.

— Не. Господи.

Брена присви очи. Но маската ѝ бе пропукана от широка усмивка и блестящи очи, въпреки че под тях имаше тъмни кръгове.

— Ъм. Добре. Ще говорим лично за това. Скоро.

— Какво правиш в офисите на Съвета? — Мойра се наведе по-близо до камерата. — И по-важното, какво не е наред, Брен?

— Тук съм, за да представя плана си за разчистването на Източната плажна ивица, и няма нищо нередно. — Брена прехапа долната си устна, сигурен знак, че лъже.

— Какво? — Мойра започна да рови в ума си. Ох. — Не трябва да се тревожиш за молбата си в Академията по Квантова физика. — Тя махна с ръка във въздуха — Ще те приемат.

— Не ме приеха. — Челюстта на Брена се стегна, точно както на баща ѝ, когато се кани да съобщи лоша новина. — Но не е голяма работа. Наистина.

Огън пламна по тила на Мойра.

— Как така не са те приели? — Тя учеше Брена на магия откакто момичето започна да ходи. — Ти си невероятно добра с квантовата физика. — Ясно бе, че е станала грешка.

Брена насочи поглед към ъгъла на монитора.

— В писмото, което получих, пишеше, че има голяма конкуренция за това училище и... бля, бля, бля — тя потърка носа си. — Сериозно. Не е голяма работа.

Тялото на Мойра пламна от гняв.

— Тези копелета! Не се тревожи за това. В секундата, в която се върна...

— Не. — Брена я изгледа твърдо. — Няма да правиш нищо. Те не ме искат, Мойра. — Решителност премина през деликатните ѝ черти. — Понякога всички ние забравяме. Но...

Тя бе осмата дъщеря. Нечувана аномалия... на която много хора гледаха със страх.

— Това е пълна идиотщина. Ще отворим собствен университет. — Всъщност, идеята не беше никак лоша. Мойра щеше да им изпрати оставката си с едно голямо „Майната ви“, в секундата, в която

приключеше този разговор. Ако си мислеха, че ще им позволи да се отнасят така с малката ѝ сестричка, значи бяха напълно побъркани.

Брена се засмя.

— Естествено. Когато не си Страж, прилагащ законите ни, или не правиш луд вампиро-маймунски секс... разбира се, че ще намериш време да отворим колеж.

— Вампиро-маймунски секс? — изсумтя Мойра.

— Да. Точно така си го представям. — Брена повдигна няколко пъти веждите си и посегна към купчина документи сложени пред камерата. — Имам план за помагане на бездомните на север. Ще ти изпратя всичко... Съветът вече получи първата част.

— Благодаря. — Сестра ѝ винаги планираше няколко хода напред — Ъм, как вървят нещата с Деветимата?

Задоволство блесна в очите на Брена.

— Имаш предвид откакто пристигна доклада ти, че Треван е в Ню Йорк със Симон?

— Да. Как минаха нещата?

— Като пръдня в църква — захили се Брена. — Пичът е хилав. Имам предвид, бляк. — Тя се поизправи и се огледа. — Знаеше ли, че Симон е правила джиджи-биджи с демон? Преди векове?

Интересно.

— Не съм сигурна, но мисля, че той се появи в апартамента ѝ. — Макар да имаше крехък алианс между демоните и вещиците, обикновено те стояха далеч едни от други. — Или поне демонът, който пристигна, изглежда я познаваше.

— Много странно. — Очите на Брен блестяха от вълнението заради клюката. — Чух мама да казва на леля Вив, че поне сега Симон не е с демона. Вероятно това е било преди да се родиш, нали?

Мойра сви рамене.

— За пръв път чувам за това. — Симон определено обичаше да минава от тъмната страна. — Какво е станало със Симон и демона? Имам предвид, Ник Веис ли е?

— Не знам. Леля Вив каза нещо за това, че Симон има една много емоционална страна що се отнася до мъжете, които избира. — Брен застина и завъртя глава настрана. — Та, ами, това е статусът на бездомните.

Зад нея се чуха женски гласове и майка им застана пред камерата.

— На Съвета ли се обаждаш или на майка си? — широка усмивка изви устните ѝ, но тъмните кръгове под очите ѝ бяха същите като на Брена.

Грейс Садлър избута Брена с лакът.

— Здравей, Мойра. Как върви с вампира? — Тя вдигна, на докоснатата си от слънцето коса, очила с формата на котешки очи и изви вежда. — Някъде на топло ли се припичате? — Макар да бе на няколко години, Грейс можеше да си съперничи с всеки високоплатен модел. Беше се срещала с доста вампири, но още не се бе установила.

Бриджит избута Грейс настрани.

— Спри да подкачаш дъщеря ми, Грейс. Трябва да проверим няколко пъти сървъра, преди Мойра да може да ни каже къде е. — Очите ѝ бяха по-тъмно зелени от тези на Мойра и блестяха загрижено.

— Защо? — Мойра нагласи камерата, за да вижда по-добре двете жени.

Бриджит сви рамене.

— За да е по-безопасно. Който и да отвлича хора през порталите, явно знае къде е точното им местонахождение. Подобно на телепортирането на вампирите... поне на някои от тях. Трябва да знаят първо къде отиват. Не се изстрелват просто на другия край на света.

Осъзнаването се стовари върху Мойра.

— Значи затова искаше да напусна страната... знаела си, че Конн ще ме скрие. — Гняв и болка се доловиха в гласа ѝ.

Майка ѝ се изчерви.

— Да, в началото това бе планът ми. Знам, че си много добър Страж, но все още си моя дъщеря. — Тя потърка ръка през очите си, след това се наведе и написа нещо на клавиатурата — Добре... тази линия е сигурна... можем да говорим. Семейството е в безопасност, но ти си Седмата. Който и да ни е вдигнал мерника, вече е тръгнал след теб.

— Имам работа за вършене. — Поне докато не дойде ужасният ден да стане част от Съвета. Защо никой не разбираше този факт?

— Да. — Бриджит въздъхна. — Без значение дали ти харесва или не, точно сега за Съвета е приоритет да бъдеш в безопасност. А и в

допълнение, искам да пратя Брена при теб, за да я пазиш.

Сърцето на Мойра спря. Тя отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Странен шум изпълни ушите ѝ.

Брена извъртя очи.

— Няма да стане. — Тя започна да пише нещо. — Имам много добър боен план срещу демоните. Мислех, че няма да е зле да го дадеш на Дейдж. — Келтският ѝ педантичен почерк изпълни монитора. — Разбира се, ако не влезем в съюз с демоните. — Усмивката ѝ беше безрадостна, а очите ѝ блестяха раздражено — Пращам ти имейл.

Нямаше никакъв смисъл майка ѝ да иска да изпрати Брена при нея. Деветима защитаваха хората си.

— Те не искат да те изпратят тук. — Умът на Мойра препускаше, докато гледаше майка си. — Нали?

Тъга изпълни погледа на Бриджит.

— Не.

— Каза това, защото искаш да знаеш къде се намирам — Гласът на Мойра се прекърши, когато най-после разбра. — Точно затова Съветът ме изпрати да взема Симон. Знаели сте, че Конн ще ме доведе тук — в щаба на краля. — Изпратили сте ме тук, с намерението да предам местонахождението им и дори няхахте смелостта да ми го кажете!

Брена седна, а очите ѝ пламнаха.

— Какво става? — Погледът ѝ стана твърд. — Целият ад се отприщи. Съветът е нападнат и членовете му изчезват, икономическият ни министър се чуди как да направи така, че хората да не гладуват, и нещо странно се случва в местните шифтъри. И все пак, никой от вас не се интересува от това.

Умът на Мойра започна да се върти.

— Деветимата се оттеглят от Реалм.

Сега имаше награда за главата на Конн. И по всички критерии, тя бе ловецът на глави за Сбора на Деветимата. Дългът щеше да я разкъса на парчета.

Грейс плъзна ръка около раменете на Бриджит.

— Засега само направихме предварително гласуване, Мойра. Официалното няма да се състои до довечера, затова още имаш време.

— Време за какво? — Да планира как да унищожи Реалм от вътре? Да планира как да отсече главата на Конн... ако въобще можеше

да го направи?

Той се бе бил триста години повече от нея. Можеше да се каже, че опитът му надхвърля много нейния. Мъжът ѝ имаше доверие. Е, вероятно ѝ се доверяваше. Единственият път, когато сваляше напълно гарда си, бе... когато е гол. Можеше да направи това, което Деветимата изискват от нея, но тогава щеше да се откаже от душата си.

Тук ставаше въпрос за повече от това какво иска да работи. Решенията, които вземеше, щяха да определят човека, в който ще се превърне.

— Демоните ще искат Джейни. Както и Кърджаните, и всеки, който е в съюз с тях. — Тя погледна майка си, игнорирайки Грейс. — Поставайки семейство Кеърс в опасност, заплашвате безопасността на едно малко момиченце, мамо.

— Знам. — Устните на Бриджит потрепераха. — Ще заседаваме тази вечер отново, Мойра. Правя всичко по силите си.

Майка ѝ щеше да гласува против оттеглянето. По начина, по който Грейс сви устни, тя вероятно щеше да го подкрепи. Симон и Треван вероятно също щяха да подкрепят. Оставаха Питър и Вив. Ако те гласуваха против, щеше да има равенство.

— Ще се присъединя към Сбора на Деветимата, за да избегнем войната. — Погледна към мястото, на което седеше Брена със замръзнало изражение. — Прегледай законите и виж дали има начин да избегнем това.

Брена кимна.

— Ще го направя. Оттеглянето от Реалм ще е огромна грешка. — Тя се намръщи и размърда носа си. — Каква е тази миризма?

Грейс намести очилата на носа си и прехапа устна.

— Не знам. Да не гори нещо?

— Мирише на озон — промърмори Бриджит, оглеждайки се.

Озон? Паника премина през тялото на Мойра.

— Махайте се от там. Махате се, веднага! — Тя скочи на крака, събаряйки мишката на компютъра на пода.

— Какво... — започна Брена и възкликна. Погледът ѝ се насочи към въздуха, който започна да се върти. Разхвърчаха се документи. Един стол се разби в стената.

— Залегнете! — изкрещя Бриджит и грабвайки Брена я дръпна от обхвата на камерата.

Сърцето на Мойра започна да блъска срещу ребрата ѝ. Тя стисна с всички сили бюрото.

— Грейс, залегни!

Грейс се обърна, а очилата ѝ полетяха във въздуха. Тя опита да бяга, но въртящия се портал се насочи към нея, обгръщайки я като зимно палто. Крещейки, с разширени от ужас очи, тя посегна към компютъра. Сякаш въздуха имаше уста и просто я погълна.

Грейс изчезна.

Мойра вдигна ръка към устните си. О, Господи. Трябваше да се прибере у дома.

— Мамо! Брена? — Тя се наведе към компютъра, опитвайки се да ги види. По цялото бюро бяха разпилени документи.

Брена се изправи, издърпвайки Бриджит със себе си. Пред камерата се появили въоръжени охранители. Бриджит се наведе към камерата, лицето ѝ бе бледо, а зениците разширени.

— Стой, където си, Мойра. Деветимата трябва да се погрижим за това. Не прави нищо докато не се свържа с теб. Ще поддържаме връзка. — Екранът потъмня.

Мойра направи крачка назад. Деветимата? В момента по-скоро бяха петимата. Тя трябваше да се върне у дома и да помогне. Тя се обърна, когато вратата се отвори и Конн влезе вътре.

— Трябва да се махна от тук.

Той посегна към нея, плъзгайки длани по ръцете ѝ, и топлината му премина по кожата ѝ. Конн срещна погледа ѝ, а тревогата изкривяваше чертите му.

— Какво се е случило?

— Провеждах видео разговор с майка ми. Те отвлякоха Грейс. — Страх експлодира в гърдите на Мойра. Стаята започна да се върти и тя се олюля. Конн продължи да я държи, нежно, но здраво. В следващия миг, пред очите ѝ падна червена пелена от гняв. Един по един те отвличаха членовете на Съвета. Майка ѝ и леля ѝ можеше да са следващите.

— Копелета. — Темпераментът експлодира в нея, карайки я да изпъне гръбнак и да свие пръсти. Електричество премина през кожата ѝ със скоростта, с която огънят се разпространява по бензина.

Конн изсъска и я пусна, свивайки и разтваряйки изгорените си ръце.

— Контролирай се, любима.

Мъглата пред погледа ѝ изчезна. Бяха взели още един член на Деветимата... през един проклет портал. Земята потрепери от гнева ѝ. Тя вдигна ръце с дланите напред.

— Трябва да вървя. Веднага.

— Не. — Конн я сграбчи отново, задържайки я на място. — Точно сега си в безопасност. И ще останеш така.

Тя го блъсна. Силно. Но той не помръдна.

— Аз съм Страж. Някой току-що отвлече член на Сбора на Деветимата. — Но те искаха нея. Тя знаеше, че е така. По-важното бе, че ако напуснеш сега щаба, Конн можеше да премести семейството си другаде без тя да знае къде. Ако я отвлечат, без значение какво ще се случи, семейство Кеърс щеше да бъде в безопасност. Тогава нямаше да ѝ се налага да избира между лоялността ѝ към семейството и тази към Конн. Освен това, тя имаше работа за вършене. — Няма да ти позволя да ме държиш тук, когато мога да участвам в търсенето на копелетата, които отвличат хората ми.

— Ще изпратим най-добрите си войни. Дори ако искаш аз ще отида. Но имам нужда да останеш в безопасност.

— Не ме слушаш. — Мойра се бореше с желанието отново да изгори Конн.

Той я погледна в лицето с твърдо изражение.

— Слушам те. Просто не се съгласявам с теб. Примири се. — Телефонът му извибрира и той плъзна пръст по екрана, чатейки съобщението. Повдигайки вежди, той изключи устройството и го пхна с джоба си.

Мойра погледна към вратата.

— Трябва да се върна у дома и да помогна на Съвета, Конн. — Ако се налагаше да го изгори, за да го постигне, щеше да го направи.

Той затвори очи за един кратък миг, стискайки зъби.

— Няма да ходиш никъде, Мойра. Съобщението беше от Дейдж. Леля ти, току-що е поискала съдействието на Реалм за защитата ти. — Чиста решителност стягаше чертите му — И това е добра новина, тъй като така или иначе нямаше да те пусна да отидеш където и да е, докато не се справим с тази заплаха.

Тя направи крачка назад. Леля ѝ искаше да остане със семейство Кеърс, в случай че Деветимата се оттеглят... за да е на подходящата

позиция да ги предаде. Никой нямаше право да ѝ нарежда да остане тук.

— Кой, по дяволите, си мислиш, че си ти? — Гневът ѝ се надигна с такава бързина, че дъхът ѝ секна. — И по-важното е коя, по дяволите, мислиш, че съм аз?

Той изпъна рамене.

— Ти си моята половинка.

Проклетият вампир наистина не я разбираше.

— И какво от това? Имам работа за вършене.

Триумф блесна в погледа му.

— Разбирам. Лидерът на Съвета, твоят шеф, ти нареди да останеш тук, докато разберем какво се случва.

— Не. — Тя поклати яростно глава. — Леля ми нареди на Седмата да остане тук в безопасност под юргана. — Или просто като троянски кон — Аз съм Страж.

Той наклони глава настрани.

— И в двата случая, работиш за Сбора на Деветимата, Мойра.

Мъжът имаше право. Тя кимна рязко.

— Напускам. Сега се разкарай от пътя ми, за да мога да отида до Ирландия и да го кажа лично на леля Вив. Избирам да продължа напред сама. — Да бъде Страж бе удобно за нея по много начини. Щеше да ѝ липсва работата ѝ, но нямаше начин да позволи, на който и да е било да взема решения вместо нея. Съдбата я бе направила седмата дъщеря на седмата дъщеря, което ѝ даваше сили над тези, които споделяха членовете на Съвета. Тя дори все още не бе започнала да използва енергията, която е способна да произведе.

— Добре. Ще изпратим оставката ти по имейла. — Конн скръсти ръце.

Тя стисна толкова силно зъби, че челюстта я заболя.

— Точно както няма да отговарям пред Съвета, нямам намерение да отговарям и пред теб, Конн. Разкарай се от пътя ми.

Очите му блеснаха.

— Наистина ли си мислиш, че ще ти позволя да се изправиш пред опасност, която Съветът дори не може да идентифицира?

— Мислиш ли, че можеш да ме спреш? — Тя призова енергията си и се задъха от огъня, който премина през дробовете ѝ. На лявата ѝ длан започна да се оформя сфера от енергия.

По-бързо, отколкото би могла да си представи, че е възможно, Конн се изстреля напред, хвана я за лактите и я вдигна от земята, преди да я съботи по гръб на празната маса. Раменете ѝ се удариха в повърхността с глух звук. Надигайки се над нея, той се настани върху тялото ѝ, а горещия му дъх помилва устните ѝ.

— Вече играхме тази игричка, *далтийн*. Предпочитам да не се стига отново до там.

Тялото ѝ пламна от желание, въпреки че умът ѝ бе изпълнен с ярост. Извика приглушено и вдигна крака, за да го изрита в стомаха. Той изохка подразнено, но не се помръдна, а очите му се изпълниха с мъжко намерение, а зениците му придобиха неестествено зелен цвят, който не бе виждала никога преди това. Той се наведе към нея, ръмжейки.

Плъзвайки се леко надолу по масата, тя насочи коляно към слабините му и лакът към югуларната му вена. Клавиатурата на компютъра се плъзна по масата, приземявайки се до него.

Той се ухили.

Тя застина.

Очите ѝ се разшириха. Инстинктът я накара да притисне ръка по силно към врата му. Той пъхна едната си ръка под коляното ѝ, докато с другата посегна към ръката ѝ. С плавно движение, той я вдигна нагоре.

— Който те е учил да се биеш, трябва да бъде застрелян.

Задникът ѝ се удари в пода. Секунда по-късно, тялото му я покри от главата до петите.

Стражите я бяха обучавали.

— Аз съм добър боец, Конн. — Горещината от тялото му бе в такъв контраст с ледения дървен под, че сърцето ѝ заби неравномерно. Тялото ѝ я подканяше да обвие крака около кръста му, но чистото твърдоглавие я накара да удари с длани ушите му.

Той издиша рязко и грабна китките ѝ, вдигайки ги над главата ѝ.

— Ти си такава бяла. — Той се притисна към нея. — Като боец си бърза и удряш добре. В мига, в който се поколебаеш, е най-добре да държиш оръжие в ръка.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха срещу неговите.

— Прав си. — Когато в играта се включеше силата, тя нямаше никакъв шанс срещу някой с неговите размери. Енергията започна да пука по ръцете ѝ. — И държа оръжие.

— Перфектно. — Той притисна твърдата си ерекция към нея.

Тя едва успя да устои на нуждата да се отърка в цялата му дължина.

— Слез от мен.

— Защо да правя подобно нещо? — Свободната му ръка се плъзна по тялото ѝ и стисна задника ѝ, притискайки я към себе си. — Точно тук ми харесва да те виждам.

Забравете за финеса или предложенията. Този мъж винаги казваше точно това, което иска.

— Е, много лошо.

Тъмният му поглед се стрелна нагоре.

— Обзалагам се, че мога да променя мнението ти.

Ако горещината, която я изпълваше, бе индикация, бе гарантирано, че може. Тялото ѝ се намести срещу неговото. Маркерът над бедрото ѝ започна да тупти с болезнена нужда. Но ситуацията изискваше да стигнат до някакъв вид разбирателство.

— Не съм жената, каквато си представяш, че трябва да е половинката ти, Конн. Аз съм Страж.

— И като такъв, трябва да следващ заповедите, които са ти дали. — Той се намръщи. — Понякога, задълженията ни изискват от нас, повече отколкото трябва. — Ръката му стисна дупето ѝ. Твърда като скала ерекция се притискаше към плътта ѝ и тя едва стържа стона си. — Повярвай ми, Мойра. Разбирам колко неприятно е да бъдеш набутана в безопасност под земята, когато навън има война. Разбирам нуждата ти да се биеш и да защитиш тези, които обичаш.

Той каза думата обичаш. Разбира се, говореше за братята си и все пак, сърцето ѝ затуптя по-бързо.

— Справил си се много добре, защитавайки семейството си. Продължавай да го правиш, но аз имам нужда да замина.

— А какво смяташ, че си ти за мен? — Погледът му се спусна към устните ѝ, които буквално потрепериха в отговор.

— Половинка.

— Това е семейство, любима. Харесва ли ти или не. — Той навлажни устните си и тя едва не простена. — Нашият свят започва точно от тук. От теб и мен. Всичко останало е навън... хората ми, твоите хора, приятелите и враговете.

— Караш го да звучи така просто. — Тя си пое дълбоко дъх. — Ами ако всичко се сведе до краля ти и мен? Ако трябва да избираш, само един от нас да оцелее?

— Избирам да не участвам в глупави гатанки, Мойра. Сами чертаем съдбата си и ще се постарая никога да не се налага да избирам между теб и краля си. Би трябвало да го знаеш. — Той буквално я вдигна от пода, докато я притискаше по цялата дължина на тялото си.

Зърната ѝ настръхнаха. От вампира се излъчваше арогантност и вяра в собствените му способности. Обикновено тя харесваше тези качества, макар в същото време да я дразнеха неимоверно.

— Надявам се, да си прав.

Вероятно не биваше да се търкалят по пода на компютърната зала. Всеки момент някой можеше да влезе.

Нещо извибрира в джоба му и тя подскочи изненадано. Конн се засмя и пусна китките ѝ, за да измъкне телефона си и да го притисне към бузата си.

— Зает съм. — Цялото му тяло застина докато слушаше... — Веднага идвам — Скачайки на крака, той вдигна Мойра от пода.

Нежни пръсти отместиха къдриците от лицето ѝ. Той се наведе и я целуна силно.

— Демоните са нападнали клан от котешки шифтъри в Аляска и са взели заложници. Те са част от Реалм, затова трябва да отида там.

— Нека дойда и аз. — Никога не се бе била с демони. Магията можеше да е от полза.

— Не. — Конн отстъпи назад. — Дадох дума на леля ти, че ще те пазя, любима. Много приличаш на Дейдж. И той мрази позицията, в която се намира.

С две големи крачки Конн стигна до вратата и я отвори.

— След минута ще дойдат войници, които да те отведат в щаба. Когато сме на мисия, половинките ни са под земята. Може да огледаш мястото. Ще постоиш там известно време.

И след миг вече го нямаше.

ГЛАВА 17

Джейни притисна мечето по-силно към гърдите си, а очичките ѝ се затваряха. Мистър Мълът не се справяше достатъчно добре с това да я задържи будна. Отново бяха скрити под земята... където земята ѝ шепнеше. Картини на понита, нарисувани от чичо ѝ Дейдж висяха по стените из цялата стая, а красивата къща за кукли, която ѝ направи чичо ѝ Конн стоеше в ъгъла. Майка ѝ бе в съседната стая, плетейки бебешки терлички... които обаче повече приличаха на торбички за портокали. Майка ѝ наистина... ама наистина не можеше да плете.

Джейни трябваше да остане будна, докато татко ѝ се прибере у дома... той и чичовците ѝ бяха заминали отново да се бият, а тя имаше лошо чувство. Подобно на онова, което изпитва, когато е яла прекалено много захарен памук и прекалено много хотдог.

Скоро тя се озова на обширно голф игрище, точно като онова, на което си играеха понитата ѝ в епизода от миналата седмица на любимата ѝ анимация. Свивайки рамене, тя се отдаде на съня. И така или иначе беше тук, тя реши да направи тревата лилава, а дърветата реши да бъдат от желирани пръчки. Вкусно. Дори въздухът ухаеше вкусно.

Къде беше Зейн? Най-добрият ѝ приятел, единственият ѝ приятел откакто напусна дома си, се срещаше с нея в сънищата ѝ. Когато и двамата спяха. Тя огледа наоколо... и тогава го видя. Смехът ѝ отекна през поляната, към него, който стоеше върху едно голямо дърво направено от... какво беше това? О, не. Захарен памук.

Той се усмихна и изскочи от розовата лепкава смес. Но усмивката му някак не бе правилна. Красивите му зелени очи не се усмихваха.

Тя се затича към него, пресрещайки го до блестящото знаменце, забито в земята и развявано от вятъра.

— Какво не е наред?

Той вдигна тъмните си вежди, точно както го правеше татко ѝ. След това се наведе и седна на земята, за да не ѝ се налага да гледа

нагоре към него. Преди известно време, Зейн стана на единадесет... и вече бе доста по-висок от нея. Не беше никак забавно да си едва на пет години. Тя седна до него, прехапвайки устната си.

— Какво не е наред?

— Трябва да се преместя. — Той потърка челюстта си, а от него се изливаха вълни от тъга.

— О! — Тя погали голямата му ръка отпусната върху лилавата трева. — И аз наскоро се преместих. Може да харесаш новия си дом.

— Не. — Той поклати глава, а тъмните му къдрици се разпиляха около лицето му. — Не знаем къде е баща ми. Отрядът му изчезна.

Сърцето на Джейни се сви. Таткото на Зейн работеше като войник с вампирите, биейки се срещу лошите Кърджани.

— Може би са отишли да заловят всички лоши. Татко ти ще се върне много скоро, Зейн. — Моля те, Господи, нека татко му е добре. Тя си спомни колко страшно бе да живее без татко... никога не е имала баща, докато Талън не се появи. Но сега го имаше. Светът бе много по-безопасно място с него.

— Надявам се. — Усмивката на Зейн бе тъжна. — Докато се върне, ще отидем да живеем с хората на майка ми. При нейното семейство.

Джейни не попита къде живее семейството на майка му. Много отдавна се бяха съгласили да не говорят за това. Е, Зейн бе казал, че трябва да пазят тайна, само за всеки случай. А тя не попита защо.

— Харесваш ли семейството й?

Той сви рамене.

— Те тренират толкова усилено, колкото и моите хора, затова сигурно ще е добре. Ще продължа да тренирам.

Главата я заболя. Понякога, тя виждаше бъдещето, но не избираше кога да се случи. Дори нещата, които тя не разбираше си имаха правила. Джейни не обичаше правилата.

— Далеч ли ще се преместиш? — Добре. Тя наистина се чудеше къде живее Зейн.

Той поклати глава.

— Как е мистър Мълът?

Тя му бе разказвала за мечето, подарък от леля й Ема, но нито веднъж не успя да го пренесе в сънищата си.

— Добре е. Помолих го да ме задържи будна, но той не го направи. — Тя погледна към върховете на дърветата, които се обагриха в слънчево жълто. — Не съм сигурна защо не мога да го доведа в сънищата си. Честно казано, не мисля, че той иска да дойде. — Беше носила различни неща в сънищата си, за да ги показва на Зейн, и винаги носеше със себе си огърлицата, която той ѝ подари за миналия ѝ рожден ден.

— Може би, мечките не харесват сънищата.

— Да. — Тя се бе чудила за нещо. — Миналата седмица гледах филм, в който вампирите бяха лоши.

Той се намръщи.

— Страшен филм?

— Донякъде. — Тя имаше телевизор в стаята си и в онази нощ не можеше да заспи. Майка ѝ не знаеше, че го е гледала. — Имаха огромни страшни резци и пиеха кръв.

— О! — Зейн потърка с ръка дънките си.

— Ти имаш ли резци?

— Да. Получих ги миналата година. — Той отвори уста, за да ѝ покаже резците си, които се издължиха. Остри и бели, те можеха да направят големи дупки.

— Боли ли те? — Тя искаше да ги докосне, но не мислеше, че на Зейн ще му хареса да си пъха ръката в устата му.

— Не. — Резците му се оттеглиха. — Макар че отнема време да свикнеш с тях. Постоянно си порязвам долната устна. — Той се ухили.

Джейни изсумтя.

— Това е смешно. Но с тях пиеш кръв, нали? — Гадост.

Той сви рамене.

— Ами, хората имат нужда от кръв, когато се наранят и им я дават с игла. Затова да, когато се нараним, имаме нужда от кръв. Просто ние я получаваме по-бързо, като използваме резците си.

— Във филма вампирите имаха нужда от кръв, защото не можеха да я произведат сами. Затова се хранеха от хората.

— Не вярвай на филмите, Джейни. И ние също като теб създаваме собствена кръв. Обаче, нашата кръв е много по-специална и може да излекува хората, ако се наранят. — Зейн се изправи и протегна ръка, за да ѝ помогне. — Сега трябва да тръгвам и може да мине известно време, преди да мога да заспя достатъчно добре, че да

сънувам. По някаква причина ми отнема повече време да дойда в този свят, отколкото на теб.

Джейни присви устни.

— Но ще се върнеш, нали?

— Ще се върна. Засега братята ми имат нужда от помощ, а майка ми е много разтревожена. Трябва да се погрижа за тях.

Джейни кимна, изправи се и стисна ръката му.

— Ти си най-добрият ми приятел, Зейн. Завинаги. — Всъщност, един ден, те щяха да спасят света. Вероятно. Е, ако животът им се развиеше по правилния начин.

— И ти си най-добрата ми приятелка, Джейни Бел. — Беше й дал това име първия път, в който я срещна, казвайки, че Джанет Изабела звучи твърде възрастно име за новата му приятелка. — Без значение какво се случи, помни това, става ли? — Той закри слънцето в съня и Джейни едва се сдържа да не потрепери. Беше добре, че са на една и съща страна.

— Ще го запомня. — Тя го пусна и се загледа след него, когато той тръгна надолу по лилавата поляна и се изгуби от погледа й.

Лека болка прониза тила й. Тя въздъхна. Бяха минали почти шест месеца откакто Келан се опита да влезе в сънищата й. Келан беше Кърджанин, лошо момче, и някой ден, той и Зейн щяха да се бият. Тя искаше тримата да бъдат приятели. Едно добро момиче щеше да се постарее да се сприятели с Келан.

Тя го пусна да влезе в съня.

Той бе станал дори още по-висок. Тя наведе глава назад, позволявайки му да мине през тревата, за да стигне до нея. Кърджаните имаха тебеширено бяла кожа, червени или лилави очи и червена или черно-червена коса. Но очите на Келан бяха зелени, кожата му не чак толкова бяла, а косата черна с червени връхчета. Обикновено.

Тя го изчака да се приближи.

— Какво се е случило с косата ти? — Тя бе напълно черна, без никакво червено. Точно като устните му и... да. Като ноктите му. — Приличаш на един от онези страшни мъже от каналите за големи.

Той се усмихна, а острите му зъби проблеснаха.

— Дам. Боядисах си косата. — Когато се приближи, с него дойде и соления аромат на океана. Беше странно, че никога не можеше да

подуши Зейн в сънищата. Той вероятно миришеше на нещо наистина хубаво.

Келан сви рамене.

— Да. Кара хората ми да пикаят киселина от яд.

— Хъм. — Джейни размърда крачета. — Ти каза *пикаят*. — Лошите момчета казваха лоши думи. Макар че по някаква причина черното червило го караше да изглежда по-малко плашещо.

— Ъм. Извинявай. — Той седна на мястото, на което до сега бе седял Зейн. — Как са нещата?

Тя се намръщи, настанявайки се малко по-далеч от него.

— Добре. А ти как си?

Той започна да върти ръчен нож в ръцете си.

— Объркан. Имам предвид, винаги съм приемал съдбата си... да управлявам първо Кърджаните, а след това света. Но... не знам. — Той завъртя острието. — Всички се боят от мен и не е като да мога да говоря с някой.

Момчетата тийнейджъри са странни. Дори ако са Кърджани. Той беше на колко, петнадесет?

— Можеш да говориш с мен.

— Благодаря ти. — Той прибра острието, пъхвайки го в задния джоб на тесните си дънки. Такива, каквито тийнейджърите по телевизията носеха. — И аз си помислих, че ти си единствената, с която мога да говоря. Благодаря, че ме пусна в съня си.

— Искаш ли да бъдем приятели? — Ако станеха приятели, тогава Келан и Зейн също щяха да са приятели, и заедно можеха да сложат край на войната.

Келан сви рамене.

— Не знам. Да имам приятели е ново за мен.

Джейни се поизправи.

— Намерил си си приятел, Келан? — Това можеше да е нещо добро. Ако той намереше един приятел, щеше да поиска още. Тя имаше доста приятели в детската градина, преди да се преместят. Беше забавно да имаш много приятели. Някои си играеха с нея, други се обличаха заедно с нея в костюми на принцеси. Сега тя беше истинска принцеса. Но приятелите ѝ, ѝ липсваха.

Лека руменина покри лицето на Келан.

— Така мисля. Имам предвид, тя ми е нещо като приятелка.

О. Келан си имаше гадже. Джейни едва се сдържа да не запее песничката, че Келан си има гадже. На него нямаше да му хареса. — Как е името ѝ?

— Пеги. — Келан взе едно камъче и го хвърли към пясъчника в близост до тях. — Тя е човек.

— Трябва да ѝ дадеш цветя. — Миналата седмица Джейни бе гледала предаване по телевизията, в което едно момче откъсна цвете и го даде на момиче със счупен крак. — Или бонбони.

Келан прокара ръка през късата, леко боцкаща трева.

— Сигурно. Имам предвид, вероятно преди това трябва да изчистя пътя. Доста си говорим по телефона. Тя харесва готическото, но има онези други приятели, момчета... мислех си...

Джейни възкликна.

— Не можеш да ги убиеш, Келан. Не и ако искаш Пеги да те харесва.

Той погледна нагоре, а в зелените му очи проблеснаха червени искри.

— Разбира се, че мога. Имам предвид, ако обичаш някой, ще искаш той да те познава истински, нали?

— Ами, да. — Джейни се намръщи. — Но все още не си убивал никой, нали? Затова не е нужно да започваш.

Той премигна. Два пъти.

— Не. Не съм убивал никой, но ще го направя. Ние сме във война, Джейни. Аз съм войник. — Той потърка брадичката си, точно както правеше Зейн. Явно е нещо момчешко. — Тя ще реши, че съм от онзи тип опасни мъже, които срещна на киното една вечер. Няма никаква идея какъв съм наистина.

— Можеш да бъдеш какъвто пожелаеш. Бъди някой, който тя ще хареса — бъди някой, който ще иска да сложи край на войната. — За пръв път, Джейни истински повярва, че може да има шанс да поправи всичко. — Понякога, най-голямо значение има това, което искаме да направим — въздъхна тя.

Как може да го каже с момчешки думи?

— Когато бях в детската градина, едно момиче на име Мелани донесе супер готин молив... син на розови точки. Аз супер-дупер много го исках. Един ден, тя го остави на масата и си помислих дали да не го взема. — Лицето на Джейни пламна. Може би не трябваше да

казва за това на Келан — Но не го взех... и се радвам, че не го направих. Можех и никой нямаше да ме хване, но да крадеш, е лошо. А аз съм добра.

Келан се намръщи.

— Значи казваш, че дори да мога да избия онези момчета, ако избира да не го правя, ще бъда по-добър човек?

— Да, и ще докажеш, че си по-добър. И така, следващото решение ще е по-лесно. — Да се надяваме. Тези тийнейджърски работи я объркваха. — Искаш Пеги да те опознае истински.

— Интересно.

— Е, ами, имаш ли резци? — Тя се чудеше дали са като на Зейн.

Келан наклони глава настрани и отвори уста. Резците му се стрелнаха напред, издължавайки се, остри и чисти.

— Пиеш ли кръв? — Идеята още ѝ изглеждаше неприятна.

— Да. — Зъбите му станаха отново нормални. — Но само ако съм ранен.

Миналата седмица тя се поряза на хартия и опита кръвта. Никак не ѝ хареса.

— За теб какъв вкус има кръвта?

Той сви рамене.

— Зависи чия кръв пия. Ако някой е ял много бонбони, кръвта му е по-сладка. При всеки е различно.

— О. — Тя се обзалагаше, че кръвта на майка ѝ е с вкуса на шоколад.

Келан се изправи и протегна ръка, за да помогне на Джейни да стане.

Тя прие и плъзна длан в неговата. Беше грамадна, като на Зейн, но не толкова топла.

— Благодаря.

Тя го пусна щом се изправи.

Келан се усмихна.

— Няма защо. Благодаря, че ме изслуша, Джейни. — Той се обърна и напусна поляната, без да поглежда повече назад.

Келан се събуди рязко, чудейки се дали малкия гений е намислил нещо. И защо, по дяволите, я бе излъгал? Разбира се, че е убивал.

Много пъти, обикновено жените, които ловуваше. По някаква причина, той не искаше Джейни да знае това. Келан се изпъна в леглото си.

Студ. Въпреки климатика, студът винаги се процеждаше в стаята през каменните стени на подземното укрепление. Може би защото зад стените се плискаше океана. Толкова дълбоко под морското равнище бе изключително студено.

— Светлини. — Те се включиха и той стана от леглото, чувствайки осезаемо липсата на ярките цветове и топлината от света на сънищата, в които бе Джейни. Колко странен бе фактът, че бъдещият му най-голям враг е единственият му приятел.

Краката му се отъркаха в дебелия персийски килим, който бе откраднал от жената, която уби в Канзас. Тя беше червенокоска, която имаше магазин за антики. Келан обичаше да си взима по нещо от всяка жена, която убиеше, за да си спомня за нея. Обикновено взимаше дребни джунджурии, но богатият килим го бе привлякъл неудържимо. Наложил му се да го отнесе до частния самолет, който го чакаше. На Франко не му дремеше дали Келан убива някой, просто настояваше да го прави далеч от щаба, затова Келан винаги имаше на разположение самолет.

Той размърда рамене, а погледът му попадна на снимките залепени по каменната стена.

— Здравей, Пеги.

Забележителната тийнейджърка бе на всяка снимка, в различна поза, на различно място с различни дрехи. Нощните снимки бе направил сам, както и няколко през мрачните дни, докато тя отиваше към училище, без да съзнава, че той я наблюдава. За слънчевите дни бе наел детектив, който да я следи и снима, тъй като ако излезеше сам, слънцето щеше да изпържи кожата му. Стотици снимки. Разбира се, Келан бе счупил врата на онзи идиот детектива, след като му достави снимките. Определено не искаше Пеги да си помисли, че той я следи. Просто искаше да има нейни снимки.

След боулинга първата вечер, те завързаха лесно приятелство. Бе направил грешка, разкривайки истинската си възраст. Трябваше да каже, че е по-голям. Но макар тя да го смяташе за прекалено млад, че да излиза с него, нещо в него я привличаше неимоверно. Жените бяха като молците... пламъкът ги привличаше. Той бе коренно различен от

момчетата в училището й... момче, което, макар да учи у дома, е опасно.

Скоро, много скоро, той щеше да направи своя ход. Щеше да я целуне и да я отведе в хотел за през нощта. Нощта, в която държейки се за ръка тичаха през дъжда, едва не го уби. Дънките му бяха толкова отеснели, че си бе мислил, че ще експлодира. Момичето бе адски секси. През последните няколко години бе натрупал доста голям опит. Разбира се, онези жени не му се бяха отдали доброволно и все пак той се бе научил. Щеше да достави удоволствие на Пеги.

Снимката в средата бе любимата му. Беше я направил в боулинг залата с телефона си. Тя му се усмихваше и позираше. Сините й блестящи очи бяха пълни с живот, а лъскавата й кестенява коса се бе разпръснала по раменете й.

Интересно. Келан никога не се бе замислял преди, но Пеги приличаше на Джейни. Същите цветове. Същата деликатна костна структура.

Той облече потник и чорапи и прозявайки се, се насочи към личния офис на Франко. Не беше нужно да чука. Един ден той щеше да управлява нацията им... а и той никога не чукаше. Лидерът беше облечен в черно-червената си униформа и стоеше до стената от прозорци, мръщейки се към океана. Беше тъмно, сурово и нямаше никакви риби.

— Франко. — Келан се отпусна на едно кожено кресло и кожата му стана още по-студена. Баща му бе притежавал риба в хубав аквариум. Никой не притежаваше рибите отвън зад прозореца... онези, които в момента липсваха. Какво ли щеше да си помисли баща му за Пеги? Много жалко, че Талън го уби. Сега Келан никога нямаше да разбере.

Франко се обърна и извъртя лилавите си очи. За мъж висок два метра, той бе грациозен като паяк.

— Изглеждаш нелепо.

Келан сви рамене.

— Черната боя ми позволява по-лесно да се смесвам с хората. — За да може да прекарва повече време с Пеги. Да й покаже, че макар и на петнадесет, той е достатъчно голям за нея.

— Ще ми се да върна акъла ти отново към играта. — Франко се намръщи. — Още дори не си прочел новия доклад на брат ми за

промените, които могат да направят Вирус-27 да се разпространява по въздуха.

— Това няма ли да засегне и половинките на Кърджаните? — Келан се прозя отново и почеса корема си. Имаше нужда от още сън. Изпълни го тъга, че не може да се обвърже с Пеги. Самата идея накара слабините му да се втвърдят. Не можеше да се обвърже с нея, тъй като тя нямаше никакви паранормални умения. Съдбата имаше други планове за него. Но Пеги щеше да бъде добра компания.

— Вероятно. — Франко сви рамене. — Да се надяваме, че Ерик ще намери антидот. Ако не, е, знаеш какъв е крайният план.

— Дам. Макар че смятам да убия Талън Кеърс много преди това. — Келан потърка тила си. — Копелето уби баща ми, главата му е моя. — Баща му бе отвлякъл Кара Кеърс и Талън го бе убил. Чудеше се, дали трябва да крие от Джейни факта, че смята да убие Талън?

— Разбира се. — Франко се обърна отново към притихналото море.

— Ако баща ми беше жив, щеше да предаде управлението в моите ръце. — Дали на Келан щеше да му се наложи да убие Франко, за да заеме мястото, което му се полага по право? Дразнеща мисъл.

— Баща ти бе толкова амбициозен, колкото и твърдоглав. Нямахте да се откаже лесно от трона си. — Франко се обърна, а от очите му струеше мощ. — За какво мислиш? Очевидно всичко, което искаш, е да се мотаеш наоколо с хората и да не тренираш, както би трябвало да правиш.

На устните на Келан се появи лека усмивка и резците му се удължиха.

— Отдаден съм на каузата ни и ти го знаеш. — Той наклони глава настрани. — Прав си, че амбицията управляваше баща ми. За да бъде честен, не съм сигурен, че някога би предал контрола си, но в крайна сметка един ден, щеше да се стигне до бой до смърт, за лидерската позиция.

Франко сви рамене.

— Така е. Имаме много години да планираме смъртта си, Келан. По някое време, може да реша да се оттегля. Сегашните ми планове обаче са фокусирани само върху едно нещо.

Интересно.

— Какво планове? — Напрежение се надигна в основата на тила на Келан. Какво мотивираше Франко, ако не влиянието?

— Това не е важно.

Не. Знанието бе сила, това бе урок, който Келан бе научил много млад. Той обмисли фактите.

— О, да. Пророк Лили?

— Не се тревожи за Лили. Още докато говорим, планът ми е задействан — Франко облиза устните си.

Келан се облегна назад на стола си. Чакай малко.

— Вируса? Моля те, не ми казвай, че целият този план за вируса е с цел да освободиш Лили от мъртвата ѝ половинка. — Вирусът намаляваше хромозомите на вампирската половинка, докато стане отново човек... или поне на практика... за да може тя да се обвърже отново. Кърджаните имаха само една половинка. Една жива половинка, това е.

Франко изсумтя.

— Не ставай глупав. Да освободя Лили от половинката ѝ е само един приятен страничен бонус на вируса. Разбира се, погрижих се водата ѝ да бъде заразена миналата година.

Тъмна руменина покри лицето на Франко и Келан едва не се ухили.

— Е, тогава. Успех с нея. — Тя бе изгубила половинката си пред век, но бе заразена с вируса едва наскоро. — Колко странно е, че вирусът действително позволява на жените да се отърват от обвързването. Така следваме хората. — Какво след това? Нов закон за развод?

Франко изръмжа.

— Гледай си собствената работа. Наистина ми се иска да побързаш и да преминеш тази фаза, в която си в момента. Да свалиш черното червило... и отново да започнеш да убиваш хора.

Келан се изправи на крака и се насочи към вратата.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса.

ГЛАВА 18

Април в Аляска бе като най-лютата зима навсякъде другаде в щатите. Конн нагласи слушалката си и подръпна надолу бронжилетката си. Тъмни облаци се спускаха, създавайки гъста мъгла над земята. И въпреки това, върховете на величествените борови дървета надничаха над тях, осигурявайки още по-голямо прикритие на мъжете, които се приготвиха за нападение.

— Планът ни е железен. — Той изтръска снега от ботушите си. — Имайки предвид неочакваната ситуация. — Джордан Прайд, лидерът на нацията на котешките шифтъри, стоеше до Конн. Джордан бе останал в щаба, за да обсъдят стратегията си срещу известен брой кланове, които се бяха надигнали срещу Пророк Кейлъб, тъй като той бе подкрепил брат си в решението му да се ожени за шифтър, която е била сгодена за демон. Още една глупава причина Кейлъб да бъде прогонен в изгнание от Реалм до миналата година.

Джордан завърза гъстата си руса коса на тила си.

— Да. Демоните нападнаха един от клановете ми с изненадваща атака. — В очите му блесна пламък. — Опитват се така да ни принудят да се отцепим от Реалм.

Ако бе така, демоните явно не познаваха добре Джордан. Тази ситуация само го бе вбесила.

Конн погледна Джейс. Много добра възможност да се уверят дали брат му е готов да се бие с демоните. Фортуна се усмихваше. Е, само че не за пленените шифтъри. Той насочи вниманието си към Дейдж и едва се сдържа да не изръмжи.

— Точно четях конско на половинката ми, давайки те за пример, като лидер, който осъзнава, че задачата му е да остане на заден план и да се жертва за общото добро.

Дейдж откопча каниите на ножовете, привързани към кръста му, а в очите му проблесна очакване.

— Това вероятно е рикоширало към теб.

— Да. Жена ми е на ръба, и то повече от обикновено. — Инстинктите му нашепваха, че целият ад щеше да се отприщи.

Дейдж кимна.

— Деветимата снощи са направили предварително гласуване за оттегляне от Реалм. Ако го направят, първата им работа ще е да задействат Мойра срещу нас.

Конн застина на място. Много отдавна се бе научил да не поставя под въпрос информацията от шпионите на краля.

— Тя няма да ни предаде, Дейдж.

— Значи, ще предаде семейството си? — Кралят вдигна предпазителя на зеления си пистолет.

— Не. — Ако Конн познаваше половинката си, тя щеше да измисли начин да задоволи всички, и вероятно щеше да се убие, докато опитва. — Колко предварително е гласуването?

— Вероятно много, имайки предвид, че още един от членовете на Съвета бе отвлечен. — Дейдж раздвижи рамене. — Точно сега, гледай ума ти да е в тази игра, Конн. По-късно ще се занимаваме с останалото.

Чу се тътен през линията и раздраженият глас на Талън избоботи в ушите им.

— Дами, ако сте свършили с приказките, какво ще кажете да взривим това място? — Укреплението на демоните започваше от планините Шелтън и най-вероятно продължаваше дълбоко в земята.

— Да вземат заложници е нова тактика за демоните. — Конн спусна предпазителя на пистолета си. — Можем само да се надяваме, че не подозират, че са отвлекли половинка на член на прайда от дома ѝ. — Щом научи за нападението, мъжът веднага откри местоположението на половинката си. Шифтърите, подобно на вампирите, можеха да проследят и открият половинката си, без значение къде по света бе тя. Факт, който спаси Кара и Ема, когато Талън проследи Кара, след като бяха отвлечени от Кърджаните.

Дейдж кимна рязко.

— Джейс, поemi водачеството.

Джейс бе създал сложен и много смел план по време на полета до тук. Той веднага зае позиция.

— Конн, нагласи експлозивите. Талън, мини в западната част зад него — грабвайки оръжието си, той кимна на екипа си от трима

войника, в който бе и кралят — Предната врата е наша.

Конн вдигна торба със С-4 и се затича през нощта, заобикаляйки клони и прокарвайки нова пътека през растителността. Той искаше да покрива Джейс, но може би бе време да остави най-малкия им брат да се справя сам.

Един демон стоеше на пътя на Конн. Обвивайки здраво ръка около гърлото му, той завъртя рязко главата му и хвърли тялото на земята. Счупеният врат нямаше да го убие, но щеше да отнеме известно време да се свести. Още три тела осеяха пътеката в гората, докато Конн стигне до металната сграда. Последният страж успя да наддаде предупредителен вик в комуникатора си, преди да изгуби главата си. Този войн нямаше да се възстанови.

Въздухът около Конн затрептя. Тъмнина обгърна мозъка му, като петно разлят нефт. Той спря, опря гърба си на неравната кора на един бор и си пое дълбоко дъх. Студът му помогна да се концентрира.

— Демоните знаят, че сме тук.

Видения пронизаха мозъка му... огън, смърт, болка. Сенки на въображаеми стъкла се забиваха в кожата и очите му.

Студен въздух премина през дробовете му и той принуди виденията да влязат в кутия. А след това изпрати кутията към ада. Със сенки обвиващи ума му, той позволи на войника, който съдбата бе създала, да изплува на повърхността. Целият изпълнен със стратегии и ясни намерения, той се затича напред, без да чувства повече енергията смазваща мозъка му.

Единствено решителността му го защитаваше в тази мисия за унищожение.

Той стигна до сградата, нагласяйки експлозивите с метални ръкавици, и се върна в гората, намирайки прикрити зад дърветата, преди да извади детонатора.

— Експлозивите са поставени.

— По твой знак — каза Джейс.

— Ние сме на позиция — тихо заяви Талън, а гласът му бе изпълнен с решителност.

Конн натисна червения бутон. Силен взрив огласи нощта. През гората премина ударна вълна, а огънят освети нощта. Във въздуха полетяха парчета метал, забивайки се в дърветата или падайки на

снега, нагорещени и съскащи, докато ледът под тях се топи. Грабвайки пистолета си, той се хвърли напред в боя.

Горещина избухна в лицето му. Той приклекна ниско и стреля, сваляйки трима демона. Налагаше се да отреже главите им, за да ги убие, но засега и това, че бяха извън играта за кратко, бе предимство. Джейс нахлу през предната врата, стреляйки, без да спира. Навсякъде горяха пламъци и стаите бяха изпълнени с дим. Около тях падаха тела, докато само вампирите не останаха на крака.

Конн стрелна Талън с поглед.

— Прекалено лесно.

Запищя оглушителна аларма и от таваните започнаха да светят червени светлини. Джейс кимна към един от мъжете си, който приклекна и нагласи на рамото си модифицирана базука.

— Всички да залегнат.

Ракетата излетя от единия край на оръжието, разбивайки едната стена и карайки парчетата от нея да полетят във въздуха. Конн наведе глава, но преди да успее да залегне на пода, шрапнелите се забиха в тялото му. Ушите му започнаха да звънят.

— Талън, има ли топлинни индикации? — Той се изправи. Ракетата бе пробила скалата, разкривайки асансьор и аварийно стълбище водещи надолу. Страхотен изстрел.

Талън извади устройство за засичане на топлина от джоба си.

— Да. Под земята... на три метра. Засичам няколко сигнала, но всички са събрани един до друг зад дебела скала. Не мога да кажа колко точно са.

Джейс се хвърли напред.

— Талън и Конн, слизайте надолу. Използвайте въжетата. — Той спря на стълбите. — Дейдж, Джордан, вие сте с мен.

Конн измъкна фенерче от джоба си, закрепил го на пистолета си и насочи дулото надолу към тунела. Дебелите метални въжета одраскаха кожените му ръкавици, когато се хвана здраво. Той погледна Талън.

— Преброй до пет, преди да ме последваш.

Когато Талън кимна, Конн се спусна надолу в тунела. Скоро ботушите му опряха в затворената врата.

— Екип две, минете на първо ниво.

Внимателно, той се придвижи до втората площадка.

— Талън, мини на ниво две.

Този път измина много по-голямо разстояние в тъмнината, докато не стъпи върху тавана на асансьора. Последен етаж. Докладвайки позицията си, той извади ножа си и отвори един от люковете за евакуиране на тавана.

Статичен шум премина през линията.

— Намираме се на средата на тунелите, доста тъмни видения атакуват мозъците ни, демоните би трябвало да са близо — промърмори Джейс. — Тунелите се отдалечават от мястото ти. Всяка проверка... на триминутни интервали.

Конн откъсна люка и се спусна в асансьора, трепвайки, когато кабинката се разтресе. Плъзвайки острието на ножа си между вратите, успя да ги отвори. С пистолет в ръка той излезе и огледа пространството, забивайки по един куршум в гърлото на двамата пазачи в коридора. Единият успя да стреля, улучвайки Конн в бронезащитната жилетка. Болка експлодира в ребрата му.

Демони. И двамата лежаха на земята, със сиви коси, облечени изцяло в черно, с медальони на реверите им, свидетелстващи за ниския им ранг. Прикляквайки, Конн обезглави и двамата, а умът му се изключи бързо, прогонвайки миризмата на кръв и смърт. Изправяйки се на крака, той погледна към тежката метална врата, която те пазеха в малкия вестибюл.

— Обезвредих двама демона. Насочвам се към другия район.

През комуникатора му експлодираха серия от изстрели.

— Устроиха ни засада — изкрещя Джейс, а звукът от забързания му дъх накара Конн да застине на място. Изведнъж линията прекъсна.

— Талън, докладвай — нареди Конн.

Нищо. Единствено тишина. Демоните бяха намерили начин да заглушат комуникаторите им. Е, той имаше вяра в братята си, както и работа за вършене. Нагласяйки експлозивите на вратата, той влезе обратно в асансьора. Бомбата експлодира. Навсякъде полетяха отломки и земята се разтресе протестиращо.

Пистолетът му се завъртя на дясно и на ляво, докато влизаше в коридора през разбитата врата, а раменете му се отпуснаха, когато забеляза няколко килии от двете страни на вратата.

Повечето бяха празни, но в последната имаше петима пантери-шифтърци, целите в синини и покрити с кръв. Косите им, смесица от русо, черно и кафяво бяха слепнати от засъхнала кръв. Бяха се били

ожесточено. Двамата мъже и трите жени скочиха, приближавайки се към вратата на килията.

Имаше времена, в които дори по време на война, жените бяха яростно защитавани, без значение каква раса са. Мисълта Мойра да бъде отвлечена изпълни Конн с гняв. Наложил му се да потисне яростта и да прочисти ума си, за да помогне на тези хора. По-високият мъж притисна счупената си ръка към ребрата си, а котешките му очи се присвиха от болка.

— Те искат Прайд. Той тук ли е?

Конн вдигна рязко глава.

— Демоните искат Джордан? Защо? — В това нямаше никакъв смисъл, освен ако демоните не са обединили сили с Кърджаните и събират шифтъри, които да превърнат във върколаци. Върколаците бяха най-могъщите, лесно заменими войни, които следваха сяпо заповедите на господаря си. Според него един съюз между демоните и Кърджаните нямаше да просъществува, имайки предвид, че за демоните Кърджаните стояха по-ниско и от кучетата в еволюционната пирамида. Добри домашни любимци, които обаче не бяха особено нужни. — Колко от вас оцеляха след нападението? — Той сложи два експлозива около ключалката на килията.

— Само ние сме — изръмжа мъжът, кимайки на другите да отстъпят и да се прикрият — Останалите са мъртви.

Гняв изпълни тялото на Конн. Демоните трябваше да стоят настрана от войната.

— Пазете се. — Той се отмести от пътя и детонира малкото количество експлозив, отваряйки вратата.

Шифтърите изскочиха навън, поглеждайки назад към коридора. Конн им направи жест да излизат.

— Трябва да стигнем горе, където ни чака подкреплението — както и лекарския екип.

Лидерът спря и се обърна, за да го погледне. В ръката му се появи оръжие и той го вдигна към шията на Конн.

— Е, предполагам, че този път и ти ще свършиш работа, принце.

Три стрелички се забиха в югуларната вена на Конн. Погледът му се замъгли. С гневен вик, той се хвърли напред, впивайки пръсти в гърлото на пантерата.

Двамата паднаха на каменния под. На Конн започна да му се вие свят. Ушите му запищяха. Пред очите му причерня. С последния си дъх, той щеше да убие това копеле. Образите на Мойра, на Джейни и на семейството му преминаха през ума му, миг преди да откъсне главата на пантерата.

Една от жените изпищя.

— Робърт!

Още две остри иглички пронизаха плътта на Конн. Той падна настрани, а раменете му се блъснаха в каменния под. Здрави ръце го хванаха под мишниците и го завлациха в килията.

— Ако сте умни, още сега ще ми отрежете главата — изсъска немощно той, а главата му се залюля назад. Ръцете му тежаха повече отколкото си е представял, че е възможно. Чувстваше се така, сякаш е препил.

— Тежък е — изсъска единствения мъж, който бе останал. — Казах на Робърт, че трябва да му счупим ръката само за удоволствие. Отвори вратата на задната килия. Времето ни изтича.

Една от шифтърките измъкна слушалката от ухото на Конн и я хвърли. Малкото устройство падна до металната врата в далечния край.

— Хубав замах. Много жалко, че ще се наложи да те убия — изръмжа той.

— Защо още не е в безсъзнание? Инжектирахме му достатъчно транквилант, че да свали бизон — каза една от жените, а ноктите ѝ се впиваха в глезените му.

— Хвърли го на количката. Ще изтъркаляме копелето до хеликоптера.

— Не искам да летя. — Той опита да ритне с крак, но се чувстваше така, сякаш е потънал в подвижни пясъци. Чу се хрущене и той се усмихна. Явно е успял да нарани кучката. Мисли се надпреварваха в ума му и повечето блестяха в зелено. С какво, по дяволите, го бяха инжектирали?

— Задник. — Тя пусна краката му и го изрита силно в бедрото.

Миризмата на прясна кръв накара стомаха му да се свие. Той се насили да се засмее.

— Не си мой тип. — Мойра. Мойра беше негов тип. Тя също би го изритала. Защо хората постоянно го ритат? Може би трябва да ѝ

купи пръстен. Мойра. Пръстен за Мойра. Не на това животно, което ръмжеше пред него.

Жената го изрита отново, този път в глезена. Той се върна отново в настоящето, но не можеше да види нищо.

— Ще те убия. Ще те изкормя като риба. — Мойра обичаше съомга. Винаги ѝ е била любима. Той имаше една страхотна рецепта със съомга, която би искал да ѝ стотви. — Обичам да готвя.

Под вода. Под вода ли беше? Някой го вдигна, пускайки го с лицето напред в нещо като контейнер. Болка прониза бузата му. Той опита да се обърне, а стомахът му се сви. Тъмнината започна да го обгръща, докато агония пронизваше главата му. След цяла вечност, задната част на черепа му се удари отново в пода, а мъркането на двигател вибрираше под тялото му. Хеликоптер?

Светът се завъртя около него, когато хеликоптерът се вдигна във въздуха. Гняв премина през объркания му мозък. Ръмжейки, той ритна с всички сили, удряйки кости и плът. Гневен вик изпълни нощта, отеквайки в нищото. Нима бе изритал някой през вратата на хеликоптера?

Остра игла прониза ръката му. И той най-после заспа.

ГЛАВА 19

Мойра имаше нужда от разсейване, за да се махне от крепостта на Кеърс. Не можеше да предаде Конн или да доведе опасността при Джейни. Но също така не можеше да обърне гръб на семейството си или на Съвета. През ума ѝ преминаваха един след друг бойни планове, когато седна обратно на сгъваемия стол и изпъна рамене. Дори докато обмисляше плановете си, едва сдържа усмивката си, когато кралицата на Реалм експлодира, изпускайки темперамента си.

— Това са простотии — Ема Пауълсън, скоро Кеърс, сложи рязко мензурата на плота в добре оборудваната лаборатория. Беше пълно с колби съдържащи различни течности и машини, заети да издават звуци, калкулиращи данни. Миризмата на белина и почистващи препарати изпълваше стаята. — Тя отиват навън да се бият, а ние сме принудени да стоим заврени под земята, далеч от всички неща, които ми трябват за лабораторията. — В удивителните ѝ сини очи блеснаха едновременно гняв и срам.

— Те ще бъдат наред, Ема. — Сестра ѝ Кара потърка големия си бременен корем, настанена в удобния офис стол, който бе прекалено луксозен за обстановката в лабораторията, но явно я успокояваше.

Очите ѝ, в същия цвят като тези на Ема, огледаха всяко шкафче на бюрото.

— Някаква идея, къде тук долу Кейн държи запасите си от сладки работи? — Тя отваряше един след друг шкафчетата и въздишаше тежко, всеки път щом ги затваряше. — Сигурна съм, че тук някъде има шоколад.

Мойра се пребори да не потрепери от вълната студен въздух, която сякаш премина през вените ѝ, а мъката по дома едва не я задуши. Брена обожаваше шоколад. Дарси предпочиташе карамел. Веднъж се бяха скарали заради един Сникърс.

— Защо Кейн не е тук да работи с теб? — Може би, щеше да го убеди да ѝ помогне да избяга от тук. Или поне да го изпързала по някакъв начин. Разбира се, имайки предвид, че мъжът бе вероятно най-

умният учен на планетата, шансовете за това бяха малки. А освен всичко друго се носеха слухове, че умее и да се бие.

Ема изсумтя елегантно. Къдрици черна коса се бяха освободили от строгия ѝ кок и обрамчваха тясното ѝ лице, докато затваряше папката, потупвайки с нея по крака си.

— Всемогъщия Кеърс работи горе в лабораторията, където трябваше да бъда и аз. Сещаш се, онази с колбите, която ни позволява да експериментираме с различни неща?

— Аха. — Мойра погледна към реда от колби наслагани върху плота. — Разбираш, че си кралицата и трябва да бъдеш защитавана на всяка цена, нали? — Ако жената си мислеше, че вампирската нация ще ѝ позволи да се изложи на каквато и да е опасност, значи беше луда. Да не споменаваме, че бе обвързана с Дейдж, вероятно най-защитнически настроената половинка на планетата.

Ема се завъртя бавно, а лабораторната ѝ престилка прошумоля около тялото ѝ.

— Нима?

Ъх-ъ.

— Е, имам предвид...

Кралицата повдигна тъмните си вежди.

— Е, използвайки логиката ти, ти си обвързана с принц, Мойра. Със сигурност това значи, че и ти трябва да бъдеш скрита под одеялото, където да си в безопасност. — Кралицата използваше сарказма като професионалист.

Трябваше да има подходящ начин да каже това, което мислеше.

— Аз съм обучена, Ема. Имам предвид, аз съм Страж.

— Какво те кара да мислиш, че аз не мога да се бия? — Ема опря и двете си ръце на хълбоците си. — Не само мога да ритам задници, но мога и да се телепортирам. Да му се не знае, способностите на краля са мои. Е, почти.

Интересно.

— Е, това беше бързо. Ами, добре. Права си. — Мойра сви рамене, поглеждайки към вратата. — Опитах да се изнижа, когато Конн тръгна, но охраната на това място е непоклатима. — Щеше да ѝ се наложи да обезвреди вампир, или по-скоро седем, за да избяга, а тя щеше да го направи. — Знаеш ли къде е оръжейната?

Кара се засмя.

— Да. Но няма да те оставим да си проправиш път навън от тук с оръжие в ръка, Мойра. Или поне не и докато момчетата не се приберат.

Макар Мойра току-що да бе прекарала на телефона половин час с майка ѝ, която ѝ нареждаше да не мърда от тук, тя бе решена да намери оръжейната. Уверението, че войниците на Деветимата търсят Грейс, не ѝ носеше никакво облекчение... имайки предвид, че никой не знаеше точно къде да търси. Мойра погледна новата си приятелка.

— Е, как е бебето? Готово ли е да се появи?

Кара прехапа устната си.

— Да. Рита страшно много. — Лека усмивка проблесна на лицето ѝ. — Приятно е да знам, че ще е момче, тъй като вампирите създават само момчета. Боядисах стаята му в зелено. Талън искаше синьо, но зеленото ми напомня на очите му, когато... ъм... когато е раздразнен. — Тя потърка корема си. — Ще ми се да можех да си направя сонограма, за да съм сигурна, че е добре. — Погледът ѝ се фокусира върху Мойра — При вещиците може ли да се види бебето или и вашите са защитени.

— Сонограмите действат само при хората. — Останалата част от съществата населяващи земята създаваха прекалено силен щит, за да защитят бебетата си. Мойра въздъхна. — Ти си емпат. Можеш да почувстваш как се справя бебето.

— Да, така е. — Лека усмивка изви устните на Кара. — Той излъчва силно усещане за спокойствие. Точно като Джейни в същия период. Момченцето ми е добре. Упорито, точно като Талън. — Тя затвори очи, стисвайки устни. Раздразнение накара кожата ѝ да пламне и тя отвори рязко очи. — Тъпият вирус... не мога да достигна до Талън.

Ема наведе поглед към микроскопа, а гласът ѝ бе заглушен, когато каза.

— Така или иначе щеше да се прикрие от теб по време на боя. — Тя се дръпна от микроскопа, подпря се на плота и започна да драска забързано нещо в бележника си. — Моите психически умения напоследък са насочени изцяло към вируса. Ще ми се да можех да го насоча в посоката, която искам. — Тя погледна през рамо към Мойра. — Ти можеш ли да усещаш Конн?

— Не. — Мойра се пребори със смръщването. — През века, в който живеехме разделени, правихме всичко по силите си, да се

прикрием един от друг. Не съм сигурна, дали някога ще успеем да разговаряме телепатично, като вас. Дори не знам дали ще можем да се проследяваме. — И точно това сега щеше да ѝ е полезно.

— Няма да знаеш, освен ако не опиташ. — Кара се облегна на плота, отваряйки ново шкафче. С високо „аха“ тя измъкна пакетче шоколадов десерт.

Мойра на ум сортира провизиите намиращи се в лабораторията. Само със сила нямаше да се освободи от тук, но ако промени материята на субатомните частици, можеше и да се получи. Нищо не можеше да направи толкова хубава дупка в стената, като магията.

— Е, напредваш ли с вируса?

— И аз искам да чуя за това. — В стаята влезе млада жена, русата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ, а кехлибарените ѝ очи блестяха. В ръцете си носеше голяма тетрадка.

— Мойра, това е Кейти Смит, местният приятелски настроен котешки шифтър. — Ема наклони глава — Кейти, това е Мойра, половинката на Конн.

Кейти протегна ръка напред и се усмихна.

— Здравей. Ти спаси бебето на Кара преди няколко месеца.

Мойра поклати глава.

— Не, не точно. Просто помогнах на Ема да промени материята на лека, за да неутрализира катализатора. — Кърджаните бяха създали катализатор, за да забързат прогреса на вируса и Кара бе заразена с него. Ема и Мойра бяха съумели да неутрализират катализатора и така да забавят прогреса на вируса... но не бяха могли да го унищожат.

— Напротив, спаси ни. — Кара облиза шоколада от пръстите си. — Задължена съм ти и никога няма да мога да ти се отплатя.

— Ти вече ме направи леля на Джейни, а сега имам и племенник на път. Квит сме. — Мойра се зачуди какви ли други лакомства е скрил Кейн наоколо. Умираще за парченце карамел. И след миг осъзна какво е казала. — Имам предвид, макар да не съм омъжена...

— Не е нужно да се стресираш, приятелко. — Кара се усмихна, посягайки към нов десерт. — Повярвай ми, като половинката на един Кеърс, те разбирам много добре. Объркването за нас е начин на живот.

Мойра въздъхна облекчено.

— Да. Ами, благодаря.

Кейти размърда крака. Ароматът на диви орхидеи примесени с подправки изпълваше въздуха.

— Е, нещо ново покрай вируса?

Черната коса на Ема се разклати, когато кралицата поклати глава.

— Антивирусът, с който експериментираме, забавя доста прогреса му. Макар да е неприятно да се взимат по осем хапчета на ден, поне си осигуряваме време да намерим лек.

Кейти се намръщи, облягайки се на плота.

— Днес ще правим ли още тестове с катализатора?

Мойра вдигна глава.

— И ти ли си учен? — Може би този шифтър щеше да й помогне да избяга.

— Не. — Кейти въздъхна. — Водя си бележки. Ема прави експериментите, а аз записвам разни работи. Много съм полезна, няма що.

— Полезна си, Кейти. И да, ще правим още проучвания с катализатора днес. — Ема взе друга папка и кимна към няколко колби пълни със златиста течност. — Мислех да вземем малко от кръвта от върколак, която донесе Кейн и да я смесим с лекарства за борба със СПИН, които се използват от хората.

— Тези дози нормални ли са или днес пак ще предозираме? — попита Кейти.

— Нормални са — каза Ема.

— Добре. Наистина оценявам, че ми позволяваш да помагам. Поне мога да гледам какво се случва. — Кейти кимна и остави тетрадката си до колбите. — Кръвните ми резултати по-различни ли са от вчерашните?

Ема взе синя папка и я отвори, зачитайки се в нея.

— Показателите ти са добри. Няма промяна в прогресията на вируса, което значи, че шепата лекарства, която гълташ всеки ден реално върши нещо полезно. — Тя затвори папката и се усмихна — Набавяме си още време.

Кейти поклати глава.

— Спрях да взимам лекарствата преди месец. И все пак, вирусът не прави нищо.

Ема пусна шумно папката.

— Спряла си да си взимаш лекарствата? Кейти, убиваш ме.

Мойра прехапа устни.

— Ъм, заразена си с вируса? — Кейти кимна и тя продължи. —
Защо си спряла да си взимаш лекарствата?

— Не мога да се преобразя. — В гласа на Кейти се долавяше остра болка. — В мига, в който ме заразиха, изгубих способността си да се преобразявам в планински лъв. — Сълзи изпълниха очите ѝ. — Приятелката ми Маги е вълчи шифтър и тя също бе заразена както с вируса, така и катализатора. Всеки месец, по време на пълнолуние, тя се бори с нуждата да се превърне във върколак, но винаги успява да се превърне във вълк. Поне може да се преобразява.

Мойра бе чула, че Кърджаните се опитват да създадат бойна раса от върколаци, които щяха да са по-силни и да живеят повече от върколаците, които са били хора.

— Мислех, че ще минат три пълнолуния преди някой заразен да се превърне във върколак завинаги. Но доколкото разбирам това е само при върколаци, които преди са били хора. Да превърнеш шифтър във върколак е нещо съвсем друго.

Кейти кимна.

— Да. Изчакахме пълни три месеца, мислейки, че Маги ще се справи, и че ще се излекува. Вместо това, тя се бори с нуждата на всяко пълнолуние — Емоции проблеснаха в очите на Кейти — И все пак, Маги може да се превръща във вълк... макар и веднъж на месец.

— Значи, има документирани случаи, в които има заразени шифтъри. — Мойра се зачуди какво още е скрил лидерът на Реалм. Налагаше се да докладва това на Сбора на Деветимата. — Тъй като ти си котешки шифтър, а Маги е вълчи, вероятно реагирате различно на вируса. — Шифтърите бяха котешки, кучешки или мулти — които се превръщаха във всичко, освен в котка или куче.

Ема изпръхтя.

— Непрестанно повтарям това на Кейти. Нямаме никаква идея как ѝ действа вируса. Да се надяваме, че гадината ще се неутрализира и ще изчезне подобно на обикновен грип. — Тя плъзна папката в едно шкафче. — Мислим, че може би катализаторът в системата на Маги е това, което кара вируса да прогресира до толкова, че да ѝ позволи да се преобразява. — Лека гримаса изкриви лицето на кралицата — Но, отново, няма как да сме сигурни, Кейти. Ако действваме бързо и необмислено, може да се окаже голяма грешка.

— Тогава трябва да отведа това до самия край. — Кейти се раздвижи толкова бързо, че нямаше как някой да реагира. С впечатляващ рефлекс тя грабна една от спринцовките и я заби в ръката си, изпразвайки я. Блестящата течност се плъзна през иглата, оставяйки празна спринцовка.

Кара вдигна ужасена ръка към устата си.

— О, Боже мой.

Ема изпусна молива си с преbledняло лице.

— Кейти. Какво направи? — Тя се хвърли напред и обърна ръката на Кейти, за да я види.

— Не се тревожи. Проучих всичко за катализатора и знам точно колко трябва да инжектирам. — Лъвицата сви рамене и измъкна иглата, пускайки я в металното кошче за боклук. — Приключих с чакането. Това или ще ми помогне да се преобразя, или ще ме убие.

— Не е нужно да се тревожиш за катализатора. — Кара се изправи на крака, борейки се леко. Столът я освободи със скърцане. Тя се опря с ръка на плота. — Джордан ще те убие.

Кейти хвана един стол на колелца и се отпусна на него, отдалечавайки се от Ема.

— Той продължава да ми предлага да се обвържем. Мисли си, че така мога да върна уменията си да се преобразявам.

— Обвързването може да помогне — изсъска Ема. — Бих предпочела да пробваме с Джордан, вместо да инжектираме тази отрова във вените ти. — Тя започна да крачи напред-назад, прокарвайки ръце през косата си. — Не мога да повярвам, че го направи. Погледът ѝ се стрелна към плота. — Нямам нищо. Нямам нищо, с което да те инжектирам, за да спра това, което направи току-що. — Тя се завъртя към Кейти, вдигайки ръце във въздуха. — Щях да препоръчам обвързване пред това, което направи току-що.

Изморена усмивка изви устните на Кейти.

— Първо на първо, лидерът на целия котешки шифтърски свят не може да си позволи да се обвърже с жена, която не може да се преобразява. — Тя сви рамене. — Старомодно е, и вероятно грешно, но всички знаем, че е истина.

Мойра се поизправи. Те говореха за Джордан Прайд. Няколко пъти през годините бе срещала опасния лъв. Мъжът изглежда притежаваше чест и чувство за дълг. Дали щеше да се обвърже по

задължение? Някак, базирайки се на знанията си за страстната натура на шифтьрите, тя се съмняваше това да са причините му.

— Джордан е способен да взема собствените си решения. Може да се обвърже, с която пожелае. — Кара вирна брадичка. — Той ти предложи и мисля, че трябва да приемеш. Имайки предвид, че си влюбена в него... — Ръката ѝ потърка заобления ѝ корем.

Кейти се изчерви.

— Да, е, той никога преди това не е изразявал желанието си да се обвърже с мен, преди да се наложи да бъде спасявана. Жертвоготовността му е една от причините, поради които е толкова добър лидер.

Мойра едва се сдържа да не кимне. И тя не би се обвързала с мъж, който го прави, само за да ѝ направи услуга. Това бе и една от причините да стои далеч от Конн през всичките тези години. Той щеше да остане с нея само от чувство на дълг. А тя искаше повече. Имаше нужда от повече. Очите ѝ заплашваха да се напълнят със сълзи. Тъгата натежа в стомаха ѝ. Ами ако в онази нощ не я бе маркирал? Дали щяха да открият нещо помежду си... сами? Да съжалява за подобни неща бе глупаво, и все пак тя не можеше да не се замисли, дали биха имали шанс.

Кейти се намръщи, гледайки ръката си.

— Колко време ще мине, преди това нещо да се задейства?

Ема изпръхтя подразнено.

— Не знаем. При Кара отне ден, но тя е човек. При теб може да минат години. — Ако бе възможно, кралицата пребледня още повече. Ръката ѝ се стрелна към главата ѝ. — По дяволите, ще имам видение — Тя се залюля и само бързата реакция на Мойра я спря да не се стовари на пода.

Тя хвана кралицата под мишниците, преди внимателно да я спусне към пода. Облягайки Ема на шкафове, Мойра я задържа с ръка около раменете, за да не падне напред.

— Какво не е наред?

Сълзи изпълниха очите на Ема. Лицето ѝ се сгърчи болезнено.

— Конн. Няма го.

Облаците се разтвориха над тях, а дъждът се превръщаше в лед, докато се сипеше от небето. Дейдж използва ботуша си, за да преобърне мъжа на пода и се намръщи, виждайки лицето му, оставяйки кален отпечатък от кубинка четиридесет и девети номер върху мъртвото тяло.

— Пантера. — Той подуши въздуха и стомахът му се сви. — Мога да усетя миризмата на Конн. Този мъж се е борил с него. — Мъжът изглеждаше така, сякаш е хвърлен от върха на планина. Или от хеликоптер. Дейдж бе чул птичката да отлита, но в това време се бе сражавал с два демона.

Пантерата на земята не помръдваше, дишаше плитко и носът му бе така счупен, че бе почти плосък.

Джордан Прайд изтича към него, а устните му бяха извити, докато ръмжеше. Прорезна рана зееше на лявата му скула.

— Това е Робърт Райт, войник на клана.

Лидерът на клана коленичи, прокарвайки поглед по ранения мъж.

— Райт, дръж се. Медицинският екип е на път. — Джордан се намръщи. — По цялото му тяло долавям миризмата на Конн — оглеждайки се, той погледна към димящите сгради и телата на демоните по земята, както и техните ранени войни. От гърлото му се изтръгна ниско ръмжене. — Не срещнахме особено голяма съпротива, Дейдж.

— Било е капан. — Дейдж се бореше да успокои темперамента си. Бяха се били с едва десетима демони, всички от най-ниския ранг. Новаци. И все пак бяха успели да си поиграят с мозъците им, забавяйки ги значително. — Освен това мисля, че приятелчетата ти шифтъри са били част от плана. — Иначе нямаше никакъв смисъл. Къде бяха пленените шифтъри? Защо Конн ще се бие с този мъж?

Джейс изтича навън, по челото му се стичаше кръв.

— Намерих мъртъв шифтър, три етажа по-надолу, с миризмата на Конн по цялото му тяло. — Той хвърли стреличка и Дейдж я улови. — На пода имаше няколко от тези... и намерих тунел, който води навън. Тревата и ниските дървета бяха смачкани, явно е кацал хеликоптер.

— Дрогирали са го? — Щеше да им е нужно огромно количество транквилант... примесен със силни опиати, за да го свалят. Дейдж

кимна рязко към лекаря, който се задаваше и му кимна към Райт. — Събуди го.

Лекарят вдигна високо вежди, но коленичи и направи бърз преглед. Вятърът развя косата му, вкарвайки я в устата му и той я изплю.

— Ако му инжектирам адреналин, може да умре.

Джордан изръмжа, ярост изкривяваше чертите на лицето му.

— Преди това ще може ли да говори?

Лекарят стрелна Дейдж с поглед, преди да го насочи към Джордан.

— Може да има няколко минути, но няма как да го гарантирам. — Отваряйки чантата си, той взе спринцовка, прикривайки я с тялото си от вятъра. — Шифтърите са трудни за убиване, но могат да умрат от вътрешно кървене, ако нараняванията са достатъчно тежки. — Той прокара ръце по това, което очевидно бяха счупени ребра. — Мога да кажа, че нараняванията са животозастрашаващи. Трябва да го отведем до болницата в Канада.

— Ще имаме нужда от повече болници — промърмори Джордан.

— Вече работим по това. — Дейдж бе наредил да бъдат създадени нови болници в мига, в който Кърджаните бяха обявили война. — Още преди десетилетия бе купил парцелите и бе пренасочил фондове, както за строежа на болниците, така и за стипендии за медицинско обучение. Когато и демоните им обявиха война, нареди да удвоят броя на болниците. Сега изглежда някои от съюзниците им шифтъри се бяха обърнали срещу тях. Ако и вещиците се оттегляха от Реалм беше прецакан. За един миг се върна в миналото, преди век, когато родителите му бяха убити и се бе наложило да поеме водачеството. Беше мислил, че болката и трудностите са заради младостта му.

Бе грешал.

Мъжете му тичаха наоколо, събирайки ранените.

— Какво да правя? — попита лекарят, бършейки дъжда от лицето си.

Джордан приклепна. Дъждът се смесваше с кръвта, превръщайки русата му коса в почти червена.

— Инжектирай го.

Дейдж кимна и лекарят заби спринцовката в гърдите на пантерата. Райт се задъха, цялото му тяло подскочи, преди да се отпусне.

— Какво... — Той отвори кървясалите си очи, примигвайки забързано. Вибрации от болка изпълниха въздуха.

Джордан наведе лице към него.

— Къде отведоха Коннлин Кеърс? — Той притисна едната си ръка към ребрата на Райт.

Лекарят отвори уста да възрази, но Дейдж кимна с глава към димящите сгради.

— Имаме ранени там до дърветата. Върви им помогни. — Вампирът хвърли един последен поглед към Райт и взимайки чантата си забърза към дърветата. Дейдж се стегна, оставяйки Джордан да се справи с мъжа, който очевидно бе прекалено слаб, че да се преобрази.

Очите на Райт се разшириха. Той се задави, а от устата му потече кръв. Той примигна срещу дъжда.

Джордан се наведе надолу.

— Кажи ми, или кълна се в Господ, ще измъквам ребрата ти едно по едно, докато не проговориш. — Гласът му стана по-нисък и ръмжащ, по-скоро на животно, отколкото на човек.

Райт извика от болка, раменете му се сгърчиха и изкрещя силно.

— Аз... майната ти — задъха се той и опита да ритне с крака.

Джордан заби по-силно пръсти и Райт изпищя. Хващайки косата на пантерата и дърпайки главата му, Джордан наведе лице към него.

— Това не е нищо. Следващия път ще усетиш ножа ми. Къде е Кеърс?

Очите на Райт се притвориха и раменете му се отпуснаха.

— Не знам. — Той се закашля, а резците му бяха покрити с кръв — Не ни казаха. Просто трябваше да те качим в хеликоптера.

Умно. Дейдж скръсти ръце на гърдите си.

— Който и да е планирал това, се е досетил, че няма да оцелееш, Робърт. Не е имал голяма вяра в теб.

Джордан се отдръпна леко назад.

— Планирали сте да заловите мен? Защо?

Райт отново се закашля, плюейки кръв.

— Знаем... — задъха се той — за това, че си се обвързал с върколак. И... Кейлъб.

— Кейлъб? — Дейдж приклепна, за да чува по-добре. — Кланът ти не е този, който се биеше с Кейлъб през годините, задето бе подкрепил брат си.

Джордан изръмжа.

— Кейти не е върколак, шибаняк такъв. Заразена е с вирус.

Райт затвори очи.

— Реалм е слаб. Време е да поемем управлението. — Главата му се залюля, а погледът му се насочи към Джордан. — Ти си слаб. Маркърс е силен. — Клепачите му потрепериха и се затвориха. От гърдите му се изтръгна предсмъртен хрип и тялото му се отпусна в смъртта.

Джордан се изправи, обръщайки гръб на пантерата.

— Маркърс Палтров, лидер на клан. — Той махна с ръка към стражите си. — Ще разпространя новината... ще намерим Конн. — Обръщайки се, той изтича при мъжете си.

Дейдж натисна бутон на комуникатора си.

— Спасихте ли шифтърите? — попита Кейн вместо поздрав, а звукът от писане на клавиатура се понесе по линията.

— Беше капан. Искали са Джордан, но взеха Конн.

Звукът от писане секна. Кейн изпусна дълбоко въздух, насочвайки пълното си внимание към Дейдж.

— Маркърс Палтров беше заложил капана. Намери го.

— Заемам се. — Кейн изключи.

Никой от тях не каза това, което не биваше да се казва. Ако шифтърите искаха Джордан, Конн щеше да е по-скоро ненужен, отколкото обратното. Дейдж огледа как лекарите се грижат за хората му.

Джейс прочисти гърлото си.

— Можеха да го убият още долу в тунелите.

Сякаш експлозия от енергия премина през тялото на Дейдж, но той се постара по лицето му да не проличи нищо.

— Групата, която е трябвало да вземе Джордан, се е провалила, затова са взели този, до който са успели да се доберат. Сигурен съм, че лидерът им ще измисли план да се възползва от това.

Джейс повдигна вежда, в контраст със силно стиснатите юмруци около тялото му.

— План? Дейдж, говорим за Конн, най-великия войн раждал се някога. Те няма да го пречупят.

Страх се плъзна в стомаха на Дейдж, свивайки го на топка.

— Не. Да *пречупят* Конн няма да е на дневен ред. — Дейдж изчака Джейс да осъзнае какво има предвид и видя как гнева пламна силно в очите на брат му. — Именно.

— Няма да посмеят.

— О, напротив. Да обезглавят публично най-могъщия войн, който някога се е раждал в Реалм? Колко слаби ще изглеждаме?

Ако Конн умреше, това обещаваше да облее земята в кръв. Без да споменаваме какво щеше да причини това лично на Дейдж... както и на братята му.

— Мислейки като крал, този ход ще бъде смел и ще изпрати силно съобщение.

— А мислейки като брат? — попита Джейс, без повече да си прави труда да изтрива дъжда от лицето си.

Мощта закипя в Дейдж, заплашвайки да избухне. Само силата на волята, мощна и непоклатима, му позволи да я потисне.

— Като брат ще отприщя целия ад. — Той вярваше в проявата на милост. В правилното и грешното, вярваше в отмъщението. Но двете неща рядко съществуваха в едно и също настояще. Ако шифтърите обезглавиха брат му, милостта щеше да спре да съществува.

— Имай вяра в Конн, Дейдж.

— Имам. — Ако нямаше, щеше да разкъса шифтърските кланове, докато научи истината, без да го е грижа кого наранява. Погледът му се насочи към Джордан, който говореше със стражите си.

— Изглежда шифтърските кланове са също толкова разцепени в момента, колкото и Реалм — каза той, въздъхвайки.

Талън изтича при тях, мачкайки мокрите борови иглички върху снега.

Дейдж се съсредоточи.

— Докладвай.

Талън прибра ножа в джоба си.

— Изчистихме цялата сграда. Петима мъртви демони, останалите избягаха през задния вход след първата експлозия. — Той погледна надолу към шифтъра. — Ако броим този, имаме двама мъртви шифтър, и нито един не е на Джордан. Имаме трима ранени, но

не е сериозно. — Смарагдовозелено блесна в златистия опасен поглед на Галън. — И брат ми го няма.

ГЛАВА 20

Мойра настани Ема на гладкия каменен под на подземната лаборатория.

— Има ли вода тук?

Кейти изтича и взе бутилка от хладилника, разви капачката и я подаде на треперещата кралица. Ема отпи голяма глътка и притисна ръка към главата си.

— Проклетата мигрена. — Тя отвори очи и ги присви болезнено заради светлината.

— Какво видя? — Мойра се отпусна на колене до нея. Две от сестрите ѝ бяха екстрасенси, но те не изпитваха подобна болка. Може би половинките на вампирите изпитваха трудности с това... имайки предвид, че не бяха истински вещици, а хора с далечно родство с вещиците. Страхът сви на топка стомаха ѝ. — Как е ранен Конн?

Ема въздъхна.

— Не знам. Той падна... болка прониза крака ми. След това всичко потъмня.

Кръвта забуча в ушите на Мойра. Паниката накъса дъха ѝ. О, Господи. Не и Конн.

Вратата се отвори рязко. Мойра скочи, готова да защити кралицата. Кейн Кеърс застана на вратата, облечен изцяло в черно, гъстата му тъмна коса беше разрошена, а очите му бяха с яростен виолетов цвят. Погледът му падна върху Ема.

— Видение?

— Да. — Ема се изправи на крака, а ръцете ѝ трепереха, когато се вкопчи в плота. — Видях Конн да пада, но след това почти нищо. Той изглеждаше... ами... замаян.

— Шифтърите са го дрогирали. — Кейн наклони глава към бюрото. — Има лекарства за мигрена в най-горното чекмедже, точно до теб. За всеки случай. — Той огледа стаята, а погледът му падна върху Мойра. — Конн е твоята половинка. Имам нужда да се свържеш умствено с него и да ми кажеш къде се намира.

Мойра преглътна. Страх завладя сетивата ѝ. Светлосиня енергия проблесна по ръцете ѝ.

— Прекарахме последния век да се блокираме един друг, Кейн. Не мога да се свържа с Конн.

Гняв се надигна в нея, докато мислеше за времето, което бе пропиляла. Защо не бе искала Конн да се появи в Ирландия? Можеше тя да го потърси... да направи така, че нещата между тях да потръгнат. Тя можеше да е връзката между вещиците и Реалм... затова нямаше да има опити да се оттеглят. О, Господи. Тя обичаше вампира.

Кейн кимна.

— Разбирам. Ела с мен, имам идея. — Той се завъртя на пети и тежките му стъпки отекнаха по коридора.

Щеше да направи всичко. Мойра повдигна вежди към вратата.

— Моля ви, кажете ми, че няма да ми изсмуче мозъка или нещо такова. — Комбинираният аромат на белина и лимонов почистващ препарат, носещи се из лабораторията, сякаш издълбаха яма в стомаха ѝ. Или може би това беше от страх и безпомощност.

Ема изсумтя.

— Ако Кейн мисли, че ще постигне исканите резултати, може да ти махне и цялата глава. — Тя сложи длан върху ръката на Мойра. — Сигурна съм, че Конн е добре. Той е боец, Мойра.

— Знам. — Той беше ранен, по думите на Ема. Кой би могъл да се приближи достатъчно близо до Конн, за да го нарани. Мойра въздъхна. — Без значение колко спокоен и логичен може да е Кейн, той не може да влезе в главата ми. — Дори и да се съгласеше да му го позволи, щитовете ѝ си имаха собствена сила. Като Страж, можеше да рита сериозно задници. Щеше да намери начин да върне Конн обратно.

Кара се плъзна по-близо до нея, отпуснала ръка на корема си.

— Кейн дори не е близо до това да е спокоен. Той е бесен. — Тя присви устни. — Бори се със сериозен гняв. Вероятно мисли, че е можел да помогне ако бе отишъл с тях, вместо да работи по вируса — Тя пребледня и потърка кръста си. — Ох. Това бебе обича да рита. — Поизправяйки се, тя потърка странично корема си. — Искаш ли да дойда с теб? Един емпат може да помогне.

Топлота изпълни Мойра. Имаше приятели. Е, почти семейство.

— Не. Ще се справя. — Тя се насочи към вратата. — Все пак благодаря. — Стенни лампи осветяваха коридора, докато вървеше в

посоката, в която бе поел Кейн и не се изненада, че го откри да я чака пред една отворена врата. — Какво има там?

— Скромната ми обител — каза той и направи жест на вътре.

Тя се плъзна покрай него, осъзнавайки, че достига едва го гърдите му. По някаква причина, никога не бе забелязвала колко е висок... и винаги се бе концентрирала върху грамадния му мозък. Всички Кеърс бяха огромни. Винаги бе харесвала размерите на тялото на Конн. Ами ако е ранен? Шуртенето на вода по камъни я откъсна от мислите ѝ, и тя се огледа из спокойната стая.

— Цялото това място е Зен.

Кейн затвори вратата и заобиколи широкия кожен диван, оглеждайки стаята.

— Да. Когато съм тук долу, обичам да си почивам.

Голям екран показваше езеро в светъл пролетен ден. Тъмно дърво и светли материи придаваха уют на дневната, точно като кабинета на баща ѝ. Мъжественост лъхаше от мястото, натежала от аромат на безопасност, почти като хижата на Деър на северния бряг на Ирландия. Многоцветни картини от маслени бои с фантастични сцени покриваха стените.

— Мислех, че си падаш по-скоро по модерния за мъжете стил на стъкло и метал.

Кейн погали с ръка огромния изключително мек стол.

— В лабораторията прекарвам достатъчно време обграден от стъкло и хром. Сега спри да се тревожиш и ела да седнеш тук.

Само защото дланите ѝ се потяха и хиляди пеперуди пърхаха в стомаха ѝ, не значеше, че се тревожи. Тя си пое дълбоко дъх, тъй като в стаята ухаеше на канела и ванилия, а не защото дробовете я боляха при всяко вдишване, и се насочи към него отпускателно се на креслото.

Кейн обърна стол същия като този, на който седеше тя, и се настани така, че да застанат лице в лице. Сядайки той притегна длани напред.

— Сложи ръце в моите.

Огромни. Мойра избърса длани в дънките си и се пресегна, отпускателно ръце в огромните длани на Кейн. Ръцете ѝ трепереха.

— Сега какво?

Пляс! Кейн завъртя дланта си, удряйки леко ръката ѝ, в много стара детска игра.

— Аз печеля.

Мойра се дръпна назад. Изненадана от хумора му, тя не се сдържа и се разсмя.

— Много смешно.

Кейн се облегна назад, а по ъгловатото му лице се четеше веселие. Челюстта му бе упорита, като на Конн, но скулите му изглеждаха по-високи и дори по-остри.

— Трябва да се успокоиш.

Беше прав. Тя си пое няколко пъти дълбоко дъх, накара раменете си да се отпуснат и отпусна ръцете си. Половинките трябваше да могат да комуникират телепатично, но тя не струваше като половинка.

— Добре. Сега какво? — Не можеше Конн наистина е да наранен.

— Какво ще кажеш да направим някои упражнения за дълбока релаксация?

Тя би предпочела да удари нещо.

— Не съм сигурна, че мога да бъда хипнотизирана, Кейн.

— Не се тревожи. Нека се заемем с релаксацията. Отвори леко ума си и потърси Конн. Пробен експеримент да видим дали ще осъществиш връзка.

Е, бе чувала и по-лоши идеи.

— Ако го направя, ще ми помогнеш ли да се върна отново горе над земята? — Налагаше се да бъде на фронтната линия и все пак не искаше да се налага да влиза в оръжейната и да си прокара навън път с оръжие в ръка. Но щеше да го направи.

— Не.

Той поне можеше да се престори, че обмисля идеята. Мойра въздъхна.

— Какво да направя?

— Искам да затвориш очи и да се концентрираш върху дишането си. Добрият въздух влиза, лошият излиза.

Гласът на Кейн омекна.

— Започни от пръстите си, отпусни се и позволи на напрежението да се оттече от тялото ти. Продължи нагоре по прасците, премини към краката, бедрата, ребрата, сърцето и нагоре, докато стигнеш до главата.

Тя бе медитирала и преди. Кейн пришпорваше нещата, вероятно бързайки да намери брат си. Тя също искаше да стане бързо.

— Конн знае как да манипулира материята с енергия — промърмори тя, концентрирайки се върху дишането си и позволявайки на напрежението да се оттече от кожата ѝ.

— Знам.

Клепачите ѝ се отвориха рязко.

— Ти ли го научи?

Той се усмихна.

— Ах, не. Той се опита да научи мен. Опече една от веждите ми. — Кейн се облегна назад. — Нещо от процеса ме вълнува.

Да, да си високоинтелигентен не беше достатъчно.

— Да манипулираш материята изисква повече от това да изучиш квантовата физика, Кейн. Трябва да *почувстваш* заряда така, както мислиш за него — тя се огледа наоколо. Дори в комфортната стая тежестта на скалите над нея сякаш я смазваше.

— Не съм свикнал да *чувствам*. Логиката и мислите... това е моята сила. — Кейн се загледа в нея, преди да се протегне и да натисне бутона на едно дистанционно. На екрана езерото се замени с пълнолуние, а светлината му осветяваше стаята. Под небето се простираше висока гора, а дърветата бяха толкова гъсто едно до друго, че формираха стена.

Очите на Мойра се премрежиха.

— Откъде знаеш?

— Ти си вещица. — Той прокара ръка през косата си, оставяйки я разрошена. — Не разбирам силите, които извличате от луната, но докато вярваш, че тя е там, ще я използваме.

Блестящата луна, сякаш привличаше Мойра, осигурявайки ѝ някакъв комфорт. Ръцете ѝ се отпуснаха сякаш плуваше на повърхността на езеро.

— Някои твърдят, че луната притежава женска сила, което обяснява защо повечето жени вещици са по-силни от мъжете. А други го отричат. Лунната сила наистина съществува... само погледни влиянието на луната върху приливите. — И говорейки за влияние, главата ѝ се отпусна назад на облегалката — Какво направи?

— Нищо. Ти успя да успокоиш тялото си. Много добре. — Звукът от течаща вода и аромата на мъж и тлеещ кехлибар изпълниха

въздуха около нея. — Сега затвори очи и си представи Конн.

Образът на Конн изпълни ума ѝ. Зелените очи, мощните рамене, сексапилната усмивка. Коннлин Кеърс прогони всяка друга мисъл от ума ѝ. Споменът за погледа в очите му, когато я облада в самолета, се стрелна в спомените ѝ, карайки сърцето ѝ да забърза ритъма си. Тя пое дълбоко дъх, опитвайки да успокои тялото си.

— Открих го.

— Добре. Сега се протегни към него.

Тя опита. Сякаш търсейки някой по телефон, тя изпрати въпроса си през времето и пространството, в търсене на връзка с него. Магията се завихри около мозъка ѝ, заедно с науката. И все пак ѝ бе трудно да приеме мисълта, че може да говори в нечий ум. Как беше възможно подобно нещо? Вълните носеха светлина, носеха звук... мобилните телефони работеха на радиочестота. Да, определено имаше смисъл това общуване да се случва посредством вълни, особено, ако идваха от някой с големи сили. Може би щеше да успее да го направи.

— Спри да мислиш. Опитай да намериш Конн. — Кейн не успя да прикрие остротата в думите си. — Макар да не мога да разбера как го правят, не мога да отрека, че обвързаните ми братя осъществяват телепатична връзка с половинките си. Затова го направи.

Мойра заби нокти в кожата на креслото.

— Опитвам се. — Приемайки вероятността да може телепатично да вкара мислите си в упоритата глава на Конн, вътре в нея се надигна вълна от вяра. — Сега спри да ме дразниш — Проклетите братя Кеърс. Всеки един от тях беше командаджия. Нещо, за което щеше да се оплаче на Конн, когато той се прибере у дома.

Тя позволи на земята да стопли краката ѝ. *Конн?* Името му отекна в ума ѝ, но нищо не ѝ отговори. Никакви образи, никакви чувства, нито дори леко усещане. Раздразнена тя отвори рязко очи и улови Кейн и мига, в който бе свалил маската от лицето си. Той побърза да спусне воала пред лицето си, скривайки гнева и нетърпението изпълващи погледа му. На тяхно място остана само спокойствие.

Тя раздвижи глава на ляво и дясно, а тилът ѝ изпука от напрежение.

— Притеснен си.

— Да. — Той потърка брадичката си. — Ако този, който е отвлякъл Конн, е умен, а ние предполагахме, че е такъв, имайки предвид, че успя да го отвлече, той ще го убие.

— Защо? — Гласът ѝ се прекърши. Страхът накара стомаха ѝ да се свие болезнено.

— Ако не го направят, ще умрат. Конн ще се погрижи за това. — Думите бяха изречени спокойно, но въздухът около тях запраща от напрежение.

Ами ако продължат да държат Конн дрогиран? Би трябвало да е в жив. Като негова половинка, би трябвало поне да усети ако е мъртъв, нали? Погледът ѝ се насочи към кристалната фигурка на жаба, блестяща на приглушената светлина, оставена небрежно на ъгъла на масата. Тя я грабна и хладнината ѝ бе учудващо успокоителна срещу дланите ѝ.

— Привързан ли си към това?

— Не. — Кейн се облегна назад на стола си, отпусвайки ръце. От него се изливаше напрежение, изпращайки негативни вълни и разстройвайки мира в стаята.

— Една от жените, с която излизах през седемдесетте ме замери с него, когато ме заряза. — Вампирът сви рамене. — Очевидно съм тъпанар, който не може да се обвързва.

Мойра се намръщи.

— Защо си го задържал?

— Защо не?

Наистина. Е, щом не е привързан към статуетката, то вероятно можеше да я използва, за да се концентрира по-добре. Стисвайки жабата в ръка, Мойра наклони глава настрани, заглеждайки се в снопа светлина променящ се от бяло в синьо и отново в бяло. Радостта от красивия начин, по който изменяше материята я изпълни и затопли.

Тя отново изпрати съобщение към Конн.

Изведнъж ужасна болка прониза слънчевия ѝ сплит. Тя проплака, присви се и изпусна статуетката. Енергията прогори дупка в килима, преди да изчезне в нищото. Тя отпусна глава на облегалката.

— Боли го. Толкова много. Ребрата, тила... навсякъде. — Сълзи напълниха очите ѝ.

— Фокусирай се, Мойра. — Кейн се наведе напред, опирайки длани на коленете ѝ. От дланите му се излъчваше невероятно силна

топлина. — Къде е той? Какво виждаш?

Нищо. Не можеше да види абсолютно нищо. Болка прониза гръбнака ѝ.

„Конн?“

„Мойра?“ Макар и едва доловим, гласът му проникна в ума ѝ.

„Да. Къде си? Отвори си очите.“

„Не мога. Прекалено подуте са. Обичам те.“

Болка експлодира в главата ѝ. И след това нищо. Каквато и връзка да бяха осъществили изчезна.

Тя едва сдържа сълзите си.

— Боли го. Не може да вижда и не знае къде е. — Беше казал, че я обича. — Мисля, че изпадна в безсъзнание, защото на края всичко почерня и го изгубих. — Конн беше припаднал. Нямаше усещането, че е мъртъв. — Не почувствах нож в гърлото му или нещо от сорта. Гласът ѝ се прекърши и тя прочисти гърлото си, чудејки се кой иска да убеди, Кейн или себе си?

Кейн притисна ръка към устата си, а очите му почерняха. Вампирите имаха два цвята на ирисите и вторият цвят се проявяваше, когато вампирът изпитваше много силни емоции. Беше се чудила какъв ли е втория цвят на Кейн. Сега ѝ се искаше да не го знае.

— Надушваш ли нещо?

Тя вирна брадичка, затваряйки очи.

— Кръв и прах.

— Чуваш ли нещо?

— Сякаш... вода капе върху камък. Има ехо, макар и леко далечно.

— Усещаш ли нещо друго, освен болка? — Кейн не можеше да спре да я разпитва, не ѝ даваше шанс да спре и да помисли.

— Въжета около китките ми... ръцете ми са протегнати високо нагоре. — Те го изтезаваха. Гняв премина през тялото ѝ, нуждата да пролее кръв спусна пелена пред погледа ѝ. Тя щеше да го открие. И щеше да откъсне главите на тези, които го държаха.

— Виждаш ли нещо?

— Не. Само тъмнина. — Мойра скочи на крака. — Трябва да тръгваме. Трябва да вървим и да го намерим. *Веднага!* — Може да бе адски объркана относно чувствата си към него, но нямаше да позволи на никой да измъчва половинката ѝ.

ГЛАВА 21

Конн се концентрира върху лявата си бедрена кост, за да намести двата счупени края. Само дето не можа да помръдне. Миризмата на земя и кървава плът изпълваше сетивата му. Неговата плът. Вода капеше някъде в далечината, изкушавайки го. Нуждаеше се да пие.

Водата щеше да свърши работа.

Кръвта щеше да е още по-добре обаче.

Беше изгубил голяма част от своята. Макар че нямаше да умре, ако изгуби цялата си кръв, това щеше да унищожи мозъка му и щеше да стане жив труп. Ако това се случеше, се доверяваше на братята си, че ще отрежат главата му.

Конн примигна, изпращайки всички лечебни умения към очите си, за да намали отока им. Нервите крещяха от болка във всяка клетка на тялото му. Стоманените въжета прорязваха китките му, докато висеше завързан за тавана. Лъскава нова закопчалка придържаше въжетата здраво закрепени за тавана на килията. Три метра широка и три и половина метра висока, килията имаше под от пръст и само един изход. Арматура стърчеше от солидните стени, в които килията бе издълбана директно в камъка. Умно. Той можеше да премине директно през повечето стени, но не и през самата планина.

Решетките изглежда бяха от стомана и вратата бе единственият изход. Той беше над земята, а прикритието бе изкопано в планината. Килията бе създадена да задържи вътре Джордан, но сега бе затвор за Конн.

Голите пръсти на краката му докосваха пода едва-едва, а петите му бяха няколко сантиметра във въздуха. Дрехите му бяха почти съдрани от ударите с бухалка с метални шипове.

Леко замайване премина през ума му и той поклати глава, за да прочисти мислите си. Задниците го бяха използвали за тренировки, скрити в безопасност зад металните решетки. Стреляха стрелички заредени с опиат към мястото между очите му.

След това чакаха да бъде упоен, преди да влязат с оръжията си. Умни копелета.

Мойра бе успяла да проникне в главата му. Дори с болката, караща дъха да заседне в гърлото му, през тялото му бе преминало удоволствие. За секунди, тя беше с него. Неговата половинка. А след това изчезна. Преди часове, вероятно цял ден. Много жалко, че не можеше да ѝ покаже къде го държат. Намираше се на час, може би дори два часа път от мястото, на което нападнаха демоните... но посоката можеше да е всяка. Още светлина премина през зениците му. Ах, добре. Той изпрати още лековити клетки към зарастващата тъкан и болката на челото му намаля. Фокусът му се изостри. Кръвта във вените му нападна дрогата, учейки се да усвои опиата по-бързо.

Една бухалка с шипове се опираше на решетките, подпряна от другата страна на килията в малката празна стая. Нима само килията бе издълбана в скалата? Голи крушки висяха на кабели от грубия таван, осветявайки го достатъчно, че да може похитителите му да го виждат, когато го налагат с бухалките. Два метални стола стояха до оръжието, от което все още капеше кръвта му.

Вратата се отвори, застъргвайки в пръста. Маркълс си проправи път напред и се обърна, преди да я затвори. Долната част на вратата застърга в пода на няколко места. На рамото му висеше кобур с още един пистолет със стрелички.

Конн изви устни.

— Някой тъпак е отрязал вратата прекалено дълга.

Маркълс застина и се обърна към него.

— Очевидно не всички стрелички са улучили целта. — Той сви рамене срита стола и се настани на него. Почти жълтите му очи се насочиха към Конн.

Вампирът също го погледна.

Като повечето котки, Маркълс предпочиташе да се облича с широки дрехи от памук в цвят каки.

Конн щеше да оцени подобаващо червените пръски кръв по дрехите на мъжа, ако не беше собствената му кръв.

— Знаеш ли, преди век се срещах с жена, която сплиташе косата си, точно по този начин, като теб. — Кой ли френски гей му сплиташе косата?

Маркълс вдигна рамене.

— Да, е, постоянно я цапам с кръвта ти. Жената, с която се срещам сега я сплита за мен. — Цялата в черни и червени кичури, косата му бе доказателство за котешките му гени. Чистокръвна пантера.

— Е, какви са игричките ти тук, Маркърс? — С мъчения нямаше да научат местонахождението на новия щаб на Реалм. По-скоро би изгубил главата си, отколкото да предаде семейството си.

Маркърс размърда носа си, потърквайки гъстата брада на челюстта си.

— Искам Джордан.

— Не си негов тип.

Нещо проблесна в очите на пантерата... гнева прозираше под фалшивата му усмивка.

— Защо го искаш така силно? Смъртта му няма да ти гарантира водачеството на прайда. — Истината бе, че имаше няколко лъва, пантери и пуми, които бе по-вероятно да наследят Джордан, ако лъвът паднеше.

Котката изпъна рамене назад. Гърдите му се издуха. Зелените му очи проблеснаха.

— Нека просто кажем, че ми е длъжник.

Интересно. Мислите на Конн започнаха да се връщат към нормалното си състояние. Дрогата се изпари, като мъгла след буря и той започна да мисли по-ясно. Кой беше Маркърс? От клана на пантерите... който отговаряше пред Джордан... Маркърс Палтров. Да, това беше името му. Конн бе срещнал пантерата на Колоквиума на Реалм миналата година.

Водата продължи да капе, измъчвайки езика на Конн. Резците му се удължиха. Беше време да вбеси копелето.

— Нямах никакъв шанс пред Джордан. Познавам Прайд от векове. Ще ти откъсне главата и след това ще отиде да ловува за закуска, подсвирквайки си. — Макар че щеше да е адски фалшиво. Прайд хич не беше музикална натура.

Маркърс скочи на крака, а червенина покри лицето му.

— Глупости. Мога да наричам задника на Прайд по всяко време. Господ знае, че копелето го заслужава. След...

Конн се намръщи, а в ума му се надигнаха някои спомени.

— Срееща? Каза, че жената, с която се срещаш, сплита косата ти.
— Малка пантера с остри малки зъбки седеше до Маркъс, по време на Колоквиума. — Какво се е случило с половинката ти?

Електричество пропука по кожата на пантерата, лицето му потъмня, а в очите му блесна силна ярост. Ако шибанякът точно сега се преобразеше, ударната вълна щеше да изпотроши костите на цялото тяло на Конн.

Маркъс оголи зъбите си, а кожата му се опъна по лицето му. След един силен трепет той се отпусна.

— Превърнаха я в човек. Тя се самоуби.

Конн изви китките си.

— Била е заразена с вируса? Кога?

— На колоквиума. — Маркъс вдигна пистолета си и изстреля една стреличка в шията на Конн. — Джордан Прайд ни *нареди* да покажем подкрепата си към Реалм. Копелето знаеше, че вирусът е навън... знаеше, че се излагаме на риск.

За една секунда, Конн усети леко парене от стреличката. Системата му обаче се справи бързо с опиата, абсорбирайки дрогата в тялото си. Той позволи на клепачите му да се притворят.

— Защо не ни каза? Работим върху лек.

— Нямам ви доверие. — Маркъс изсъска думите, показвайки отново резците си. — Позволихте на Кейлъб да се върне. Провалихте се да защитите дори собствените си половинки от вируса на Кърджаните. Демоните са по петите ви.

Ах, демоните.

— Да. Работиш с тях. — Демоните гледаха на шифтърите като на талантиливи домашни любимци. Много малко над хората. Веднъж на век демон се обвързваше с шифтър, но бе много рядко, а след като брата на Кейлъб се обвърза с шифтър, който бе сгоден за демон, всички бяха обидени и търсеха мъст за това.

— Ти домашен любимец на демоните ли си, Маркъс?

Пантерата се намръщи.

— Ти си късоглед идиот, Кеърс. Демоните се съгласиха да ни помогнат с поставянето на малкия капан, за да може да ви накараме да излезете от дупката си. Моите хора измислиха плана...

Конн се изсмя.

— Те са изпратили новаци... нетренирани войници, които да докладват. Не ги е било грижа дали ще успееш или не, задник.

Маркърс стисна пистолета си, а погледът му бе убийствен.

— Не получих Прайд, само с това не успях. Но времето на лъва ще настъпи. Той ще плати за това, което причини на хората ми.

Още една половинка бе заразена, а копелето дори не се бе свързало с тях. Конн отпусна рамене и се постара думите му да прозвучат заваляно.

— Кой друг, Маркърс? До кого друг са се докопали?

Котката го изгледа за миг, а блестящите му очи изразяваха гняв и болка.

— Докопах се до петима от клана ми. Не съм чул да има други.

— Той свали пистолета си и се облегна до стената. — Две от тях бяха жени, които изгубиха способността си да се преобразяват.

Конн едва се сдържа да не вдигне рязко глава. Дрогиран. Трябваше да се преструва на дрогиран.

— Има ли заразени мъже? — Вирусът не инфектиреше вампирите, тъй като имаха повече хромозомни двойки от всички други раси, с изключение на демоните. Учените вярваха, че именно това ги защитаваше от вируса. Чакаха потвърждение, че може да зарази мъжки шифтъри.

— Трима мъже. — Маркърс сграбчи металните решетки. — И познай какво, Кеърс? — Гласът му се снижи до съскане. — Те не изгубиха способността си да се променят. Разбира се, тогава луната трябва да е пълна. Преобразиха се в нещо, което... — Цветът се отцеди от лицето му. От гърлото му се изтръгна ръмжене — Наложил се да ги убием.

Исусе. Кърджаните може да са успели да създадат върколаци от шифтърите.

— Значи да тръгнеш след Джордан не е политически ход. Искаш отмъщение. — Конн разбираше. Ако някой убиеше Мойра, щеше да изгори цялата земя в отмъщението си. Но щеше да тръгне след правилните хора, онези, които наистина имаха вина. — Обръщайки се срещу Реалм, няма да откриеш справедливостта, която търсиш. — Той се концентрира и счупената кост на бедрото му се намести на място.

— Разбира се, че ще я открия. — Маркърс се ухили. — Знам за теб, Кеърс, и за голямото ти приятелство с Джордан Прайд. Неговият

приятел, неговият боен другар да умре на негово място? Това ще го унищожи. — Маркърс изпука кокалчетата на пръстите си — Да те отстраня ще е едновременно отмъщението ми и политическата ми агитация. Радвам се, че именно ти се появи в онзи тунел.

Навърн се чу рърмженето на двигател. В далечината отекнаха мъжки гласове. Аха. Конн започваше да си връща осезанията. Но, Боже, имаше нужда от кръв.

Вратата се отвори отново, застъргвайки в пръста на пода. Светлината се отрази в металния триножник, върху който тийнейджър постави камера. Движенията му бяха леки и пестеливи. Той отдели миг да погледне през рамото си, очите му бяха изпълнени с омраза, а чертите му бяха копие на един по-млад Маркърс.

— Ще те направим наистина безсмъртен, вампирски боклук.

Върпреки че бе подразнен, Конн изпита симпатия към момчето. Той самият бе изгубил майка си, когато бе на двадесет, и раната все още болеше. Съмняваше се обаче, че тийнейджърът ще оцени симпатията му и се зачуди дали момчето си е боядисало косата синя и си е сложило пиърсинг на носа, брадичката и ушите преди майка му да умре. Адреналинът започна да тупти в тялото му върпреки нищожното количество кръв в системата му.

Маркърс кимна с глава към вратата.

— Кажи на Роланд да донесе горелката.

С още един злобен поглед, момчето излезе навърн.

— Синът ти? — попита Конн.

— Да. — Маркърс се наведе над камерата и натисна няколко бутона, докато една зелена лампичка не започна да мига.

— Изненадан съм, че ще му позволиш да гледа как изтезаваш някого. — Джейс бе принуден да участва във войната, когато бе едва петнадесет годишен, и това бе огромна грешка. Децата трябваше да бъдат защитавани от този живот.

— Той заслужава отмъщение. — Маркърс грабна пистолета с една ръка, насочвайки дулото към гърдите на Конн. — Не мога да предавам на живо екзекуцията ти, тъй като кралят веднага ще засече местонахождението ни. Но мога да заснема как ти отрязвам главата, така че целия Реалм да се наслади на шоуто.

— Ти ще умреш много преди мен, Маркърс. — Главата на Конн се залюля напред, докато обмисляше плана си. Започваше да се уморява

да се преструва на дрогиран. Кога, по дяволите, Маркърс щеше да направи хода си?

— Дори и да не го направя аз, братята ми ще направят всичко, за да те намерят и унищожат... И ще се редуват да режат парче по парче от тялото ти. — Без да споменаваме половинката му. Мойра също щеше да тръгне след копелето. Едновременно се изпълни с гордост и страх от този факт. Половинката му беше добре обучена и харесваше физическата страна на боя. Беше добре, че може да създаде оръжие със собствените си ръце във формата на енергийна топка.

— Братята ти са слаби. — Маркърс изрита стола от пътя си. — Дори Сборът на Деветимата се съюзява с демоните срещу вас, което ще е краят ви. Или поне за царуването на фамилия Кеърс. — Той приближи триножника по-близо до решетките. — Първо, ще те пребия до кръв... е, до повече кръв. След това планирам да започна с огън. Най-накрая, ще ти отсечем главата. Всички ще видят колко слаб е Реалм. — Грабвайки пистолета, той изстреля още една стреличка с корема на Конн.

Конн изръмжа и се задърпа срещу оковите си, обръщайки се с лице към стената и отпусчайки глава на гърдите си.

— По дяволите — изръмжа Маркърс. — Кеърс, обърни се. Искам всички да видят агонията ти.

Конн простена тихо, но тялото му стана все така отпуснато.

Чу се скърцане на вратата на килията и земният аромат на пантерата се приближи. Въздухът около Конн се раздвижи и неимоверна болка прониза основата на гръбнака му. Той не бе очаквал Маркърс да използва бухалката. Със същата бързина му бяха нанесени още три удара, а металните шипове преминаваха през плътта му, стигайки чак до костите му. Половината от останалия му бъбрек се разкъса на половина, оставайки закачен за шиповете на бухалката.

Стига толкова. С ръмжене изтръгнало се буквално от дълбините на душата му, Конн се завъртя, изрита бухалката и изтласквайки се нагоре обви с колене врата на Маркърс. Бухалката издрънча върху каменната стена с вибриращ звук. Маркърс извика в протест. Конн се хвана здраво за стоманените въжета и тялото на плячката си.

Извивайки гръб, той притисна силно коляно към югуларната вена на пантерата, игнорирайки острата болка във вътрешните си органи.

Маркърс сграбчи бедрата на Конн, а лицето му започна да става лилаво, принуждавайки го да отвори уста в опит да си поеме дърх. Прърстите му се забиваха в краката на Конн, мърчейки се да ги откопчат. Лек блясък започна да се излъчва от кожата му.

Конн завъртя леко крака, а в погледа му проблесна силен гняв.

— Започни да се преобразяваш и ще ти счупя врата — налагаше се да опази мържа жив, за да го използва да избяга от тук. — Дай ми ключа.

Бузите на Маркърс се издуха, като на риба от детските филми. Той сви ръка в юмрук, удряйки раненото бедро на Конн. Разкъсаната тъкан и унищожените мускули крещяха в агония. С бързо дърпване, Маркърс посегна към задния си джоб и заби двойно заточен нож в коляното на Конн. Тъкан и мускули се разтвориха, като консервена кутия със сардини.

Огнена болка прониза крака му. Той изкрещя, а нервната му система пламна готова за бой. Едно завъртане на бедрата и врата на пантерата бе прекършен. Маркърс се срина на земята с глухо тупване.

Не чувствай. Мисли. Конн изплю кръв, главата му се завъртя, а коремът му се сви. Красивите зелени очи на Мойра се появиха в ума му. Замайването заплашваше да го повали. Копелето бе прерязало феморалната му артерия. Кръв, която не можеше да си позволи да изгуби, се стичаше по крака му. Пред очите му се появиха блестящи точки.

„Конн? Кърде си, по дяволите?“ Женственият, в момента не особено сладък, глас на Мойра премина през ума му. Настоятелен, изискващ и... загрижен.

„Не знам.“ Главата му се отпусна немощно, този път наистина. „Трябва да се нахраня.“

„Ще се нахраниш от мен, когато се прибереш.“ Гласът й бе посилен. Ставаха все по-добри с това телепатично общуване. „Огледай се наоколо. Какво виждаш?“

Настоятелният й тон му помогна да се съсредоточи. Очите му се отвориха.

„Държ се, далтийн“. Това щеше да боли адски много. Той прогони болката и сграбчи здраво стоманените вържета, отметна глава назад, вдигна крака върв въздуха и присви колене. Държката на ножа се

озова в ръката му. Ниският стон от болка се бореше да замаскира агонизиращия вик, който едва не се изтръгна от гърлото му.

Прехапвайки устната си, той стисна здраво ножа и го измъкна. Дъхът заседна в гърлото му. Сърцето му вероятно спря за миг. Не можеше да контролира краката си. Те се отпуснаха отново към земята, а единият се приземи върху гърдите на шифтъра. Болка премина през Конн и той я приветства. Отдаде ѝ се. Посрещна я, докато се оттегли. Времето не му беше приятел. Много скоро някой щеше да дойде да търси Маркърс.

Завъртайки китка, той заби ножа в ключалката и започна да върти, докато парчета метал започнаха да падат по лицето му. Той натисна острието още по-силно. Ключалката се отключи с щракване. Разлетяха се искри, докато въжето се освобождаваше. Като новородено конче, той падна на пода в локва от собствената си кръв, а адска болка се разли надолу по тила и раменете му.

„Конн? Къде си, по дяволите?“

Мойра изкрещя думите в главата му, и сякаш свредлото на бормашина премина през мозъка му. Исусе. Той бе полуумрял тук. Не трябваше ли жена му да му шепне нежни безсмислици в ума... да го утешава и моли да се върне при нея?

„Задръж за миг.“

Поглеждайки към Маркърс с отвращение, Конн сграбчи шифтъра за раменете. Резците му се спуснаха надолу и той ги впи в шията на пантерата, пиейки дълбоко глътки и позволявайки на животворната течност да облее вътрешностите му.

Прилив на енергия премина през тялото му. Връзката му с Мойра изчезна рязко. По дяволите. Буквално се почувства ограбен.

Енергия изпълни гръбнака на Конн и той хвърли шифтъра настрана. Пикантният вкус на пантера, подчертано мъжки, се задържа на езика му. Трябваше му ментов бонбон. Поемайки си дълбоко дъх, той изпрати лековити клетки към раните си и приклепна, за да претърси Маркърс.

О, да. Конн измъкна мобилен телефон от джоба на шифтъра и го отвори, набирайки номера.

— Кеърс — Само някой, който познава добре Дейдж, щеше да разпознае тревогата и гнева в тона на краля.

— Кеърс 28877. — Конн даде кода за *ВСИЧКО Е НАРЕД* и притисна телефона между рамото и бузата си, докато се навеждаше да вдигне металната бухалка. Той махна от нея парчето от бъбрека му и изръмжа в слушалката. — Липсвах ли ти?

Последваха две секунди мълчание.

— Няма ли те? — Бясно натискане на бутони на клавиатура долетя през линията.

— Много смешно. Нямам идея къде съм, затова вероятно ще имам нужда от подкрепление. — Дори с кръвта на пантерата раната на крака му продължаваше да кърви. Не толкова лошо, както в началото, но определено не се затваряше. Зрението му започна да се замъглява. Може би не бе успял да неутрализира дрогата в кръвта си.

— В момента проследяваме линията. — Гласът на Дейдж стана по-висок и в далечината се чува стъпки. — Щом те открием ще се телепортирам, а останалите ще ни настигнат по въздух. — Той млъкна за миг, а по линията се чу как катарамата на колана му падна на пода.

— Не. Нямам представа пред какво съм изправен. — Конн поклати глава. Дейдж можеше да се телепортира, но не можеше да донесе със себе си никакъв метал или оръжия. — Елате с хеликоптер. Обезопасете района. — Той хвана дръжката на вратата, натискайки я леко.

— Не. — Дейдж използваше кралския си глас — Налага ли се да доведе Талън?

— Не. — Ако телепортира и двама им, това щеше значително да намали силите на Дейдж. — Ако ще се появяваш тук, имам нужда да си в най-добрата възможна форма. — Конн не спори повече. Нищо на този свят нямаше да задържи брат му далеч от тук. Без значение дали бе крал или не.

Отваряйки леко вратата, Конн се наведе и огледа тихата стая навън.

По телефона се чу шум от движение и гласът на Талън се повиши над звуците от натискане на бутони. — Той е тук — още звук от писане по клавиатура. — Укритие в Роки Маунтин, на тридесет минути от Денвър — щракането на оръжие се чу по линията. — Има сграда издълбана в планината... пази се от трима мъже отвън.

Облекчение изпълни Конн. Поне вече знаеха къде е. Облекчението се замени със страх, когато огледа наоколо.

— Ах, най-добре стойте далеч от тук. — Зрението му се възстанови достатъчно, че да може да види лазерните датчици наоколо. Клавиатурата се появи на стената до главата му. Един заблуден куршум и цялото място щеше да се взриви. — Цялото място е опасно с експлозиви... Стаята, в която съм, а вероятно и навън. Кажете на Мойра...

— Ще ѝ кажеш сам — изръмжа Дейдж — Талън донеси инфрачервения скенер за сгради.

Ах, новата играчка на Дейдж.

— На този етап това няма да ми е от полза. Смятам да взривя това място и да се надяваме, че експлозията ще ме изпрати далеч, а не в Ада. — Конн се опита да се свърже с Мойра, но не се получи нищо. Ако оживееше след това, двамата наистина трябваше да се научат да общуват телепатично.

— Това е адски тъпа идея — промърмори Дейдж зад гърба на Конн. Той се завъртя рязко с разширени очи.

— Ти тъп идиот такъв. Не може да се появяваш така в опасана от лазери зона.

Външната врата се отвори и дневната светлина накара лазерните лъчи да изчезнат. Вътре влезе шифтър и очите му се разшириха, когато видя Конн на вратата. Той изкрещя предупредително и се обърна, хуквайки да бяга докато крещеше.

— Взривете сградата! Взривете сградата!

Земята под тях потрепери.

Експлозията се детонира.

Топлина премина през пространството.

И светът изгоря.

ГЛАВА 22

— Кой, по дяволите, си мислиш, че си? — Конн грабна краля на Реалм и го притисна към стената на стаята за стратегии в щаба в Орегон. Яростта гореше в него със силата на клада. Миризмата на опърлена коса изпълваше ноздрите му. Едва бяха успели да се измъкнат.

Дейдж го избута назад, а обикновено бронзовото му лице бе пребледняло.

— Махни се от мен. Тежеше цял тон, докато те телепортирах. — Той се облегна назад на стената и се плъзна по нея. Огънят бе прогорил част от ризата му, а на едно място ръката му бе толкова изгорена, че под червената плът се виждаше ясно бялата кост на ръката му. Очите му блестяха в опасно синьо. Много лош знак.

— Ти си *Кралят!* — Кога, по дяволите, брат му щеше да осъзнае това? Сърцето на Конн заби в нормалния си ритъм. Болката обхвана отново тялото му. Той прехвърли теглото си на здравия си крак, борейки се да изглежда безразличен.

Талън свали бронежилетката от гърдите си, пускайки я на масата покрита в бойни планове.

— И двамата имате нужда от вена. — Челюстта му бе стегната, а косата вързана на тила. По-големият му брат се бе готвил за бой.

— Моята кръв е по-добра. — Джейс спусна предпазителя на пистолета си, оставяйки оръжието на масата. След това вдигна ръкава си, разголвайки китката си.

Кейн изсумтя.

— Не, не е.

Конн задържа погледа на Дейдж, а в тялото му припламна гняв, когато брат му повдигна едната си вежда предизвикателно.

Кралят прочисти гърлото си.

— Искаш да се бием за това ли? — Нетърпение изви горната му устна. — Ще изчакам да се възстановиш, разбира се. — Той стрелна с

поглед все още кървящия крак на Конн и огледа останалите му наранявания, докато вдигаше поглед към лицето му.

Задник. Кога щеше да осъзнае, че неговият живот бе много по-важен? Конн позволи на лека усмивка да извие устните му.

— Не, не искам да се бием. Но ще кажа на Ема какво направи.

Ноздрите на Дейдж пламнаха.

— Не би го направил.

— Напротив. — Конн отдели секунда да се наслади на паниката в очите на брат си, преди пращинките във въздуха да затанцуват пред погледа му. — Какво, по дяволите? — Той се олюля. — Мамка му! — И тъмнината го погълна.

Мойра седеше на пухеното кресло с поглед насочен към полуголия воин на леглото. Тяхното легло. В стаята се носеше ароматът на градински чай и барут, ръчно направеният ирландски килим бе в тон с покривката на леглото. Три картини с маслени бои висяха на стените, всички с гледки от дома, показвайки пълната луна. Той бе декорирал тази стая, мислейки за нея.

Бяха го наранили. Гневът започна да гори по кожата ѝ, издавайки ясно доловимо пукане. Раните, пресичащи гърдите и корема му, вече не кървяха, но бяха подути и силно зачервени. Джейс бе набутал китката си в устата на изпадналия в безсъзнание Конн, затова поне бе получил някаква кръв, която да му помогне да се излекува.

— Мойра. — Гласът му изръмжа името ѝ, а невероятните му очи се отвориха. — Загърби гнева, непослушнице. Имам нужда от щастливи мисли.

Тя не успя да спре усмивката си. Какъв умник.

— Сега вече си мислиш, че си в главата ми, така ли? — Той опита да се изправи и тя скочи към леглото, притискайки го с ръце към частите от гърдите му, на които нямаше рани — О, не. Няма да ставаш.

Ръцете му обгърнаха китките ѝ. Странен блясък просветна в очите му. Дръпвайки я рязко, тя се приземи на гърдите му.

— Здравсти.

Тя опита да стане и да се отдръпне от раните му. Гняв пламна в нея, примесвайки се с желанието. Беше я изиграл.

— Ранен си, по дяволите.

Едната му тъмна вежда се повдигна на арогантното му лице.

— Каза ми, че мога да си хапна от теб.

Е, мъжът имаше нужда от кръв. Тя кимна и опита да разголи едната си китка.

— Не. — Стягайки хватката си, вдигайки ръцете ѝ над главата си, той притисна гърди в нейните. — Хммм. Много хубаво.

Мойра опита да се бори с изчервяването, което се надигаше към лицето ѝ, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха срещу горещата му кожа. Топлина започна да се надига между бедрата ѝ.

— Конн, ранен си. — Гласът ѝ бе задъхан и прекалено слаб.

— Тогава гледай да си нежна с мен — промърмори той, а устните му се плзгнаха по челюстта, към ухото ѝ. — Кожа по-мека от всичко на света. И гладка като ирландския порцелан на майка ми. — Той я захапа лекичко, възпламенявайки я. — И все пак, много по-красива. — Той отпусна глава назад и погледът му помилва нейния. — Ти си най-красивото нещо, което съм виждал в своя триста годишен живот, *далтийн*.

Нежността и силното му желание запалиха нуждата ѝ. Емоции, които не искаше, от които се нуждаеше, напълниха очите ѝ със сълзи.

— Мразя това, че те нараниха, Конн. — Докато тя се бореше със сълзите, те проличаваха в гласа и тембъра ѝ.

Погледът му омекна.

— Ах, любима. Добре съм. — Той пусна китките ѝ и отмести къдриците от лицето ѝ.

— Не, не си. Лекарят те прегледа, докато беше в безсъзнание. — Отне му цял час. — Изгубил си голяма част от черния си дроб и двата бъбрека. — Колко силно трябва да са го удряли, за да нанесат толкова големи вътрешни наранявания. Гняв и безпомощност се бореха в нея, карайки я да се чувства нищожна. Толкова нищожна.

— Мойра. Дробовете и бъбреците ще пораснат отново. Дай ми няколко дни и ще съм като нов, готов да преследвам целия клан. Докато говорим в момента се лекувам.

Уязвимостта я задържа неподвижна. Той бе раненият и все пак тя имаше нужда от утеха.

— Това... ти... — Объркването я накара да прехапи устната си.

Разбиране проблесна в очите му.

— Всичко е наред. Не е нужно винаги да бъдеш толкова силна. — Широката му ръка започна да я милва нежно от рамото до бедрото. Утешително. Добротата и разбирането бяха толкова смъртоносна комбинация.

Сълзите победиха във вътрешната ѝ борба и потекоха по лицето ѝ. Тя не познаваше друг начин, освен истината. А истината я плашеше до смърт.

— Не съм слаба, Конн.

Той я повдигна, слагайки я да седне върху него, с крака около кръста му.

— Не, не си.

С леко плъзване, той я настани върху слабините си, на безопасно разстояние от раната на корема му. Тя изтри сълзите от бузите си, отказвайки да затвори очи. Безопасността не съществуваше, когато Коннлин Кеърс имаше план.

Пръстите му я стиснаха, задържайки я на място.

— От какво се боиш, Мойра?

— Да не изгубя себе си. — Думите се изстреляха от нея тихо и бързо, съдържайки толкова истина в себе си, че дъхът ѝ секна.

— Може би, вместо това ще се преоткриеш. — Очите му се затвориха.

— Деветимата обмислят да се оттеглят от Реалм — Ето. Каза го.

— Знам. Имало е предварително гласуване преди Грейс да бъде отвлечена.

През нея премина вълна от изненада последвана от лек гняв.

— Звучиш така, сякаш обсъждаме времето. — Той е знаел. И не ѝ бе казал нито дума.

— Това са просто факти.

— Е, тогава какъв е планът ти, Конн? Знаеш каква е работата ми.

— Няма план. Засега Деветимата са в неизгодна позиция и не могат да взема никакво решение.

Той грешеше. Съветът можеше да гласува оттеглянето си само с вота на присъстващите членове.

— Какво значи това?

— Ще се държим солидно, докато вземат решение. Щом го направят, ако се налага, ще те неутрализирам. — Гласът му стана потвърд с второто изречение. — Не се заблуждавай, двамата с теб

оставаме заедно, ако ще останалата част от света да експлодира. Започваме от точката, на която сме, и продължаваме напред. — Той вдиша дълбоко въздух през носа си. — Може би ще се наложи да отложим тази философска дискусия. — Прорезната рана на рамото му се затвори пред погледа ѝ.

Щеше да му срита задника по-късно, задето си мислеше, че може да я неутрализира.

— Все още имаш нужда от кръв. — Носеше се слух, че нейната е магическа.

Лека усмивка изви устните му.

— Това покана ли е?

Тя се замисли за миг. Нуждата припламна във всичките ѝ нервни окончания.

— Да.

Очите му се отвориха, а зеленото бе примесено със сребристо.

— Е, щом е така. — Бавен, като летен бриз, той плъзна едната си ръка зад тила. — Приемам.

Дори ранен, дори изтощен, този мъж притежаваше аура, която нашепваше, колко е опасен. Подобно на повечето хищници. Бедрата ѝ пламнаха и тя приветстваше тази реакция по-лесно отколкото менгемето, което стягаше сърцето ѝ.

— Искаш ли шията ми?

Клепачите му се притвориха лесно.

— Не — промърмори той нежно. — Искам те цялата, Мойра. — Тя си пое дълбоко дъх, надигайки се леко. — Но засега, шията ти ще е много приятна. — Двата му резеца се спуснаха ниско.

Тихо ръмжене се изтръгна от него и тя потрепери. Борейки се с желанието да прочисти гърлото си, борейки се с желанието да бяга, тя внимателно сложи ръце от двете страни на раменете му и се наведе надолу. Той преплете свободната си ръка в косата ѝ и стегна хватката си, накланяйки главата ѝ настрани.

Нещо естествено, нещо женствено вътре в нея въздъхна и тя се успокои. Беше негова. И дълбоко в нея живееше твърдото уверение, че той никога нямаше да я пусне да си отиде.

Грапавият му език проследи контурите на ключицата ѝ и нагоре до челюстта ѝ. Кожата ѝ настръхна, последвана от вълна горещина. Тя

се притисна надолу към него, слабини срещу слабини, омекнала от милувката му. Той бе така твърд. За нея.

Мойра притвори очи, а от гърлото ѝ се изтръгна лек стон.

— Моля те.

Сякаш бе чакал именно това, той се притисна към нея. Дълбоко и бързо, той не ѝ даде време да пригоди, а запи жадно. Изискващ. Притежаващ. Ръцете му около нея се стегнаха. Животинско ръмжене се изтръгна от гърдите му.

Тя се изви, тялото ѝ потрепери, а устата му се стегна върху шията ѝ. Мислите блуждаеха като стари спомени, а тревогите ѝ бяха прогонени от него. Нищо в реалността, нищо във въображението не можеше да се сравнява с чувствеността на това половинката ѝ да пие кръвта ѝ. Крайниците ѝ омекнаха и все пак, тя споделяше с него мощта. Мощта, която го изпълваше, я обля. Енергия, сурова и чиста.

Елементарна.

Първобитна.

Вечна.

Острите му резци се отдръпнаха и той облиза раната, затваряйки малките дупчици. Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите му.

— По дяволите, жено. — Клепачите му натезаха. Ръката в косата ѝ се отпусна и той я притисна към себе си, обръщайки се настрани, за да се сгуши около тялото ѝ. Дишането му стана равно и той заспа.

Тя си пое дълбоко дъх. Мъжът бе взел повече от кръвта ѝ. Много малко, хора можеха да се справят с Коннлин Кеърс. И тя не бе един от тях. Гърбът ѝ бе опрян в горещия му гръден кош, изкушавайки я да се потопи в нея, във видението му за един свят, който бе почти прекалено хубав, за да го откаже. Дори по-зле, част от нея, по-голяма отколкото ѝ се искаше да признае, копнееше да му достави удоволствие. Искаше да направи така, че думите му да станат реалност.

Точно тази мисъл я накара да стане от леглото и буквално да изтича през вратата. Щом излезе в коридора, очите ѝ се стрелнаха към най-близкия изход върху каменната стена. Трябваше да се махне от тук, да излезе на повърхността. Вероятно бе почти полунощ. Луната се бе издигнала високо в небето. Стъпките ѝ отекваха по каменния под, докато бягаше, откривайки стълбището. Две стъпки навън и се блъсна в гърди, които с лекота можеше да са създадени от камък.

Приглушено „ОХ“ се изтръгна от нея и тя направи крачка назад. Само бързите рефлексии на краля, който я улови за ръцете, ѝ попречиха да не се блъсне в металните врати зад нея.

Като заек приклещен от хищник, тя се задърпа задъхана.

Той я пусна и направи крачка назад.

— Мойра... — Приемане и разбиране преминаха през лицето на краля. — Чувстваш се уловена в капан, нали?

— Да. — Тя задиша тежко, опитвайки се да потисне паниката надигаща се под кожата ѝ.

Дейдж я погледна внимателно и лека усмивка изви устните му.

— Искаш ли да се бием?

— Да се бием? — Кралят на Реалм искаше да се бие с нея?

— Да. — Усмивката му се отрази в блясъка в очите му. — Имаме най-добрите спаринг матраци наоколо. Келл те е обучавал, нали?

Да. Докато не започнеш да кърви от ушите.

— Може би малко.

Кралят имаше трапчинки.

Интересно.

Той хвана ръката ѝ и буквално я задърпа по стълбите на следващия етаж, където отваряйки вратата се озоваха в огромна фитнес зала, пълна с дебели матраци. Той затвори вратата зад тях.

— Когато почувствам тежестта от живота, удрям нещо. Обикновено това нещо е Конн. — Веселие кънтеше в думите на краля. — Е? Ръкавици, ножове, какво да бъде?

Емоциите се надигнаха бързо и силно в нея.

— Нищо. Обичам ръкопашния бой. — Нуждата да удари нещо я заля. Той може и да се опитваше да помогне, но вампирът щеше да се окаже със сритан задник.

ГЛАВА 23

Келан занесе содата си на износеното сепаре в закусвалнята за бързо хранене, настанявайки се облечен с новото си пилотско яке. Едва успя да се прибори с нуждата да почеше лицето си. Гримът, който добавяше по-тъмен цвят на кожата му, бе дразнещ. Наоколо се мотаеха ученици от гимназията, някои играеха на билиард, а други дартс. Готина сбирка, макар че не сервираха кръв.

Но дори там му бе студено. Веднага щом учените намереха генна терапия, която да позволява на хората му да излизат на слънце, Келан щеше да отиде някъде, където е много топло и да се научи да сърфира... докато превзема света, разбира се.

Трио кикотеци се момичета на масата в ъгъла, му мятаха флиртуващи погледи. Второкурснички с изрязани блузки, които вероятно прикриваха под суитчъри, когато напускаха безопасността на дома си. Блестящ грим покриваше лицата им. Едната можеше да мине за клоун. Той едва не се ухили. Ако малките глупачки само имаха идея какво може да им направи. Какво искаше да им направи.

Миризма на загорял хамбургер остави лош вкус в устата му. Защо някой би ял подобно нещо бе извън разбиранията му.

Стъклените врати се отвориха, разклащайки малкото звънче над прага. Пеги се плъзна вътре, отмятайки косата си. И някак стаята стана по-топла. Той се поизправи на мястото си, изпъвайки гърди напред.

Тя го забеляза, махна му и премина през тълпата момчета хвърлящи стрелички дартс, за да се отпусне на пейката пред него. Повечето хора, дори тези, които бяха векове по-възрастни от него, трепереха и събираха силите си, когато той ги приближеше. Но не и Пеги. Тя пристъпи към него, сякаш нямаше нищо, от което да се бои, сякаш е в безопасност. Идеята да я защитава от жестокостите на света сгорещи кожата му.

Уникалният ѝ аромат на рози се понесе към него, карайки сърцето му да затупти по-бързо. Тя се усмихна.

— Здравсти. Извинявай, че закъснях. Трябваше да помогна да затворим магазина. — Тя работеше на половин работен ден в магазин за лов и риболов, собственост на родителите ѝ, и знаеше всичко за мухите за риболов.

— Здравсти. — Погледът му се насочи към синьото спортно яке, обгръщащо дребното ѝ тяло. Миризмата на мъжка пот и силен одеколон прониза сетивата му. Напрежение стегна задната част на тила му. — На кого е якето?

Тя се изчерви и прокара ръка по износената яка.

— На Джо Нелсън. Сецаш ли се, куотърбекът, за когото ти разказах? — усмивката ѝ разкри идеални бели зъби, блестящи и еднакви като перли. — Най-после ме покани да излезем на среща.

Огън лумна в тялото на Келан толкова бързо, че чак дъхът заседна в гърлото му. Беше споменала момчето само между другото. Беше неин приятел, с когото учила понякога.

— Не осъзнавах, че го харесваш. — Какво, по дяволите, правеше Келан тук? Искаше да я ухажда бавно.

Тя сви рамене, а сините ѝ очи проблеснаха.

— От известно време си падам по него. — Сякаш усетила безпокойството му, тя се пресегна и сложи ръка върху неговата. — Толкова се радвам, че сме приятели, Келан. Макар че си две години по-млад, ти значиш много за мен. — Тя погали кокалчетата на ръката му, а светът се озари с усмивката ѝ. — И впрочем, помагам с домашните на една второкурсничка и мисля, че може да я харесаш.

Той беше тъмно момче, прекалено младо, и все пак заради него Джо я бе забелязал. Келан показа остриите си зъби.

Пеги отскочи назад, а зениците ѝ се разшириха. Той затвори уста и тя се изкикоти нервно. Поклащайки глава, тя очевидно игнорира инстинктите, които боговете ѝ бяха дали.

— Добре ли си?

— Да. — Той се облегна назад, потискайки една усмивка. Реалността застана на мястото си с шумно щракване. Предателството накара гръбнака му да се изпъне, но по някакъв начин беше утешително. О, болеше. Темпераментът му го умоляваше да отвори широко уста и да избие всички присъстващи наоколо, но... той успя да се спре. Сякаш отново беше в собствената си кожа.

— Всъщност, по-рано тази вечер говорих по телефона с момиче, за което мисля, че може би е моето бъдеще.

— Наистина ли? — Пеги помахна на момичетата от съседната маса. Една вена затуптя на шията ѝ, доказвайки, че не е наистина така уверена. Жертвите винаги имаха първични инстинкти за самосъхранение. — Как е името ѝ?

— Джейни. — Достатъчно с това. Той се отпусна и усети, че странната тежест, която усещаше напоследък, вече не го притиска. — Късно тази вечер заминаваш за онова твое пътуване, нали?

— Да. — Пеги заподскача щастливо на мястото си, а усмивката ѝ беше спокойна, когато се обърна към него. Беше се успокоила, че е в безопасност.

Глупаво човешко момиче.

— Ще посетя чичо и леля в Омаха... взимам нощния автобус. Ще са забавни две седмици на почивка и помагане във фермата им. Обичам фермата. — Тя се намръщи, а между очите ѝ се появи лека сладка линия. — Обаче ще ми липсваш.

Но не достатъчно колкото ще ѝ липсва Джо, очевидно.

— И ти ще ми липсваш. — Мозъкът на Келан започна да съставя план.

Тя погледна към часовника си.

— О! Трябва да се срещна с Джо, за да хапнем йогурт. — Сега смръщването ѝ не беше сладко. — Искаш ли, ами, да дойдеш?

— Не. — Келан се изправи, протягайки ръка, за да ѝ помогне. Кожата ѝ бе гладка в дланта му. Дали навсякъде бе така гладка? — Трябва да се прибирам у дома. Весело изкарване.

Той я придружи навън и се насочи в противоположната на нейната посока, скачайки в пикапа си. Гневът имаше вкус на киселина в гърлото му. Нещо под ребрата му изгаряше с болка, която не бе изпитвал никога до сега... тъпа и унищожителна. Телефонът му иззвъня, почти заледявайки ухото му, когато вдигна и изръмжа.

— Келан. Къде си? — попита Франко, а през линията се понесе шум на хартия.

— На път към дома. Искам веднага да приготвят самолета... отивам в Омаха. — Той затвори, а на лицето му се появи усмивка, изпращаща топлина през порите му. Джейни беше права. Пеги трябваше да се срещне с истинския Келан.

Краката на Мойра танцуваха по дебелиите матраци покриващи, целия под на стаята, създадени специално за ритане на задници. В съседната стая имаше тежести, машини за упражнения и боксови круши. Ароматът на боров почистващ препарат и пот покриваше матраците. Тя се фокусира върху краля.

— Странно ми, че ще наричам краля на Реалм.

Усмивката му съдържаше прекалено много предизвикателство, че да е спокойна.

— Оценявам загрижеността. Никога преди не съм се бил с жена. — Тъмната тениска не можеше да прикрие твърдите мускули на гърдите му, а широкият спортен панталон само подчертаваше мощните му крака. — За мен ще е чест, ако не се въздържащ. Покажи ми на какво си способна.

Добър план. Тя имаше нужда да удря силно и бързо. Хвърли се към него, бедрата ѝ обгърнаха главата му и стисвайки здраво тя отхвърли торса си надолу между краката му, удряйки задната част на коленете му. Гравитацията ѝ помогна да събори краля на матрака с лицето напред. Тя подскочи и се приземи на гърба му, притискайки коляно към тила му.

Той се засмя, устата и дланите му бяха опрени в матрака.

— Това беше супер.

Мощните му мускули се стегнаха. Дейдж се надигна, заставайки на ръце, с крака във въздуха. Движението отхвърли Мойра от гърба му и тя полетя през стаята, като сладолед в лъжица, по време на бой с храна.

Тя се претърколи и се приземи до стената, преди да скочи на крака.

— Добър ход.

— Мерси. — Той погледна към коленете ѝ, приближавайки се към нея. — Е, когато с Конн се бием, обикновено говорим за разни неща. Като например, защо сме ядосани на живота.

— Не съм ядосана на живота — каза тя и приклепна завъртайки се и поваляйки го на пода.

Той скочи, събори я на пода и се приземи, стъпвайки от двете страни на бедрата ѝ. След това се спусна на колене и притисна с ръце раменете ѝ.

— На кого си ядосана?

Завъртайки кръста си, тя вдигна крака и ги обви около тялото на краля, преди да го дръпне назад. Той се срина на пода с глухо тупване.

— На съдбата... на провидението. Адски изтощена съм да се боря с тях. — Пусна го и се изправи на крака.

Дейдж завъртя крака във въздуха и скочи, изправяйки се.

— Може би е време да спреш да се бориш *срещу* всичко и да започнеш да се бориш *за* нещо.

— Фукльо. Мислиш, че трябва да се боря за Конн.

— Разбира се. Насочи се към живота, който искаш да имаш с него. — Металическите очи на Дейдж бяха изпълнени с разбиране. — Войната се влошава. Имаме врагове на всеки фронт... дори някои, които ни бяха приятели. Избери пътя си, Мойра.

Пътят си?

— Караш го да звучи толкова лесно. — Раздразнението формира пукаща топка от енергия пред тялото ѝ и тя я улови с лявата си ръка.

Той повдигна вежда.

— Всъщност, адски гадно е да следваш дълга си. Мразя да бъда тук, да слагам маска на спокойствие на лицето си, когато предпочитам да съм на фронтната линия. — Тенис обувките му оставиха дълбоко следи в матрака, когато той разкрачи крака и разтвори широко ръце. — Освен това знам какъв трън в задника може да е Конн. Винаги мисли, че трябва да скача пред нас и да ни защитава на всяка цена.

Зениците ѝ се разшириха, а очите ѝ блеснаха в силно смарагдов цвят.

— Именно. Аз съм добре обучена. Нямам нужда някой да се хвърля пред мен на пътя на куршума.

— Той те обича, Мойра. — Дълбок и сигурен, гласът на краля нанесе последния удар.

Тя трепна. Енергийната топка подскочи в ръката ѝ.

— Не. Маркирането изненада и двама ни. Аз съм само задължение за него.

Дейдж отметна глава назад и се разсмя.

— Не, скъпа. Ти си трън в задника. Конн може да се справя със задълженията си. А ти... ти си съвсем друга история. Той иска да бъдеш щастлива. Иска да си в безопасност. Силно ти препоръчвам да му помогнеш да направи и двете... докато продължаваш да следваш пътя, който си избрала в живота си.

Енергията запулсира в яркосиньо, изпращайки вълни от адреналин през тялото ѝ. Защо всички си мислеха, че притежава дарбата да прави компромиси? Защото е Седмата ли?

— Нямам нито търпението, нито желанието да направя това.

— Тогава ще изгубиш. — Дейдж сви рамене. — Което е глупаво... имайки предвид, че го обичаш с цялото си същество. — Краката му заподскачаха, танцувайки по матрака. — И двамата сте твърдоглави, умни и дяволски добри в работата си. Или ще станете страхотен екип, или ще се избиеете.

Кралят не пропускаше абсолютно нищо.

— Такъв си задник. — Тя си пое дълбоко дъх. Вероятно това не беше нещо, което може да казва на краля на Реалм.

Той кимна, а усмивката му стана по-широка.

— Не за пръв път ме наричат така, Мойра. — Той потърка тила си. — Аз, ами, не мисля, че можеш да го видиш. Не истински.

Какво, по дяволите, имаше предвид?

— Виждам го. — Будна или заспала, тя винаги виждаше Конн.

— Не. — Дейдж въздъхна, а погледът му се насочи към енергийната топка. — Не мисля, че разбираш значението на последния век. Колко трудно му бе да остане тук, да стои далеч от жената създадена единствено за него. Да стои далеч... от теб.

— Той подписа договора. — Дори докато изричаше думите осъзнаваше колко абсурдно звучат. Коннлин Кеърс почти не се интересуваше от договори... дори въобще. — Имах нужда от време. — Тя трябваше да се обучава на земята на дедите ѝ.

— Знам — каза меко Дейдж. — Но Конн имаше нужда от теб. Той е най-добрият войник... и не можеше да защитава и пази жената, която обича... сто години. Той спеше много рядко, а през последната седмица съм виждал усмивката му повече пъти, отколкото през последните пет десетилетия. Въпреки че бе изтезаван до степен, в която органите му трябва да пораснат наново.

Сърцето ѝ потрепери. Силно. Ярка светлина премина през синята енергия в ръката ѝ. Истина.

— Знам това.

Дейдж изпука кокалчетата си.

— Аз не бих могъл да го направя. Не бих могъл да остана далеч толкова дълго. Но Конн... той жертва всичко, за да ти даде времето, от

което имаше нужда. — Кралят се наведе и взе една кърпа от пода, за да подсуши челото си.

Да. Но сега какво?

Тя се опита да не се обижда, задето краля обърна гръб на нея и на енергийното ѝ оръжие. Това значеше, че той ѝ вярва, че ще играе по правилата. Тя се опита да се фокусира върху дискусията.

— Ако Конн бе научил, че тренирам за Страж, нямаше да чака толкова дълго. — Той щеше да нахълта в Ирландия и да я замъкне някъде в безопасност. Разбира се, ето я къде бе сега, в безопасност под земята.

— Не, нямаше да има сила, която да спре брат ми, ако бе научил каква е новата ти професия. — Очите на краля блеснаха. Той пусна кърпата на пода и се върна отново на мястото си. — Макар че доста си го впечатлила в Ню Йорк.

Мойра се ухили.

— Радвам се да го чуя. — Може би, след като Конн я бе видял в действие, щеше да разбере по-добре нуждата ѝ да продължи да бъде Страж. — Значи предлагаш да направя, какво? Имам предвид, ще ми дадеш съвет, нали? — Мъжът изглеждаше мъдър. Би трябвало да има нещо полезно, което да ѝ каже.

— Длъжница си на Конн.

Тя вдигна рязко глава.

— Моля?

— Длъжница си му. Той се жертва цял век, сега ти трябва да намериш начин да му позволиш да бъде тази половинка, която той иска да е... като същевременно следваш собствената си съдба — Дейдж застана с леко разкрячени крака. — Ти си умна жена, Мойра. Ще намериш начин.

Беше мислила, че е намерила просветения от братята Кеърс. Инстинктите ѝ нашепваха, че кралят не би се спрял пред манипулация, ако това значи, че ще попречи на някой да навреди на семейството му. А сега тя бе част от това семейство.

— Всички сте заседнали в каменната ера.

— Звучиш като Ема.

— Половинката ти е умна жена. — Мойра пое дълбоко дъх, позволявайки на енергията да стане по-здрава. — Мислех, че ще искаш

да обсъдим... ами... плановете на Деветимата да се оттеглят от Реалм.
— Да се опита да я привлече на своя страна.

— По дяволите, не. — Усмивка разтегна пълните устни на Дейдж. — Ако Деветимата се оттеглят, ти ще си в ужасна позиция, скъпа. Но няма какво да направиш по въпроса.

— Но аз ще бъда заплаха за теб. — За целия му свят.

— Да, но си част от семейството. Никога не бих те наранил. — Дейдж омекна. — Освен това, Конн се справя с повечето заплахи за семейството. Той ще се погрижи никой от нас да не пострада, ако Деветимата се оттеглят.

— Какво, по дяволите, значи това? — Макар Конн никога да не би я наранил, той беше най-добрият воин. Какво би направил?

— Мисля, че ще е най-добре да не го притискаме до тази степен, Мойра. Само казвам. — Очите на краля заблестяха в сребристо. — Стига приказки. — Един мускул на шията му трепна и той погледна към топката в ръката ѝ. — Хвърляй.

Нямаше нужда от втора молба. Отмятайки ръка назад, тя хвърли енергийната топка към Дейдж. Тя полетя и го удари в центъра на гърдите, карайки го да направи няколко крачки назад. Доволна усмивка озари лицето му, когато погледна надолу, а енергията се изпари. Във въздуха се разнесе миризма на изгорен плат.

Той въздъхна.

— Превъзходно. — Въздухът около него запука, сякаш от него бе изсмукан целия кислород. Блузата му падна на пода, прекалено увредена, за да остане на раменете и гърдите му, разголвайки интересна татуировка в лявата страна на гърдите му. Маркерът на Кеърс в увеличен вид.

— Това е наистина страхотно. Но не мога да ти позволя да ме изгориш. Ема ще се вбеси адски много. Той почеса замислено ребрата си. — Много готино.

Вратата се отвори и Кейти връхлетя в стаята, отмятайки косата от очите си. Виждайки ги, тя се закова на място.

— Ах, извинете. Дойдох да медитирам.

Джордан се появи зад нея с намръщено изражение на лицето си. Многоцветната му коса се спускаше в безпорядък около ъгловатото му лице. Мъжът дори приличаше на лъв в човешка форма, а по кожата му танцуваше гневна аура.

— Трябва да говорим. Веднага.

Дейдж погледна от единия към другия.

— Е, добре тогава. — Той пристъпи напред и хвана Мойра за ръката. — Ти давай. Със снаха ми ще минем в другата зала, за да си устроим състезание кой ще ритне повече пъти боксовата круша за пет минути. — Хватката му се стегна и тя реши да не спори.

Кейти изпръхтя.

— Мерси. — Нима кралят и половинката на Конн бяха участвали в спаринг? Никога не бе виждала как се бият вещиците. Тениската на Дейдж бе изгорена направо на тялото му. Може би, по-късно Мойра щеше да се съгласи да се поупражнява с нея.

Вратата се затвори зад краля и Кейти погледна към Джордан.

Ръмженето му бе доста реалистично.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че няма да се прибереш с мен утре у дома?

Думата *дома* почти накара коленете на Кейти да се подкосят. Нейният дом никога нямаше да бъде при лидера на лъвовете. Не и ако не си върне уменията да се преобразява.

— Оставам тук. С Ема и Кара. — Налагаше се да остане близо до учения, който можеше да я излекува... особено сега.

— Защо? — Джордан подръпна тъмната си тениска, а дънките бяха опънати по силните му крака. Не бе бягал два дни и енергията се изливаше от него на талази. Както и ароматът му на канела и дъб. Див като самия мъж.

Макар и дълбоко под земята, тя знаеше, че луната вече се е издигнала високо в небето. Нещо вътре в нея крещеше. Мускулите ѝ вибрираха, надолу по резците ѝ, карайки дори дупето ѝ да потреперва от силата в нея.

— Заразих се с катализатора.

Джордан пребледня.

— Какво. Си. Направила? — Той се препъна назад, чист шок изпълваше жълтите му очи.

Тя пое дълбоко дъх, изпълвайки дробовете си с кислород. В живота си не се плашеше от много неща. Лидерът на лъвските кланове стоеше половин метър по-висок от нея, с мускули изваяни от тичането

и работата в ранчото му. Джордан в пристъп на изгарящ гняв бе способен да изплаши всеки.

— Чу ме.

Кръвта завря под кожата му, карайки скулите му да се обагрят в червено. Ревът му огласи всеки ъгъл в стаята.

— Защо? — Той стисна ръце от двете страни на тялото си, сякаш си нямаше доверие, че няма да я удуши.

Тя направи крачка назад. Макар да го познаваше през целия си живот, никога не бе виждала подобно изражение на лицето му.

— Имам нужда да се преобразя, Джордан. Не мога да живея така. Катализаторът е забързал прогреса в кръвта на Маги... и тя може да се преобразява.

Разноцветната му коса полетя около лицето му, когато поклати глава.

— Тя е вълчи шифтър. Мамка му, нямаме никаква шибана идея как ще подейства на теб. — С две крачки той се озова до нея, стисвайки с ръце горната част на ръцете ѝ. — Казах, че ще се обвържа с теб.

Тя се отскубна от него, а гневът помете страха ѝ.

— Благодаря за предложението от съжаление. Няма да се обвържа с теб, само от благотворителност, арогантен задник такъв. — Тя го обичаше през целия си живот. Но нямаше да му позволи да го направи по този начин. — Не съм тъпа. Знам за политическите проблеми, пред които се изправяш, защото клановете са наясно с мен и моето... състояние. — Болката накара думите да оставят неприятен вкус в устата ѝ. — Освен това, няма гаранция, че ще се получи. Тогава ще се окаже, че си обвързан, с някой, когото не само не обичаш, но и който не може да се преобразява. Може дори да не мога да ти дам малките наследници, които искаш да отгледаш.

Тя си пое дъх. Нещо изискваше вниманието ѝ. Незабавно. Агония прониза стомаха ѝ. Обгръщайки корема си с ръце, тя се приви на две. Нужда. Заля я глад, толкова силен, че ѝ отне дъха.

— Джордан.

Почувства успокоителна пулсация и нужда да се лекува. Луната. Но навън се спотайваше сянка... плътна сянка... тъмна и застрашителна. И тя я зовеше.

— Навън. Моля те, заведи ме навън.

— По дяволите. — Джордан прокара ръка през косата си, насочвайки се към стената. С котешки рефлекс той заби юмрук в подплатената стена. Посипа се защитна вата, а белите туфи полетяха из стаята.

Цветни точки се появиха пред очите ѝ, смесвайки се със сълзите и създавайки странен калейдоскоп от цветове и проблясъци. Коленете ѝ се огънаха и се удариха в пода. Каменният таван сякаш туптеше над нея. Луната. Имаше нужда от светлината ѝ. Болка и остър писък прониза главата ѝ. Тя падна напред, опирайки длани в матрака и навеждайки надолу глава. Агонията бе толкова силна, че не можеше да си поеме дъх.

— Моля те.

С две крачки, Джордан се оказа до нея, вдигайки я на ръце. След миг се оказаха в коридора и той се затича към стълбището водещо до горните нива на укритието. Ботушите му тропаха силно по пода, а звукът ехтеше в коридора. Колкото по-нагоре отиваха, толкова ѝ бе по-лесно да диша.

— Как е възможно да мислиш, че не ме е грижа за теб?

Главата ѝ се завъртя настрани, а нужда изпълни всяка нейна пора. Зовът стана по-силен. Нуждата се разпростря под кожата ѝ, врязвайки се, сякаш изпълнена с отрова. Тя се сгърчи в ръцете на Джордан.

— Побързай.

Ръмженето му обещаващо, че по-късно щеше да я накара да си плати. Отваряйки рязко вратата на стълбището, той се затича към двамата пазачи, стоящи пред асансьора.

Единият вдигна ръка, за да го спре.

— Чакайте...

— Отворете проклетата врата — изрева бясно Джордан.

Другият мъж вдигна рязко глава, а зениците му се разшириха. Той кимна, натискайки бутоните. След това каза в слушалката си.

— Чалтън, доведи Дейдж.

Джордан скочи в кабината, а дишането му бе забързано и тежко до бузата на Кейти, която се опитваше да се фокусира. Имаше нужда от луната. Щеше ли да се преобрази във върколак? Ужасът я накара да скрие лице в гърдите на Джордан, търсейки силата му, докато тихи ридания се откъсваха от гърдите ѝ. Крайниците ѝ горяха.

— Ще се оправяш. — Джордан я прегърна по-силно, изхвърчайки от асансьора към назъбените скали над океана. Тъмната маса бучеше под тях, а във въздуха се носеше соления ѝ вкус. Естествена гора осигуряваше защита зад тях. Той я положи на гладката скала, позволявайки на луната да я окъпе със светлината си. Прикляквайки до нея, той застана нащрек.

Спокойствие. Кейти се успокои, а тялото ѝ се отпусна. Тя обърна лице към луната... нежната светлина създаваше лековита енергия. Частици светлина погалиха кожата ѝ. Носейки утеха. Защита.

Тя затвори очи и потърси лъвицата вътре в себе си. Беше време да излезе отново. Пращене изпълни слуха ѝ, подобно на двигател на кола, отказващ да запали. Тя опита по-силно. Раменете ѝ се напрегнаха. Имаше ли все още лъвица в нея? Тя вдигна глава и изрева към безполезната луна.

Някъде високо, скрито зад короните на дърветата... нещо изрева в отговор.

Джордан скочи на крака.

— Какво, по дяволите, беше това?

Тя го почувства. Копнежът... нуждата. Тъмно, гладно и чакащо да се добере до нея. Ти копнееше и нуждата звучеше точно като името ѝ. Тя се изправи.

— Той ме иска. — Тръпка разтърси цялото ѝ тяло. Каквото и да бе отвърнало на вика ѝ, не искаше да си приказват. Гладът бе всичко, което искаше да задоволи. Кръв. Той бе гладен за нейната кръв.

Асансьорът се отвори и Дейдж изтича навън.

— Ема ми каза. Катализаторът.

Кейти се надигна на колене, клепачите ѝ бяха натезали от луната, която я обгръщаше в защитната си светлина. Главата ѝ се наведе. Страх изпълни въздуха. Не нейният. Нито на Джордан. Съществуването над тях... дори докато ловуваше, то се боеше.

От какво? От нея?

Джордан я хвана за раменете, вдигайки я на ръце. Тя се отпусна срещу него. Тъгата накара крайниците ѝ да натезат.

— Не се получи. Нито върколак, нито лъвица. Същата съм си. — Тя отказваше да позволи на сълзите да потекат. По-късно, когато е сама в леглото си... щеше да плаче тогава. — Нека слезем отново долу. — Далеч от чудовището, което искаше да се добере до нея.

Воят се засили, карайки тръпки на страх да преминат по гръбнака ѝ. Болка прониза мозъка ѝ... някакво съобщение. Тъмнина, копнеж и настояване. Тя ги избута от главата си, затръшвайки умствените си щитове, за да защити мозъка си. Гъсти облаци преминаха по небето, а висок звук разцепи въздуха.

Дейдж погледна нагоре. Челюстта му се стегна, а в сребристите му очи проблесна синьо.

Кейти се облегна на Джордан, попивайки от силата му, докато гледаше краля. Понякога, забравяше, че той не е човек.

Той носеше дипломацията и добротата като щит. Но от време на време хищникът вътре в него надигаше глава, по-опасен от всичко друго, заради принудителното бездействие. Той игнорира погледа ѝ.

— Въръждавай се, Джордан. Изглежда ще ходим на лов.

Кейти, която вече беше в асансьора, се обърна.

— Той е върколак. Много силен. Усетих го. — Сега можеше да усеща зверовете. Макар да не бе една от тях.

Вече не бе нищо.

ГЛАВА 24

Мойра протегна врат, пристъпяйки тихо в стаята на Конн. Вратата се затвори безшумно зад нея. Удобният диван в дневната я подканяше да се настани на него и да гледа някой от филмите, прилежно наредени на рафта по стените. Присвивайки очи, тя зачете заглавията. „*Малкото пони*“, „*Пролетните кученца отиват в Холивуд*“, „*Розовата фея*“. Очевидно Джейни и чичо Конн, прекарваха времето си заедно, като гледаха филми.

Имаше и комедии, и драми за възрастни на най-високите рафтове. Преди да избере, тя реши да огледа стаята. Мъжът ѝ бе построил красива клетка.

Дейдж беше прав. Изливайки яда си върху боксовата круша ѝ бе помогнало да види нещата в перспектива. Мястото ѝ не бе в клетка. Конн трябваше да види уменията ѝ и да разбере нуждата ѝ да се бие.

Тя се насочи към кухнята и си взе енергийна напитка. Кралят пазеше своята като злато и отказа да сподели една с нея, докато бяха във фитнеса. Не че би могла да му намери отнякъде друга гроздова енергийна напитка, с която да сподели тази, която е изпила... ако той ѝ бе дал една.

Хладилникът беше напълно неорганизиран. С бързи движения тя нареди рафтовете по цвят и големина. Взе си един ябълков сок и се обърна, а сърцето ѝ едва не изскочи при вида на воина застанал на вратата на спалнята.

— Конн.

Той се облегна на рамката. Бе обут с широко спортно долнище, което едва се държеше ниско на мускулестия му ханш, а гърдите му бяха голи, покрити със синини. Но без отворени рани. Дълги силни пръсти отметнаха мократа коса от лицето му, а краищата ѝ почти стигаха до раменете му. Харесваше ѝ, че я е оставил да израсте... видът на лошо момче му подходеше.

— Мойра.

Тя прочисти гърлото си. Маркерът над бедрото ѝ започна да се затопля.

— Е, ами, как се чувстваш?

Той сведе брадичка, а очите му бяха съсредоточени. Върху нея. Той се оттласна от стената. Тя преглътна. Горещина премина през тялото ѝ, в директен контраст със студа зад гърба ѝ. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

Леко, бавно, той се приближи към кухнята. Бе виждала много хищници, много воини. Но никой не се доближаваше дори малко до Коннлин Кеърс. По грация или намерения.

Мускулите ѝ се напрегнаха... адреналинът се плъзна във вените ѝ като разтопен мед. Бикините ѝ подгизнаха. Невидими нишки я задържаха неподвижно на място, приковавайки я под хипнотичния му поглед.

Той сякаш изсмука кислорода, ноздрите му пламнаха и тъмна руменина покри скулите му.

— Мога да усетя аромата ти. Люляк и жена. — И тогава се озова пред нея.

Дробовете ѝ натежаха. Въздухът се сгъсти. Тя отвори широко очи, позволявайки повече светлина да проникне към мозъка ѝ... като плячка, застинала неподвижно, изправяйки се пред хищника.

— И аз мога да усетя твоя. — Мъжествен. Гърдите ѝ се надигаха бавно, видимо, докато се опитваше да се насили да поеме дъх.

Той наклони глава настрани, поставяйки средния си пръст на шията ѝ и спускайки го надолу, за да потърка твърдото като диамант зърно на гърдата ѝ. Коленете ѝ омекнаха. Той облиза устните си.

— Никога не съм имал особен контрол в кухнята. — Усмивка проблесна на лицето му, но погледът му бе насочен към гърдите ѝ. — Каквото и да ухае така хубаво, трябва да го вкуся.

Тя преглътна. Шумно.

— Ами...

Клепачите му се притвориха леко. Той погледна зад нея, към подредените рафтове на хладилника.

— Каква е тази мания с подреждането на храната?

Тихият въпрос прогони интимността, която тя искаше да избегне.

Тя сви рамене.

— Когато бях малка, изядох купчина от сушените сини сливи на леля Вив, които бяха омагьосани да изглеждат като обикновени сливи. Сестрите ми са знаели, но не ми казаха какво са. Държяха се гадно. Бях адски болна — о, след това си бе отмъстила на Дарси. Да знае кои естествени билки предизвикват обриви се оказа много полезно. — Затова се научих да подреждам храната по цвят и размер, за да не се случи отново.

— Аха. — Той я дръпна напред, затваряйки хладилника зад нея, преди да я притисне към гладката му повърхност. И двете му ръце се насочиха към кръста ѝ, плъзвайки се под блузата ѝ и нагоре към гърдите ѝ. Огън пламна по кожата ѝ. Нищо на света не можеше да я спре да се притисне напред и да изпълни дланите му, позволявайки на удоволствието да се стрелне към слабините ѝ. Главата ѝ се отпусна назад, опирайки на металната врата на хладилника.

— Обичам доброто хапване след обед. — Той пристъпи към нея, притискайки лицето си в шията ѝ. — Мисля да започна оттук. — Нисък и ръмжащ, гласът му вибрираше срещу плътта ѝ.

Едно силно коляно се плъзна между бедрата ѝ и нагоре, принуждавайки я да го възседне. Стонът ѝ се превърна в молба.

— Конн...

Като завеса на театър, той започна да вдига блузата и спортния ѝ сутиен над главата ѝ.

— Никога не сме го правили бавно, Мойра.

Очите ѝ се отвориха рязко. Тъмното желание изписано на лицето му я накара да се задъха. А след това да закопнее. Тя не искаше да бъде бавен с нея. Беше прекалено опасно. Сграбчвайки главата му, тя го дръпна надолу към себе си и ухапа долната му устна. Ръцете му се стегнаха около нея.

Той се наведе надолу, стисвайки зърното ѝ между палеца и показалеца си.

— Казах бавно. Пусни ми косата.

Тя се вкопчи по-силно, присвивайки погледа си към него.

Той я стисна леко.

Сладка болка се изстреля направо към клитора ѝ. Тя се задъха и го пусна.

Очите му потъмняха.

— Мойра. Пусни. Ме. — Бавно и настоятелно, хватката му около зърното ѝ се засили. Когато тя не се оплака, той усили натиска на коляното си между бедрата ѝ.

Стенейки, тя пусна косата му, отпускайки ръце около тялото си. Той я задържа в плен, гледайки я объркан. Тя не бе сигурна дали трябва да се отдръпне от него... или да го помоли за още.

— О, миличка, мисля, че ще се наложи да те науча. — Задържайки погледа ѝ, той завъртя зърното ѝ, държейки я здраво, докато тя не се задъха. Ленивата усмивка, извиваща устните му, обещаващо нещо тъмно. Нещо забранено. Нещо, което тя желаше.

Топлината на устните му замени пръстите, покриващи гърдите ѝ. Кръвта забуча в главата ѝ. Тя прехапа устни, за да не простене на глас. Той се засмя, а вибрациите от гласа му срещу гърдите ѝ едва не я изпратиха през ръба. Толкова гореща топлина обгърна копнеещото ѝ зърно, че тя се отърка в коляното му, търсейки облекчение.

Кракът му изчезна.

— Все още не. — Отпускайки се на колене, той смъкна спортния ѝ панталон и прашките ѝ.

— Ах. Толкова красива. — Бавно, прекалено бавно, той се наведе напред, целувайки нежно хълмчето между бедрата ѝ.

Бедрата ѝ потрепериха, сякаш през тях премина електричество. Желанието изпълни всяка част от тялото ѝ. Ръцете ѝ се спуснаха, опирайки се на раменете му, а главата ѝ се облегна на гладкия метал зад нея. Чевръсти пръсти разделиха плътта ѝ, докато езикът му вършеше магията си. Бързо, нежно, унищожително, той я държеше на самия ръб и всичко, което съществуваше за нея, бе единствено устата му. Докато пръстите не проникнаха в нея, търсеци и разтягащи я. Той откри тайното възелче от нерви... и вселената експлодира.

Тя се движеше върху пръстите му, притискайки се към устата му и стенейки високо името му. Удоволствието я изпълни така цялостно, че реалността се превърна в сън. С въздишка, тя се спусна от небесата, а цялото ѝ тяло натежа, карайки я да се чувства силна, колкото някоя пияна фея. Конн постави една последна целувка върху маркера над бедрото ѝ и се изправи.

Смъквайки панталона си, той сграбчи дупето ѝ със силните си ръце и я вдигна. Тя обви крака около бедрата му. Една крачка напред и той я наниза на ерекцията си.

Студеният хладилник осигуряваше опората, от която имаше нужда, за да започне да се тласка в нея. Тя възкликна срещу гърдите му.

— Достатъчно силен ли си за това? — Спиралата на удоволствието извиваща се в нея заплашваше да открадне концентрацията ѝ.

— Да. — Резците му се удължиха. С един бърз удар той впи зъби в шията ѝ.

Стонът му заглуши нейния, когато кръвта потече помежду им, силна и лековита. Тя можеше да почувства промяната в него, като горящ пламък течащ през вените му, докато го лекува. Бездна зейна в средата на гърдите ѝ. Твърдата бариера вътре в нея, построена да го държи далеч от сърцето ѝ, се срина под силата на емоциите, които той изливаше в нея.

Бедрата му започнаха да се тласкат по-силно, отвеждайки я по-високо. Тя се вкопчи в него, отчаяна да стигне до края. Звукът от плът удряща се в плът се смеси със звука на тежкото им дишане.

Удоволствието се обви около нея. Цялото ѝ тяло завибрира срещу неговото. Притискайки я силно, резците му се оттеглиха и грапавият му език облиза раната. Тя наведе глава настрани, позволявайки му по-добър достъп.

И той я ухапа отново.

Оргазмът премина през нея, взривявайки се в мозъка ѝ. Удоволствие, болка и толкова много други усещания се смесиха в нея, докато тя не можеше да издържи нито миг повече и свърши крещейки името му. Скоростта му се засили, както и силата му. Той пусна шията ѝ. С вик, който тя почувства като любовна милувка по кожата си, Конн свърши, обявявайки се за притежател на сърцето ѝ.

ГЛАВА 25

Отне цяла нощ. Макар да бе под земята, в щаба, Келан можеше да усети как слънцето се издига в небето. Толкова опасно. Толкова изкушаващо.

Той излезе от душкабината, ритайки настрани дрехите, които бе пуснал на пода. Обвивайки кърпа около кръста си, той се намръщи на дългите драскотини по торса му. Нападението на Пеги го бе изненадало. Момичето бе оказало повече съпротива, отколкото се бе надявал. Не че това ѝ бе от някаква полза.

Той се насочи по коридора към спалнята си, спирайки на място щом забеляза лидера на нацията, седящ на стола му, зачетен в нещо.

— Франко.

Чичо му кимна, хвърляйки настрани „*Изкуството на войната*“ на Макиавели.

— Да разбирам ли, че пътуването до Омаха е минало добре?

— Да. Много добре. — Келан пусна кърпата и се пресегна, измъквайки панталон от гардероба си. Голотата никога не го бе притеснявала.

— Летяхме ниско и не се наложи да попълваме разписание за полетите, затова няма да има никакви следи, че това пътуване се е състояло.

Сребристите вежди на Франко се повдигнаха над лилавите му очи.

— Виждам, че си се отървал от боята и червилото.

— Приключих с тази фаза. — Келан сви рамене. Повече нямаше да се преструва, че е човек. Имаше причина тази раса да са просто плячка.

— Е, значи няма да има никакви последици от пътуването ти? — Тебеширенобялото лице на Франко стана сериозно.

Келан нямаше търпение да завладее света и нямаше намерение да крие нищо.

— Не. Момичето беше отгук, затова изчаках да стигне до Небраска. Взех я от летището и повярвай ми, никой не ме видя. — Изненаданото изражение на лицето ѝ бе безценно. А, когато срещна истинското му аз, е това вече беше нещо незабравимо. — Имаше доста висок праг на болката и го впечатли адски много. За цели две секунди се бе замислил дали да не я задържи.

Франко извъртя очи, изправи се и се насочи към вратата.

— Ще следя новините от Омаха, само за всеки случай. Кога ще я намерят?

— Скоро. — Беше я захвърлил зад един нощен клуб, близо до боклукчийските кофи. Където ѝ беше мястото.

Глупавото момиче се бе отказало от живота, който можеше да ѝ даде той. Щеше му се да тръгне и след Джо, но трябваше да почака. Съвпаденията щяха да са прекалено много. Но и неговият ред щеше да дойде, а освен това, щеше да мине време, преди тъгата в гърдите на Келан да изчезне.

Лаптопът на масата, който бе взел от една жена в Джорджия преди година, издаде сигнализиращ звук. Тя дори бе имала вкус на праскови и освен това говореше със силен акцент. Келан се наведе напред и натисна няколко бутона.

— Ерик се обажда. Прехвърли ли са го тук.

Франко се приближи до компютъра.

— Вдигни му.

Ерик изпълни екрана, а къдравата му червена коса стърчеше във всички посоки.

— Къде ми е вещицата?

— И аз се радвам да те видя, братко. — Франко стисна и двете си ръце зад гърба си. — Все още нямаме вещица. Защо сам не си намериш някоя?

Алените му очи заблестяха.

Келан преглътна. Разбира се, хората му имаха странни цветове. Но червена коса и червени очи? Дори него го полазваха тръпки от Ерик.

— Ще ти намеря вещица, Ерик. — Никога не бе взимал вещица. Може би щеше да е приятно предизвикателство.

Ерик цъкна шумно с език.

— Колко мило, Келан.

— Не. — Франко притисна тежката си ръка към рамото на Келан. — Ще ти намерим вещица. Какво стана с опасенията ти? — Тих и спокоен, гласът на Франко излъчваше заплаха.

Келан застина, поглеждайки от Франко към брат му.

— Какви опасения?

Ерик подръпна лабораторната си престилка и пушна сребърния си химикал в джоба на гърдите си.

— Един вирус разпространяващ се по въздуха ще засегне всичките половинки, дори нашите. Просто споменах, че ще имаме нужда от някакъв имунитет, преди да мутираме вируса и да го пушнем във въздуха... което ще е далеч в бъдещето... и ще отнеме още по-дълго, след като не можете да ми намерите вещица, на която да го изпробвам.

— Виж ти, Ерик. Не съм си представял, че мислиш да си вземеш половинка. — Франко изви устни, а от думите капеше снизхождение.

Келан избута ръката от рамото си. Беше чул слухове за Ерик, но не му дремеше. Мъжът можеше да харесва мъже, кози или маймуни, въобще не го засягаше стига да си върши работата.

— Как върви с пленените шифтъри?

— Добре. — Ерик погледна към брат си и се наведе настрани, отваряйки една папка. — След като заражихме няколко котешки шифтъри миналата година на Колоквиума, отвякохме и няколко вълчи и ги инжектирахме. Реакцията на вируса при женските беше по-бърза, отколкото очаквахме, за разлика от тази при мъжките.

Логично. Вирусът нападаше слабите места. Беше естествено жените да се заразят по-лесно.

— Някакъв успех с това да ги поробим? — попита Келан.

— Все още не. — Ерик се размърда, мръщейки се. — Вирусът ги превръща във върколаци, но с повече... гръбнак... така да го кажем, от обикновените човешки върколаци. — Той прочисти гърлото си и пушна папката настрани. — Имайте предвид, господа, това са първите опити с вируса. Планът ни е дългосрочен.

Може би тази част от плана щеше да отнеме повече време. Всъщност, всички психически дарби, които Келан бе наследил от майка си, му нашепваха, че нищо няма да се случи, докато Джейни не порасне. Джейни беше истинският катализатор на бъдещето и той

нямаше нужда от предсказанията на оракулите им, за да знае този факт. Засега, го тревожеха съвсем други проблеми.

— Ами генната манипулационна терапия?

— Изследваме няколко възможни решения. — Ерик кимна на някой извън обсега на камерата. — Коефициентът ти на интелигентност е прекалено висок, за да се сравнява някой с него, Келан. Защо не направиш нещо полезно с този твой голям мозък и не ми помогнеш с изследванията?

Да бъде заврян под земята в някаква лаборатория звучеше като истински ад.

— Трябва да продължа да тренирам. Талантите ми са в битките. — Факт, който Келан бе научил още в ранно детство. Нуждата да удари и унищожи нещо разпалваше кръвта му. Да ловува и дебне плячка го успокояваше, позволявайки му да спи поне малко. — Мечът на баща ми украсява стената над леглото ми. — Остър, смъртоносен и блестящ от уловената светлина, той чакаше да отсече главата на Талън Кеърс. Келан потрепери от нетърпение да го убие.

— Е, докато продължаваш да учиш, докато гледаш как да удриш нещо, аз ще продължа да търся лечение за непоносимостта ни към светлината. — Ерик извъртя очи. — Защо бързаш толкова много да излезеш под слънцето нямам никаква идея. Сега трябва да тръгвам. — Без да каже нито дума повече екранът потъмня.

— Келан — каза Франко, все още гледайки монитора, — брат ми може да е гений, но никога не забравяй, че е слаб.

— Разбира се. — Келан се съмняваше, че да си хомосексуалист е слабост. — Макар че честно казано не ме интересува факта дали ще се обвърже или не.

— Загрижеността ми няма нищо общо с болестта му. — Франко се обърна и се насочи към вратата. — Ерик се наслаждава на философията и вярва, че е модерен интелектуалец. Винаги наблюдавай умните. — Франко отвори вратата — Хубаво е, че отново си старото си аз. — След това излезе.

Келан погледна стената покрита със снимки на Пеги.

— Наистина е хубаво да съм си аз. — Посягайки към снимката в средата, той я разкъса на две. Тя го объркваше и този факт ѝ бе струвал скъпо. — Дори плачейки, молейки се за живота си, ти беше красива.

С въздишка, той посегна към останалите снимки. Вече нямаша място тук.

ГЛАВА 26

— Отрязал си му главата. — Конн почеса брадичката си, а погледът му не се откъсваше от мъртвия върколак. Много мъртвия върколак.

Дейдж бе сложил главата близо до тялото на масата за аутопсии, преди да отиде да вземе половинката си. Сега той стоеше до нея, подавайки ѝ спринцовка със зловещо остра игла. Тя я взе с ръка, със синя силиконова ръкавица, и заби иглата в ръката на звяра.

Джордан сви рамене, а позата му бе отпусната. Дълга назъбена драскотина маркираше дясната страна на лицето му. Очевидно борбата е била жестока.

— Талън го обезглави, не аз. Кейти го усети. Тя знаеше, че е там, и заяви, че когато звярът умря, нещо е преминало през нея.

Конн усети как ледена тръпка минава през него от тези думи. Може би студът идваше от хладилните камери в стаята за аутопсии. Чудовището лежеше на масата. Цялото му тяло бе покрито с черна козина. Устата му бе по-плоска от обикновено, не чак толкова като на вълк. Под тежката козина се очертаваха мощни мускули, показвайки силата му.

Конн погледна към Ема, която изтегляше със спринцовка кръв от косматата му ръка.

— Колко време ще отнеме да получиш резултатите?

Тя спря и почука с пръст по тъмночервената кръв в спринцовката.

— С новото оборудване, което взе Кейн, би трябвало да получим отговорите до няколко часа. — Тя се намръщи, а сините ѝ очи блеснаха. — Ако споделим технологията с хората, няколко болести ще могат да бъдат излекувани. — Отмътайки коса от лицето си, тя поклати глава и се насочи към вратата. — Нещо, което ще обсъдим в детайли, след като разберем дали този върколак е бил човек или шифтър.

Дейдж тръгна след нея.

— Очаквам с нетърпение тази дискусия, любов. — След като отметна глава, за да отпие от гроздовата си енергийна напитка, той погледна през рамо — Конн, Талън иска да се срещнем след петнадесет минути в конферентната зала на третия етаж. Джордан, ела и ти. — С тези думи, той се отдалечи надолу по коридора.

Джордан кимна. Кафявите му очи се насочиха към върколака на масата.

— Той искаше Кейти. Усети я. — Само заради това от самото начало бе гарантирано, че звярът ще си изгуби главата.

Понякога Конн забравяше за убиеца, който се спотайваше зад спокойната усмивка на Джордан.

— Върколакът се е бил доста. — Дейдж бе докладвал, че животното се е било интелигентно, различно от нормалните върколаци.

— Да. — Джордан погледна надолу и се намръщи на дълбоката драскотина на ръката си. Той протегна ръка напред, разтваряйки пръсти, позволявайки на ноктите му да се удължат. — Не се извиних за случилото се с Маркъс. Мои хора, моя вина.

— Не. — Зъбите на Конн се удължиха, порязвайки устната му. — Те ме заловиха. Не бях съсредоточен... по очевидни причини. — В гърдите му се надигна ръмжене, което той успя да потисне, поемайки контрола върху звяра в него, поне за момент. Той бе по-добър от обезглавеното чудовище на масата. Можеше да мисли и планира.

— Жени... — Ноктите на Джордан се прибраха, а спокойният му тон бе в пълен контраст с разяреното ми изражение... мощно и животинско, дори в човешката му форма. — Какво ще правиш с своята?

Конн искаше да отговори на това със смях. Опитва, но нещо се свиваше в стомаха му, пречейки му да го направи.

— Не знам. Тя е надарена... и решителна. Дори с нейните сили, тя не е... ами...

— Една от нас. — Джордан пхна ръце в джобовете на дънките си. — Тя може да се бие, дори да убива по време на битка. Но нещата, които правим, дори в името на едно по-добро бъдеще...

— Да — каза Конн меко, откъсвайки поглед от разбирането и знанието, което виждаше в лицето на Джордан. — Ние сме във война и правим каквото трябва да се направи. — Мантра, която не спираше да

си повтаря в не една тъмна нощ. — Някога питал ли си се, дали резултатът оправдава средствата?

Хората, които бе убил, хладнокръвно и без разкаяние... кърджани, шифтъри, вражески войници... те трябваше да умрат, за да се сложи край на войната преди триста години. Беше убивал студено и без милост, подсигурявайки се, че Дейдж ще може да осъществи примирието. Подсигурявайки се, че хората, които искаха войната да продължи, няма да бъдат на масата за преговори.

— Не. — Ниският глас на Джордан подсказваше, че той залъгва и двама им. — Прекалено късно е за този въпрос. — Повечето хора не осъзнаваха, че сегашният лидер на котешката нация през последната война бе също толкова безпощаден и бърз убиец, какъвто беше и Конн.

— Прав си. — Студът в стаята идваше от смъртта, а не от хладилните камери. И тази дискусия нямаше място в този век, всичко бе минало. — Какво смяташ да правиш с Кейти?

Лъвът изръмжа раздразнено.

— Тя е толкова млада.

Конн се засмя, макар в смеха му да липсваше хумор.

— Вече бях там. Но те съветвам да не чакаш цял век, приятелю. Прекалено много е. — Той погледна мъжа, с когото от много дълго време бе обвързан с дълг и бойни тактики. Не бяха братя, но бяха адски близо до това. — Тя те обича.

— Тя е дете с увлечение. — Раздразнение изопна лицето му. — Надявах се по някое време да се откаже, но сега тя е толкова уязвима... и отново сме във война.

Значи това беше.

— Не е нужно половинките ни да виждат какво правим, Джордан. — На Конн не му бе наредено да убива. Все още. Но когато се случеше, Мойра щеше да остане у дома. — Товарът е на нашите рамене. Не на техните.

— Може би. — Джордан разтри тила си. — Кейти трябва да остане тук, докато Ема намери начин да изолира катализатора от кръвта ѝ. — Думите му се превърнаха в ръмжене. — Бих останал, но имам цяла нация за разчистване. Маркърс беше само началото.

Да. Джордан трябваше да обуздае хората си.

— Колкото по-скоро хората ти се солидаризират, толкова по-добре. Или поне докато Бейн Консулите не дойдат за главите ни. —

Бейн консулите преследваха и убиваха върколаци, а вампирите не ги бяха уведомили за заразеня вълчи шифтър, който се криеше в ранчото на Джордан.

— Знам. Досега мислех, че ще съм открил хората на Маги, но нямам успех. Може би е била сама. — Джордан сви рамене, насочвайки се към вратата. — Но за мен тя е вълк, а не върколак.

Бейн консулите нямаше да видят нещата по този начин.

Когато лъвът излезе, в стаята настана тишина. Конн пое дълбоко дъх, изпълвайки дробовете си с въздух. Миризмата на белина и смърт изпълваше помещението, пълзейки като паяци по кожата му. Нуждата да се бие, да защитава живота, който иска, закипя в кръвта му, карайки го да изпълне рамене. Чудовището на масата за аутопсии бе само началото и той го знаеше. Освен това знаеше, без никакво съмнение, какво ще покажат тестовете на Ема. Беше усетил истината.

Това не беше обикновен върколак. Краката му стърчаха през металния край на масата, мускулите му бяха повече отколкото на обикновено животно. Над два метра и половина, дори в смъртта, от него се излъчваше мощ. След като Ема приключи с тестовете си, той щеше да уведоми Бейн консулите. Правилно или грешно, щеше да оповести съществуването на Маги.

Конн пристъпи напред, поглеждайки надолу към животното.

— Единственият въпрос е дали си лъв, вълк или мулти. — Чакай. Имаше и още един въпрос. Как, по дяволите, Кейти бе усетила звяра?

Умът му на войник на мига се зае да прави бойни планове. Ако Кейти имаше тази дарба, той щеше да я използва. Дори ако му се наложеше да мине през Джордан Прайд.

Войната беше гадно нещо.

Мойра се насочи надолу по коридора към залата за развлечение, в срещуположната страна на асансьора. Отчаяно имаше нужда от чаша ирландско уиски. Завивайки зад ъгъла, тя се закова на място, когато видя Кейти сгушена в един от големите фотьойли. Погледът ѝ бе насочен към телевизора, на чийто екран се виждаха само черно-бели снежинки. Леко жужене изпълваше стаята, заедно с опушения аромат на отчаянието.

Поемайки си дълбоко дъх, Мойра завъртя китка и телевизорът се изключи. Пристъпвайки напред, тя седна на дълбокото кожено кресло, което беше с цвета на сивите очи на Брена. Странен цвят, имайки предвид, че всичките ѝ останали сестри бяха със зелени очи. Очите на Брена бяха създали и семейна шега. Баща им винаги повдигаше вежди щом зърне мъж със сиви очи, което караше майка им да се привива от смях.

— Кейти. Мога ли да ти помогна с нещо?

Погледът на Кейти се насочи от изключения телевизор към Мойра.

— Не и ако не можеш да излекуваш вируса. — Червени и подути, очите ѝ срещнаха тези на Мойра с празна реакция.

— Аз... не. Опитваме се през последните осем месеца. — Да създадат лек, с който да свържат нужните хромозоми бе възможно, но първо имаха нужда от физическа връзка. — Ема намери правилното количество лекарства, за да се прибори с катализатора при бременна половинка... и предполагам, че ще започне да търси начин да го обезвреди и в твоята кръв. Ако ѝ позволиш.

— Не. Взех решение.

Да. И Мойра бе чула така.

— Е, тогава тя ще намери лек или лекарства, които да се преборят с вируса като цяло някой ден, с упорита работа и... късмет.

Кейти въздъхна.

— Кога? Имам предвид вид колко дълго болестите на хората не могат да се излекуват напълно. Те не могат да намерят лек.

Мойра присви очи, претърсвайки разхвърляните мозъчни вълни, които се изливаха от Кейти. Тъмни и небалансирани, те променяха непрестанно ритъма и честотата си.

— Уау. Доста се случва в главата ти. — Мозъчните вълни имаха определени форми... които тя обикновено можеше да променя, за да постигне точно определен резултат. Но при Кейти нямаше идея какво може да направи.

— Да не би да проверяваш прецаканата ми аура?

— Нещо подобно. — Мойра се наведе по-близо, мръщейки се на различните нюанси на кафяво и сиво във вълните ѝ. — Искаш ли да опитам да разпозная вълните? — Подобен опит може да бъде наистина

лоша идея... понякога вълни или частици експлодираха. — Но има известен риск.

Кейти сви рамене с празен поглед.

— Действай. Не ме е грижа.

— Добре.

Мойра опря ръце на коленете си, с дланите нагоре. Тя премина през пластовете кафяво, доволна, че намира искрящи зелени вълни.

— Е, кажи ми за Джордан. — Зеленото блесна за живот, но след миг се разпръсна.

— Той ме спаси, докато бягах от приемния си баща, който ме гонеше с пушка в ръка. Джим Боб. Тъпанар. — Кейти се намести на мястото си, карайки частиците да се завихрят. — Бях на четири и се преобразих, без да искам за пръв път. Нямах идея, че съм шифтър. Джим Боб ме преследваше през гората. Джордан го спря.

Мойра имаше нужда зеленото отново да се появи. Смарагдовите тонове изглежда бяха най-естествените за Кейти.

— Значи той те спаси. Наистина е герой. — И ето ги отново. Тя сграбчи зелената вълна, опитвайки се да я разпростре върху останалите, както постилаше зеления дебел юрган, който Дарси бе направила за леглото в колибата ѝ у дома.

— Да. Оказа се, че родителите ми са били от неговия прайд, но са отишли в града и са изгубили връзка. Умряха в автомобилна катастрофа. Не ги помня. — Тъга премина през думите ѝ, а през вълните на Кейти проблесна една бебешко синя... нормалния цвят на съжалението.

— И Джордан те отгледа? — Всеки път щом Мойра изрече името му, естествените цветове на Кейти светваха по-ярко, но сивото и кафявото продължаваха да доминират.

— Не. Майка ми е част от прайда му. Тя ме осинови. — Любов изпълни въздуха. Яркочервено и розово се смесиха със зеленото. Кафявото обаче не помръдна.

Тихо жужене на болка премина през сетивата на Мойра. Предупреждение. Въздухът изпука.

— Сега не е времето. — Тя се отдръпна, освобождавайки субатомните частици. — Съжалявам. Силите вилнеещи в теб трябва да се преборят една с друга сами... след това може да опитаме да променим енергията.

Кейти кимна, а спокойното ѝ изражение не се промени.

— И аз така помислих. Когато луната се издигне, състезанието започва... все едно мозъкът ми се разделя на две отделни части. Процесът не е болезнен, което е странно. — Тя сви крака под себе си. — Знаеш ли какво ми липсва? — Тихо попита тя, говорейки така, сякаш е сама в стаята.

— Какво?

— Цветовете. — Кейти погледна нагоре и погледите им се срещнаха. — Когато се преобразя. Всичко става по-яко и блестящо... и мога да видя цветовете в самите цветове. Точно както правиш ти.

— Да. — Мойра кимна, а сърцето ѝ се сви. Да изгуби тази способност щеше да я съкруши. — Много съжалявам, Кейти. — Единственото решение бе да намери лек.

Дълбока въздишка излезе от гърдите на Кейти. Погледът ѝ се избистри.

— Да, ами... Навън, където се спотайват зверовете, мога да ги усетя. *Знам*, че са там навън. — Тя сви рамене и тъмна усмивка изви устните ѝ, разкривайки равните ѝ зъби. — Подобно знание може да е от полза.

Мойра се облегна назад. Яростното очакване в погледа на лъвицата накара по гръбнака ѝ да премине ледена тръпка.

— Може би. — Тя се изправи. Ема бе заета да се занимава с върколака, но Мойра се надяваше, че Кара има време за една проверка на мозъчните вълни. — Ще се справим с това. — Кейти кимна леко, а Мойра се обърна и излезе от стаята. Нещо ѝ казваше, че в момента бяга от новата си приятелка.

Тя мина през подземното убежище, стигайки до стаята на Кара и почука на желязната врата толкова силно, че кокалчетата я заболяха. Бомба не би могла да отвори вратата. Но една много бременна и поруменяла жена го направи.

Изненадата накара Мойра да затаи дъх.

— Добре ли се чувстваш? — Тя хвана ръката на Кара, отвеждайки я до дивана. Ароматът на гардении бе невероятно успокоителен, а цветята бяха наредени на един рафт в другия край на стаята. Брена обичаше гардении. Кога, по дяволите, щеше да може да отведе сестра си някъде в безопасност?

— Добре съм. — Кара потърка корема си, сядайки на дивана. — Просто бебето играе футбол в корема ми. — Тя замасажира тила си и пое дъх, отмятайки косата от лицето си. — Талън каза, че са хванали върколак?

— Да. Конн изхвърча навън, за да помогне. Кейти го е усетила.

Лицето на Кара пребледня.

— Искан ми се да не се бе заразявала с катализатора. — Очите ѝ се разшириха. — Хей, мислиш ли, че можеш да създадеш магия, с която да спреш прогресията му?

Мойра сви рамене, настанявайки се на коженото кресло. Цветът бе същият като на дивана ѝ в Дъблин и я прободеше носталгия към дома.

— Съмнявам се. С теб и магията ти, комбинирана с лекарството на Ема, трикът се получи, но не можем да гарантираме дали ще стане така и при Кейти. — Хормоните в тялото на Кара заради бременността бяха изиграли сериозна роля... може би единствената роля, която бе от значение. Лицето на Мойра изразяваше загриженост.

Кара извъртя очи.

— Моля те, не играй покер с Кейти. — Тя въздъхна, извивайки гръб. — Това дете има доста силен ритник. — Тя се намръщи. — Знам, че хормоните от вампирското ми бебе ме защитават вируса да не прогресира прекалено бързо.

— Какво ще стане, когато се роди? — Мойра не искаше да пита, но очевидно жените Кеърс бяха учени. Със сигурност бяха мислили за това.

— Не знаем. — Кара прехапа устната си. — Традиционната медицина изглежда помага, но с тази нова болест сме на проба-грешка.

Според Мойра, това бе всичко, което имаха в живота си. Тя се огледа из малкия апартамент, усмихвайки се заради голямото количество стайни растения. Имаше всякакви разновидности на тънки листа, дебели листа, дори пухкави листа.

— Талън е подготвил мястото, мислейки за теб.

Кара се усмихна и на бузите ѝ се показаха две трапчинки и посочи към красивата рисунка на Джейни висяща на стената.

— Да, а Дейдж скицира картините за стените... Кралят има сериозен талант. Трябва да видиш рисунките му на Ема.

Мойра отвърна на усмивката ѝ.

— Знам. От години той ми праща скици на семейството.

Писукане се чу от лаптопа в другия край на стаята. Кара се изправи на крака и отиде до него, натискайки няколко бутона.

— Какво става, Чалтън?

Появи се лицето на един мъжки вампир. Войник.

— Имам обаждане по подсигурената линия за Мойра, ако е при теб. — Дори докато говореше, той пишеше скоростно на клавиатурата си, а зад него се чуваше жужене на машини.

Мойра се изправи, а адреналинът я накара да се изстреля към лаптопа.

— Тук съм. — Кой я търсеше? Никой, освен Деветимата не знаеше къде е. Дори на Брена не бе казала.

Чалтън изчезна и на екрана се появи лицето на Келл, а тъмните му очи блестяха гневно.

— Кога за последно говори с Брена?

Коленете на Мойра се подкосиха и тя се срина на офис стола пред бюрото. Картината с електрически синя фантастична сцена, която сестра ѝ бе нарисувала висеше зад Келл. Той седеше в дневната на Брена.

— Защо? — прошепна тя, навеждайки се по-близо, за да види лицето му и да се убеди, че тя е добре.

Зад него отекнаха мъжки гласове.

— Дойдох да я взема. Тя не е тук.

Имаше и още. Трябваше да има.

— И?

Келл въздъхна и прокара ръка през гъстата си коса.

— Мястото е с краката нагоре. Има и кръв.

Звукът, който излезе от устните на Мойра, бе като стон. Тя едва забеляза ръката, която Кара сложи на рамото ѝ.

— Колко кръв?

— Достатъчно. — Зад него се долови движение. — Когато опитаха да те отвлекат, помниш ли какво разрушение причиниха?

— Да — умът ѝ се насочи към спомена за стъклата и хартията, които летяха от самата сила на портала. — Но нямаше кръв. Имам предвид, не се порязах или нещо такова. — Но стъклото може да рани Брена, преди да бъде погълната от портала. Ако Келл е обратно в Ирландия, значи целия ад се бе отприщил. — Защо си у дома?

Погледът на лицето му стана още по-твърд.

— Прибрах се миналата вечер, за да накарам Деветимата да гласуват. Без значение дали им харесва или не.

Мойра кимна. Стражите щяха да направят каквото е нужно, за да защитят Съвета, без значение какво искат самите те.

— Накара ли ги?

— Да. — Сивите очи на Келл станаха буреносни. — Усещам, че някой е бил тук. Дошли са да вземат Брена. — Челюстта му се стегна гневно.

Мойра се намръщи.

— Ако не е този, който отвлича членове на Деветимата, тогава кой? — може ли Кърджаните да са се добрали до Брена? Но защо?

Повечето мъже биха свили рамене. Келл остана неподвижен.

— Демони, Кърджани, шифтъри? Да принудят Деветимата да им се подчиняват. — Изражението му не се промени нито за миг. — Вампири?

Огън премина през тялото на Мойра.

— Реалм не играе мръсно, Келл.

Той изви устни.

— Реалм винаги играе мръсно, скъпа. За това са наши съюзници. — Той погледна покрай нея.

— Защо мислиш, че си при тях?

Та се намръщи.

— Знам защо съм тук. — Сега тя бе научила за проучванията, които Реалм правят на вируса, както и местонахождението на тайната им щабквартира.

Келл кимна.

— Именно. Нито за секунда някой не се е замислял, че Реалм ще отстрани една от половинките на Кеърс.

С други думи, тя бе в безопасност. Вампирите могат да опитат да задържат, но никога нямаше да я наранят. Тя с лекота можеше да съобщи местонахождението им на всички. Конн бе поел огромен риск, водейки я със себе си в дома си.

— Няма да предам Конн.

Очите на Келл блеснаха.

— Ще направиш каквото е нужно, за да защитиш Деветимата, Мойра.

Тя бе предупредена. В деня, в който стана част от стражите, Келл лично я бе предупредил за вероятността да се наложи да направи жертва. И имайки предвид погледа в очите му, той си го спомняше. Той я бе пазил през целия ѝ живот.

— Ти наистина си задник, братовчеде.

В усмивката ѝ липсваше всякакво веселие.

— Не си първата, която ми го казва.

— Конн не би отвлякъл Брена. — Не и без да ѝ каже преди това.

— Сигурна ли си? — Съмнение изпълни очите на Келл.

Мойра се замисли. Сигурна ли бе? Позволявайки на Келл да задържи погледа ѝ тя се съсредоточи. Животът бе изпълнен с избори и беше време тя да направи своя. Или вярваше на Конн или не.

— Сигурна съм. — Железни нотки изпълваха гласа ѝ и тя изпъна гръбнак. Раменете ѝ се стегнаха изтегляйки се назад. — Или ми имаш доверие или ми нямаш, Келл Гидиън.

Той повдигна вежди. Мъжът мразеше второто си име.

— Добре. — Той погледна надолу и се чу звук от писане на клавиатура. — Точно сега търся Симон и Треван. Вече не са в Ню Йорк, но мисля, че все още се намират в Щатите. Когато ги открия, трябва да отидеш и да ги вземеш. — Писането спря. — Отведи ги в щаба на Реалм щом вярваш толкова много на половинката си.

— Не. — Това не бе дума, която братовчед ѝ чуваше често... ако въобще я бе чувал. — Отивам да открия Брена. — Мойра се постара гласа ѝ да е равен, макар вътрешно да крещеше. Идеята сестра ѝ да е там навън, измъчвана, или дори по-лошо...

— Наистина? И как ще го направиш, братовчедке? — Както винаги Келл не показва никакви емоции. Дори не и любопитство.

Гняв примесен с тревога сви стомаха ѝ.

— Все още нямам план. — Тя бе по-близка с Брена от който и да е било друг и трябваше да измисли нещо.

— Една от съседките ѝ снощи е чула някакъв шум. Решила, че е телевизорът, защото много бързо всичко затихнало. — Келл погледна наляво и кимна кратко. — Което значи, че Брена я няма от вероятно осем-десет часа.

Досега можеше да е навсякъде по света.

— Брена е силна.

Огън блесна в очите му. Най-последно. Емоция.

— Тя е двадесетгодишна, Мойра. Прекалено млада е, за да е силна.

— Подценяваш я. — Всички я подценяваха. Не просто защото бе бебето им, но и защото в повечето случаи я гледаха с подозрения. Осма сестра е нещо, напълно нечувано. По тази причина цялото семейство се бе събрало около нея, за да я защитава. — Всички сме я обучавали. Тя е умна — дори може би по-умна от всички останали.

— Да. Умна е. — Маската на Келл се върна на мястото си — Както и ти. Ще ти звънна в мига, в който напипам следа към сестра ти. Дотогава, трябва да подсигуриш Симон и шибаняка, с който се среща.

Уоу, виж ти.

— Какъв ти е проблемът с консул Демидов?

Очите на Келл блеснаха.

— Моят проблем с Демидов е, че се пази с хартии и статистики, напълно игнорирайки истинския свят. Не одобрявам братовчедка ми да се вижда с него. Симон има нужда от някой силен.

— Симон може сама да се грижи за себе си.

— Ти я познаваш само от век, Мойра. Може би не разбираш всичко... — Келл се изправи и светлината се отрази в оръжията закачени на колана му. Той се наведе напред. — Ще ти изпратя местонахождението им веднага щом го науча. Дотогава, свърши си работата.

Екранът потъмня.

Е! Това беше доста арогантно от негова страна. Нищо на света не можеше да накара Мойра да признае, че може да има проблем да напусне щаба. Тя бе Страж, мамка му.

Тя се изправи и се обърна към Кара.

— Когато получат информацията си, ще трябва да отида да взема братовчедка си. — И онзи задник. Но трябваше да се опита да открие сестра си веднага.

Кара сви устни.

— Най-добрият начин е да убедиш Конн да те вземе със себе си. Това може да е единственият начин да излезеш от тук.

— Права си. — Мойра прокара ръка през косата си. — Надявам се, че има стратегия, с която да намерим Брена. — Би приела всяка помощ, която ѝ се предложи.

Кара потърка с длан ръката си.

— Сестра ти ще бъде добре, Мойра. — Тревога бе изкривила лицето на жената.

Мойра кимна.

— Трябва да бъде. — Изпълни я чувство за вина. Тя трябваше да принуди Брена да дойде с нея в Щатите... вампирите щяха да я опазят.

Кара се намръщи, насочила поглед над рамото на Мойра.

— Какво...

Енергията прониза гърба на Мойра. Горещина проникна през кожата ѝ. Страхът я накара да се обърне рязко.

— О, Господи! — Страхът се превърна в ужас, когато се завъртя така, че да застане защитнически пред бременната жена. — Веднага залегни! Скрый се зад дивана.

Въздухът се завихри, отваряйки тъмен портал. Чу се оглушително пищене. Тя отстъпи назад разпервайки ръце, за да държи енергията далеч от Кара. Кухненските шкафчета се отвориха, сякаш издърпани с гневни ръце. Съдове се разхвърчаха във въздуха, разбивайки се с трясък на пода. От бюрото полетяха документи, удряйки се в гърдите ѝ.

Как, по дяволите, я бяха намерили? Адреналинът започна да тупти във вените ѝ.

— Бягай, Кара!

Кара я сграбчи откъм гърба, дърпайки я назад към вратата.

— И двете ще бягаме — изкрещя тя, надвиквайки шума.

С ужасяващ звук въртящия се портал тръгна напред към тях.

ГЛАВА 27

Мойра изпищя силно за помощ... крещейки името на Конн. Да се фокусира. Налагаше се да се фокусира, за да спаси Кара. Взимайки възглавница тя я метна към портала. В отговор се чу мъжки смях, дълбок и зловещ.

Мойра се наведе, опитвайки да задържи Кара на пода. Обгради я ревящия звук на портала, обгради и двете им, пращейки от енергията си.

Всичко потъмня. Тишината прогони всички звуци.

Болка премина през нервните окончания на Мойра.

Силата щеше да убие и двете им. Съсредоточавайки се, Мойра фокусира спирала от енергия през тялото си. Призова мощни защитни клетки, извивайки ги като чадър и разтваряйки ги широко, надявайки се да успее да улови в тях и Кара. Енергията ѝ щеше да спре невидимите ножове, които се опитваха да ги разкъсат на парчета.

Клаустрофобията примесена с паника стегнаха гърлото ѝ. Нямахше нищо около тях само пълна тъмнина. Във вакуум ли се намираще? Къде бе Кара? Господи. Бебето.

Тя опита да се протегне напред. Опита да изкрещи.

Нищо.

Много скоро звуците се завърнаха. Шумни, прекалено остри. Мъжки глас изкрещя триумфиращо. Женско мърморене повтаряше тихо едни и същи фрази. Светлината се завърна с агонизираща острота... прекалено много, прекалено бързо.

И сякаш мозъкът ѝ бе под мощна електрическа атака, той се изключи. Статичен шум зашумя в ушите ѝ.

И скоро спокойствието на тъмнината я погълна изцяло.

Конн стигна до вратата в същото време, в което и Талън, и двамата блъскайки рамене в калената стомана. Парчета метал се разхвърчаха от удара, рикоширайки в масата и падайки на земята

покрита със счупени чинии. На пода бе пълно с пръст, счупени стъкла, разкъсани възглавници и разпиляна хартия.

Талън изтича през унищожената дневна, към спалнята кресчейки името на половинката си.

Конн огледа пораженията, докато ритъмът на пулса му отекуваше в ушите му. Той вдигна нос и подуши въздуха. Никаква кръв. Не миришеше на кръв. Как са открили Мойра?

Талън се върна от спалнята, а гневните му очи бяха зелени, без нито точица златисто.

— Какво се случи? Как са ни открили, по дяволите? Кой ги е отвлякъл? — Сурова ярост изкривяваше чертите на лицето му.

Дейдж нахълта в стаята.

— Чалтън каза, че Мойра приела обаждане от Келл. Опитваме се да се свържем с него.

Конн се обърна, почти като на бавен кадър към брат си.

— Мойра извика за помощ почти в последната секунда. — Изпълненият с ужас вик, който бе отекувал в мозъка му, едва не го бе свалил на колене.

Дейдж повдигна вежди, докато вдигаше телефона към ухото си.

— Келл. Дейдж е. Мойра и Кара току-що бяха отвлечени от щаба ни. — Челюстта му се стегна — Как? — Гласът му се снижи — Очевидно, като си се обадил, са проследили обаждането ти.

В другия край на линията се чуха думи.

— Не знам как. Но искам да знаеш едно. Ако не ги намерим, идвам за теб. — Той се заслуша — Добре. Имаш час да ги откриеш. Това е дело на вещица... измисли как да се справиш.

Той затвори телефона.

— Брена е била отвлечена снощи. Затова се е обадил.

Конн се бореше със звяра вътре в него, за да остане спокоен. Имаше нужда от план.

— Добре. Ако са ги телепортирали далеч от тук, който и да дърпа конците трябва да знае точното им местонахождение, нали?

Дейдж кимна.

— Без съмнение. Аз мога само да се телепортирам *на определено* място, затова ако търся някой, трябва да знам къде е. Това ново умение да телепортираш хора против волята им, трябва да работи по същия начин. Не можеш просто така да намираш хора навсякъде във

вселената. Трябва ти местонахождение. И някак, този задник е открил нашето.

— Обаждането на Келл. — Талън се наведе и вдигна малка саксия, слагайки растението върху масичката пред дивана, преди да се насочи към вратата. — Да се подготвяме.

Мойра се събуди със странно звънене в ушите. Спомените за случилото се се върнаха болезнено бързо, карайки я да скочи на крака. Болка прониза главата ѝ. Тя стисна очи протестиращо. Залитайки, тя сложи ръка на челото си. Нямахше да си позволи да повърне.

Около нея бе напълно тихо. Ароматът на земя изпълни ноздрите ѝ. Бавно тя отвори очи. Пред погледа ѝ се появиха метални решетки.

А отвъд тях, празна стая.

Замаяна. Беше толкова замаяна. Объркана тя огледа килията, поглеждайки през рамо.

— Кара! — Мойра се хвърли напред стигайки до леглото и изпадналата в безсъзнание жена върху него. Тя отмести косата от лицето на Кара. Жената бе прекалено бледа. Бебето бе прекалено неподвижно.

Трябваше да се махнат отгук. Тя се огледа. Металните решетки заемаха цялата една стена на килията с размери шест на девет метра, в която имаше едно легло и това, което приличаше на свързана към нея баня. Стаята от другата страна на решетките бе с абсолютно същата големина. Подът бе покрит с чакъл, а стените бяха от пръст. Някакъв вид мазе.

Тя се фокусира върху решетките, търсейки субатомните частици и представяйки си как ги изменя.

Нищо не се случи. Частиците останаха в най-солидната си форма.

По дяволите. Транспортирането е отслабило силите ѝ. Но може би имаше достатъчно сили да направи магия, с която да унищожи решетките. Или да ги отвори. Може би щеше да успее да разбере кой ги е отвлякъл, като анализира енергийните отпечатъци.

Визуализирайки енергийните отпечатъци тя разтвори длани към отсрещната стена. Кислородът се завъртя подобно на вятър. Индивидуалните енергийни молекули блестяха като злато. Тя се

задъха, опитвайки да задържи магията. Усилието накара ръцете ѝ да натежат. Дълбаейки по-дълбоко, борейки се да запази фокуса си, да принуди молекулите да приемат форма на мъж. Лицето му блесна за миг, преди да изчезне.

— Треван? — Тя отпусна ръце. Кучият му син. Бе видяла лицето на Треван.

Външната врата се отвори.

— Моето име ли извика? — Вещерът влезе в стаята, а огромна усмивка грееше на интелигентното му лице.

— Чул си ме? — прошепна тя.

— Разбира се. В стаята има микрофони, които предават навън. Просто за всеки случай. Много впечатляваща магия успя да направиш — Той наведе глава настрани, поглеждайки към Кара — Мисля, че тя е добре. Дори успя да я опазиш по време на телепортацията. Много добре, Седма.

Одобрението в гласа му я накара да се задави.

— Ако я нараниш, на света няма да има място, на което да се скриеш от Талън Кеърс — заяви му Мойра.

Треван сви рамене.

— Ако бях на твое място, щях да се тревожа за теб.

— Прав си. Аз ще съм тази, която ще те убие.

Той се облегна на стената с усмивка на лице, а ониксовият му пръстен блесна щом направи жест с ръка.

— Знаех си, че ти ще се справиш. Че ще оцелееш.

Думите му парализираха мозъка ѝ.

Тя разклати глава срещу замайването. Кара имаше нужда от помощ. Мойра се фокусира отново на решетките, насочвайки цялата си енергия към тях.

Нищо не се случи.

— Разкриващата магия, която преди миг направи, ще бъде последната ти. Честно казано, не съм сигурен как въобще успя. — Треван изтупа невидима пращинка от копринената си риза. — Стените са от планакайт.

Страхът накара дъха да заседне в гърлото ѝ, но тя се постара изражението ѝ да остане неутрално.

— Много подходящо. — Планакайтът бе рядък минерал, взел името си от гръцката дума *зablуждавам*, тъй като много често бе

бъркан за кварц. Освен това твърдият метал правеше манипулирането на квантовата физика напълно невъзможно. Факт, който народът ѝ държеше в тайна от целия свят, през последните хиляда години. — Планираш напред, консул Демидов.

— Да, така е. — Той отново сви рамене. — Като си помисля само, че за малко да провалиш доставката ми в Ню Йорк. Засрами се, Седма.

Интелигентността му се бе превърнала в истинска арогантност. Никой не бе очаквал това.

— Значи ти си копаел в Русия, не демоните? И си я доставял тук. — Да го нарече предател не бе достатъчно силна дума. Би трябвало да има нещо по-обидно.

— Да. Няма да повярваш колко трудно бе да добия материала... старата Вив е свършила добра работа, заравяйки мините. Но... аз съм по-добър от нея. — Той почеса рамото си с арогантно изражение на лице. — Надявах се да използвам планакайта, за да получа сътрудничество от членовете на Съвета. За нещастие, ти си първата, която оцеля пътуването през измеренията.

Болка прониза гърба ѝ. Липсващите членове на Съвета са мъртви?

— Убил си ги?

— Не. — Той се отгласна от стената, като грациозна пума. — Липсата им на умения ги убиха. Можеше да оцелеят пътуването, но не се справиха.

Страх сви сърцето ѝ. О, Господи.

— Брена? — Мойра направи крачка напред, обвивайки пръсти около железните решетки. Сестра ѝ не може да е мъртва. Келл каза, че някой я е отвлякъл, не че е била транспортирана.

Усмивката на Треван бе като на анаконда.

— Сладката малка Брена. Толкова тъжно. — Пръстите му с маникюр полетяха по екрана на охранителната система. Ключалката се отвори с тихо щракване. Външната врата на стаята се плъзна настрани и той излезе навън.

След това вратата се затвори и ключалките щракнаха.

Всяка клетка в тялото на Мойра замръзна. Брена беше жива. Трябваше да е жива. Изчезването ѝ не съвпаднаше с начина, по който

изчезваха членове на Съвета. Треван само си играеше с нея. Та опита да се свърже с половинката си. *Конн?*

Никакъв отговор. Не беше изненадана. Цялото ѝ тяло бе като натъртено след пътуването до тук.

Зад Мойра се чу стон. Тя се обърна, бързайки към Кара.

Очите на Кара се отвориха рязко.

— Ауч.

— Добре ли си? — Мойра помогна на приятелката си да седне върху грубото одеяло.

— Не. — Кара се намръщи, облягайки гръб на стената зад нея. — Мамка му писна ми постоянно да бъда разнасяна през пространството.

— Аха... — Мойра погледна към огромния корем на Кара. — Не ти е за пръв път, а?

— Не — Кара потърка с ръка корема си. — Веднъж с Ема, и веднъж с Дейдж. Но тогава нищо не ме болеше.

— Да. Транспортирането против волята ти изглежда причинява болка. — Очите на Мойра се стрелнаха към вратата. — Можеш ли да се свържеш с Талън? Може да ни трябва помощ да избягаме от тук, където и да сме.

— Не. — Кара въздъхна. — Откакто се заразих с вируса не мога да се свързвам с него. Но ти можеш да направиш вещерските си работи, нали? Имам предвид да отключиш вратата или нещо такова?

— Вещерска работа? — устните на Мойра трепнаха.

— Да. Да промениш частиците или да замразиш ключалката. Нещо такова.

— Не. — Мойра погледна приятелката си. — Процесът по телепортиране е объркал енергийното ми поле. — Беше дала клетва да защитава тайната на вещиците на всяка цена. Без значение колко вярваше на Кара, Мойра не можеше да говори за минерала в стените.

— Има смисъл. — Кара се изправи нестабилно на крака. — Не се чувствам добре. — Изведнъж вода потече изпод полата ѝ, изливайки се на пода. — Майко мила.

— О, Боже! — Мойра я сграбчи, настанявайки я обратно на леглото. — Добре. Какво значи това? Имам предвид, значи ли...

— Да. — Лицето на Кара се изкриви в болезнена гримаса, като стисна ръка корема си. — Разбира се, че ще се случи. Какво още може да се обърка? Със същия късмет можехме да сме заседнали в асансьор.

Нали се сещаш... идеалното време за раждане. — Жената говореше несвързано.

Мойра не знаеше абсолютно нищо за израждане на бебета. Особено докато са заключени в мазе. Или пещера. Или където и да са по дяволите.

— Дишай дълбоко. Поеми си дълбоко дъх.

Кара я избута от себе си.

— Върви намери начин да ни измъкнеш от тук. Мамка му, ти си Седмата.

Киселата жена, която бе на път да роди, имаше право. Ключалката на външната врата се отвори и Мойра се завъртя, за да прикрие Кара с тялото си. От вън се чу женски смях.

— Треван, какво правим тук долу? Ще закъснеем за резервацията си.

Симон. Огън изпълни тялото на Мойра. Няма начин Треван сам да успява да направи заклинанието за отвличане на хора без нейната помощ. Ако ще това да е последното нещо в живота ѝ, тя щеше да убие братовчедка си.

Гласът на Симон стана по-силен.

— Какво криеш долу, че си го защитил с три кодирани ключалки.

Треван влезе, дърпайки я след себе си. Дългата пола на жената се влачеше по мръсния под. След миг се препъна, а усмивката ѝ изчезна. Погледът ѝ бе прикован към Мойра.

— Какво си направил? — възкликна тя.

Треван се ухили, като хлапак.

— Ами какво. Подсигурих Седмата, както и една от половинките на Кеърс. Казах ти, че умът, а не мускулите, ще управлява света, скъпа моя. Това е нашият шанс. — Той дръпна Симон към себе си, обгръщайки с ръка кръста ѝ, преди да долепи устни до ухото ѝ, докато не откъсваше поглед от Мойра — Това е нашият момент, Симон.

Порцелановата чиста кожа на Симон пребледня като пергамент. Погледът ѝ срещна този на Мойра. Шок, разбиране и накрая приемане премина през черните ѝ очи.

— Колко добре подсигурени са те?

— Много. Освен трите ключалки, в стените има планакайт — устните му се плъзнаха по шията на Симон с ласка на любовник.

Симон затвори очи, преглъщайки шумно.

— Значи са беззащитни.

— Да. — Треван се изправи и се усмихна широко. — Кърджаните ще дойдат по-късно за тях, така ще подсигурием алианса си.

Кърджаните се опитваха от година да заловят вещица, върху която да експериментират. Мойра се намръщи към братовчедка си.

— Не си ли осъзнала, че любовникът ти е убивал членове на Сбора на Деветимата?

Симон сви ръце в юмруци.

— Не. Мъртви ли са?

Треван сви рамене, завъртайки Симон.

— За нещастие. Никой от тях не бе достатъчно силен, че да оцелее пътуването до тук. Преди Мойра. — В гласа му се долавяше одобрение, когато кимна.

Кара простена тихо зад Мойра.

Очите на Треван се разшириха.

— Тя не може да ражда.

— Ражда. — Мойра вирна брадичка. — Наистина не искам да съм на твое място точно сега, Треван. — Талън щеше да разкъса мъжа с голи ръце. Е, щеше да го направи, ако успее да намери вещица. Тя погледна пребледнялата си братовчедка. Значи, Симон не е знаела. — Прости ми. Помислих, че работиш с него.

— Не — въздъхна Симон, поглеждайки надолу към дългите си поли и блестящата горна част на роклята си.

Треван дръпна ръката ѝ към себе си.

— Исках да те изненадам, скъпа моя. Успях ли?

— Да — прошепна Симон.

— Искаш да управляваш, нали? Доволна си? — попита Треван.

Симон изпъна рамене.

— Разбира се, скъпи. Знаеш какво значи за мен да управлявам Съвета. — Тя погледна към вратата — Изглежда си помислил за всичко. Няма начин да избягат.

Треван потърка брадичката си.

— Знаех, че ще си доволна.

— О, доволна съм. — Симон се отпусна срещу любовника си, а гласът ѝ бе тихо мъркане. — Макар че колкото по-скоро изчезнат,

толкова по-добре. Ъм, кога ще се отървем от тях? — Макар да звучеше адски секси, лицето ѝ бе безизразно, а погледът насочен към Мойра.

Треван завъртя глава, плъзгайки устни по лицето ѝ със замислен поглед. Тя затвори очи, облягайки се на него, въздишайки. Той се засмя.

— Кърджаните ще пристигнат тази вечер.

Симон се усмихна.

— Идеално.

Мойра се намръщи. Може би Симон щеше да накара Треван да говори.

— Попитай го за Брена, Симон.

Очите ѝ се отвориха рязко.

— Брена? — Тя застина. — Какво за Брена?

Треван я пусна, плъзвайки се към вратата.

— Ще обсъдим това горе, Симон.

Симон се обърна леко с ръце на кръста.

— Какво имаш предвид? Да не си се опитал да вземеш и Брена?

— Ами ако съм? — предизвика я той. — Понякога е нужно да се направят жертви, за да постигнем това, което желаем в живота си. Осъзнаваш това, нали?

— Да. Разбирам го. — Симон отпусна рамене.

— Обичаш ме, нали? — Триумф премина през лицето на Треван.

Симон въздъхна.

— Да. Обичам те. — Тя погледна към Мойра и после обратно. — Но очевидно, не те познавам добре.

Смехът му изпълни зловещо стаята.

— Ще порботим над това. Засега, трябва да ми покажеш, че разбираш и приемаш пътя си. — Макар и спокойни думите му определено бяха заплаха.

— Така е. — Симон изпъна рамене. — Винаги съм го правила. — Тя се обърна към Мойра. — Може би ще е добре да се подготвиш да се срещнеш със съдбата, с която толкова много се гордееш. — Елегантното ѝ сумтене отекна в клетката.

Той се усмихна и се обърна, за да въведе кода.

По-тихо от дъх, Симон се хвърли към него. Тя го блъсна силно в гърба, забивайки лицето му във вратата. Чу се хрущане на кости.

Разплиска се кръв. Голата ѝ ръка се обви около гърлото му и тя го стисна силно, притискайки колене към ребрата му.

Треван се завъртя с мощен рев и се отгласна силно към стената зад себе си. Раменете на Симон се удариха силно в стената и тя едва не го пусна. С вик на болка, очите ѝ светнаха опасно, докато се опитваше да го задържи.

— Забий по-силно коленете си, Симон — извика ѝ Мойра. Дали братовчедка ѝ можеше да се бие? Със сигурност Келл би трябвало да я е обучавал на някакъв етап, нали? — Добре. Сега прекъсни дихателните му пътища. Ако можеш строши адамовата му ябълка.

Кръв се стичаше по разяреното лице на Треван. Животински рев се изтръгна през стиснатите му зъби. Сграбчвайки косата на Симон, той я дръпна силно, премятайки я през рамото си. Тя скочи обратно на крака, залитайки. Симон се бореше безстрашно, но той замахна и я удари през лицето. Тя залитна назад, вдигайки немощно ръце.

Той я удари отново.

— Спри! — изсъска Мойра — Пусни я, задник такъв.

Той наведе лице към това на Симон, а очите му блестяха гневно.

— Ти, малка кучко. Наистина ли си мислеше, че можеш да ме победиш?

— Не ми се видя да имам избор — изсъска Симон. — Нямах достатъчно време да съставя план.

Стомахът на Мойра се сви. Симон бе права. Това беше последният им шанс да избягат, преди Треван да залости вратите.

— Пусни я, Треван. Ако навредиш на дъщерята на главата на Сбора на Деветимата, ще ти донесе само смърт. Леля Вив ще те одере жив и го знаеш много добре.

Треван преглътна, след това измъкна пистолет от панталона си.

— Е, добре. Предполагам, че Кърджаните ще се зарадват на две вещици и половинката на Кеърс. — Той опря дулото на пистолета в темето на Симон. — Отстъпи от решетките, Мойра.

Завличайки Симон през стаята, той изчака докато Мойра отстъпи назад. След това, държейки почти изпадналата в безсъзнание жена, той отключи вратата и хвърли Симон в килията.

Мойра улови братовчедка си и я спусна внимателно на пода.

— Съжалявам — прошепна Симон. И след това припадна.

ГЛАВА 28

Мойра приглади косата на Симон назад от подутото ѝ лице.

— Мисля, че скулата ѝ е счупена.

Кара се мъчеше да спусне крака от леглото, преди да посегне към ръката на Симон.

— И не счупи само нея — заяви Кара, изправяйки се над изпадналата в безсъзнание жена. — Сърцето ѝ се пръсна на безброй парченца, когато влезе в стаята. Сложи я тук.

Пъшкайки, Мойра вдигна Симон на леглото, облягайки гърба ѝ на стената. Главата ѝ се наведе напред, а черната ѝ коса скри лицето ѝ.

— Понякога забравям, че си емпат.

— Аз също. — Тя се намръщи за миг, поемайки рязко въздух. — Само да знаеш. Нито за миг тя не се замисли дали да тръгне с него.

— Да. — Мойра го бе осъзнала още от първия шокиран поглед на Симон. — Тя се възползва от единствения шанс, който имаше да го обезвреди и да ни измъкне от тук. — За нещастие, сега Мойра имаше две жени, които трябваше да спаси. Мръщейки се, тя си спомни, че бе чула женски смях, когато пристигнаха по-рано. — Ако не Симон помага на Треван, тогава коя беше жената?

Кара стисна корема си, свивайки се на топка. Нисък стон се изтръгна от гърдите ѝ. Опушеният мирис на болката ѝ изпълни въздуха. Различни вълни, вероятно на новия живот, който се задаваше, проникнаха през синьо-зелените вълни, които излъчваше жената.

— Ъм. Това бебе идва.

Паниката накара Мойра да скочи на крака.

— Накарай го да спре. — Думите изскочиха през устните ѝ, преди да успее да ги спре.

Кара се засмя измъчено.

— Нали знаеш, че той е син на Талън? Ако иска да излезе...

Разбира се. Още един твърдоглав мъж Кеърс. Искаше ѝ се да може да комуникира с тях.

— Добре. Добре. Ъм, легни, а аз ще погледна. — Каквато и сила да ги бе засмукала тук, явно е причината за започване на раждането.

Симон простена, събуждайки се, и сложи ръка на лявата си скула.

— Треван е задник.

Мойра се засмя.

— Тревожа се, че ти счупи лицето.

— Така го и чувствам. — Симон примигна два пъти, фокусирайки се върху Кара на края на леглото — О, нали не... — тя скочи на крака, отдалечавайки се. Токчето на обувката ѝ се подхлъзна на околоплодните води на Кара и тя размаха ръце, за да възвърне баланса си. — Ъх.

— Да... — проплака Кара, а очите ѝ се разшириха паникьосано, докато изритваше белъто си към другия край на килията. — Не мога да го направя. Имам предвид, наистина не мога. Това е вампирско бебе, за Бога. Трябва ми Талън.

И на Мойра ѝ трябваше Талън. Тя хвърли изплашен поглед към Симон.

Симон прочисти гърлото си, разтваряйки ръце.

— Всичко е наред. Някога живях във ферма.

— Във ферма? — почти изпищя Кара.

— Да. — Симон потърка длани една в друга — Довери ми се. Стига малкото вампирче да не ме ухапе, докато излиза...

— Какво? — изпищя този път Кара. — Талън каза, че резците не се появяват, докато не навърши десет години.

Симон изсумтя и се отпусна на колене пред леглото.

— Вярно е. — Тя нави полата на Кара. — Само се шегувах. Добре, сега дишай дълбоко.

— Смешно. Много смешно. — Кара сложи ръка пред очите си. Болката се излъчваше от нея на вълни. — Това боли.

— Иди виж дали има кърпи в банята — промърмори Симон към братовчедка си.

Мойра изтича в банята, отваряйки шкафа и измъквайки две бели хавлии ухаещи на летен бриз. Бяха чисти. Добре. Тя забърза обратно с хавлиите в ръце.

— Ето ги.

Страхът сякаш стисна гърлото ѝ. Кара бе заразена с вируса и имаше нужда от лекар. Жената бе много слаба. Ами ако умре в мига, в който роди бебето? Ами ако има проблеми с детето?

— Аха, нямаме много време. Бебето иска да излиза. — Симон сложи една от кърпите върху свитите колене на Кара — Мойра, прибери ми косата.

Мойра огледа килията, а в движенията ѝ си личеше паниката, която я бе обхванала. Тя забеляза черното въженце, което придържаше висулка с келтска плетеница около шията на Симон. Тя имаше същата. Преди години, Келл бе поръчал висулките, като подарък за всяка от братовчедките си, създавайки една и съща плетеница за всяка от тях. Всички обичаха да го подкачат за това, но Келл наистина се бе постарал. Ридаяйки, тя развърза въженцето от шията на Симон, преди да завърже с нея косата ѝ.

— Готова си.

— Мерси — Симон си пое дълбоко дъх. — Добре. Сега ще дишаме дълбоко и ще се фокусираме.

Фокусирането отне минути. След това час. След това още два. Мойра потрепваше с всяка контракция, която разтърсваше тялото на Кара, докато стенеше. С всеки болезнен стон, Мойра изпращаше вълна от облекчение.

Най-после Симон нагласи кърпата по-здраво около коленете на Кара.

— Кара, време е да напъваш.

— Не. Господи, не. — Тялото на Кара трепереше. — Няма да напъвам. Той остава в мен, докато Талън не дойде до тук. — Ужас изпълваше гласа на жената.

Мойра се наведе, доближавайки лице до това на Кара.

— Бебето ти има нужда да диша, Кара. Напъвай, за да излезе и да диша. Обещавам, всичко ще бъде наред. — Не можеха да позволят на бебето да умре. Или на Кара.

Сълзи изпълниха очите на Кара.

— Обещавах ли?

— Да. — Как щеше да удържи на това обещание не знаеше. Но щеше да го направи.

Симон взе хавлията и я сложи на леглото.

— Мисля, че е готова. Със следващата контракция напъни силно.

Кара кимна, а по челото ѝ бяха избили капчици пот.

— Симон? Съжалявам за Треван.

Тъжна усмивка се появи на посиненото лице на Симон.

— Благодаря ти. Не се тревожи, той не е първата грешка, която правя. — Тя извъртя очи — Макар че щях да бъда страхотна кралица.

Мойра се намръщи. Кой бе наранил Симон в миналото? Мистериозният демон?

Симон си пое дълбоко дъх.

— Аз, ами, не бях много учтива, като се запознахме на Колоквиума. Съжалявам.

Кара изсъска от болка.

— Не се тревожи. Сигурно е било неприятно да видиш бившия си с друга жена.

— Ами, да. — Симон сложи ръка на корема на Кара. — Обикновено съм най-красивата жена в стаята. Ядосвам се, когато не всичко го забелязват.

Мойра се ухили, отмествайки косата от лицето на Кара.

— Винаги съм се възхищавала на самочувствието ти, Симон. — Тя отрезвя, когато осъзна, че бе истина. Каквито и недостатъци да имаше братовчедка ѝ, тя ги приемаше и извличаше полза от тях, точно както правеше и с предимствата си. — Нито за миг не трябваше да се замислям, че може да се съюзиш с Треван срещу Съвета.

— Знаеш ли какво не харесвам в теб, Мойра? — Погледът на Симон бе насочен под кърпата.

— Фактът, че аз съм Седмата.

— Не. Фактът, че си Седмата и можеш да кажеш на всички да ти целунат задника на излизане... но не го правиш. Тревожиш се дали правиш всичко, както трябва да го прави една Седма, правиш онова, което е прието. Престани да хленчиш. Стегни се и бъди Седмата, такава, каквато искаш да бъдеш, без да те интересува какво трябва да правиш според останалите.

В думите ѝ имаше толкова много истина, че темпераментът на Мойра припламна.

— Какво, ние сега да не се сближаваме?

Симон погледна нагоре с усмивка.

— Господ да помага на света. Точно това правим.

Кара изпищя високо и цялото ѝ тяло се разтресе.

— Стига сближаване. Той идва. — Кара се вкопчи толкова силно в Мойра, че кокалчетата ѝ побеляха. — О, Боже мой, това боли. — Контракцията прониза стомаха ѝ — Талън? — Тя се задъха, сядайки леко. — Мога да го чуя. — Тя затвори очи, концентрирайки се. — Някак, през бебето, мога да стигна до Талън.

— Можеш да се свържеш телепатично с половинката си? — Симон вдигна рязко глава. — Кажу ми, че сме в планинската верига Каскади в Калифорния. Да доведе помощ.

Повечето хора не знаеха за умението на вампирите да общуват телепатично с половинките си. Мойра затвори очи, опитвайки да достигне до Конн. Нищо. Тя опита отново. Единствено бриза посрещна зова ѝ.

Тя отвори очи.

— Не мога да стигна до Конн. — Дарбата на Кара може би се дължеше на раждането, тъй като бебето щеше да се появи на бял свят. — Талън научи ли къде сме?

Кара прехапа устна и надигна тялото си от леглото с лице изкривено от болка.

— Да — простена тя. — На път са. — Тя стисна по-силно Мойра — Трябва да напъвам.

— Ето го и него. — Дрезгаво каза Симон. — Още един напън. Хайде Кара. Още веднъж.

С протяжен вик, Кара напъна. Писъкът отекна в килията. Симон се пресегна напред и улови бебето. След това го издърпа и започна да го почиства. Очите на Мойра се насълзиха. И точно тогава, бебето отвори уста и наддаде кратък, раздразнен рев.

Кара се засмя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Звучи ядосано точно като Талън. — Тя се пресегна да вземе бебето и го притисна към себе си. На лицето ѝ се изписа тъга. — Повече не мога да се свържа с Талън. — Тя разви кърпата от бебето, за да го огледа. — Всичко е наред. Татко ще дойде всеки миг.

Мойра насочи поглед към най-новия член на семейство Кеърс, игнорирайки това, което Симон правеше под кърпата. Бебето приличаше на баща си. Високо чело, цял тон черна коса, силни черти с блестящи, металическо сиви очи. Чудеше се какъв ли ще е вампирският му цвят.

— Виж тези очи. — Бебето фокусира погледа си към нея, посягайки с едната си пухкава ръчичка. — Бебетата трябва ли да могат да се фокусират така?

— Не. — Кара се пресегна и приглади черната коса, махайки я от малкото лице. — Но той е вампир и син на Талън, тъй че кой, по дяволите, може да знае. — Тя погали бузката му с една ръка, докато с другата придържаше главичката му. — Десет пръстчета на ръце, десет на краката, никакви зъби. — Тя се усмихна на малкото му лице. — Перфектен е.

Симон отнесе втората кърпа в банята. Усмивката ѝ я караше да изглежда още по-красива, ако това бе въобще възможно.

— Той е перфектен. — След това повдигна вежди. — А очите му. Много необичайни.

Кара обърна бебето към нея.

— Очите на Талън стават точно толкова металически, когато... ами... е емоционален.

Симон поклати глава.

— Обзалагам се. Вампирските цветове обикновено не се появяват преди пубертета. Чудя се дали това изумително сиво не е нормалният им цвят. Интересно. — Тя се върна в банята и се чу звук от течаща вода. Когато излезе, подсушаваше ръцете си в друга чиста кърпа. Явно Треван се бе подготвил за дълъг престой. — Е, сега какво?

ГЛАВА 29

Конн се бореше да задържи изражението си безизразно, когато хеликоптерът се наведе рязко на дясно. Костите му бяха оздравели, но нараняванията на вътрешните му органи все още не бяха преминали и всяко движение изпращаше остра болка през нервните му окончания. Той седеше до Джейс, затворил очи, старайки се да затвори всичко, което усеща в кутия. Дейдж и Талън седяха на предната седалка, докато Джордан и Кейн, летяха ниско след тях с още два хеликоптера Блек Хоук.

Слънцето на запад залязваше и ослепителни лъчи от червено, оранжево и жълто осветяваха кабината. Пръстите на Джейс летяха по клавиатурата на лаптопа му.

— Сигурен ли си, че си готов за това, Конн?

— Да. — Конн опита да се свърже с половинката си и се намръщи, когато не получи отговор.

Джейс кимна.

— Открих мястото на Треван в Каскадите. Подготвил се е за нас. Конн отвори очи, поглеждайки към екрана.

— Къщата е разположена в средата на пет акра земя. На пръв поглед, виждам мини, външни капани и сензори. Тридесет охранителя, в екипи по трима, кръстосват периметъра. — Той щеше да избие всичките. — Къщата е защитена... не мога да засека никакви източници на топлина. — Имаше шанс Треван да е затворил жените в мазето, някъде на сигурно място. Той затвори отново очи, търсейки. — Не мога да се свържа с половинката си. — Гняв примесен с непознат до сега страх сви стомаха му. Защо не може да се свърже с нея?

Джейс се намръщи.

— Как може да задържиш вещица против волята ѝ?

Като я изпратиш в безсъзнание, или я убиеш.

— Не знам. — Тежестта на оръжията по тялото на Конн му помогнаха да се съсредоточи. — Демидов е мъртвец.

Дейдж направи рязко завой на ляво с хеликоптера.

— Предполагам, че завличайки някой против волята му през измеренията, за известно време ще потисне уменията му. Дори ако е вещица. — Сребристите му очи блеснаха и под тях се показва вампирско синьо. — Демидов няма да живее дълго. Но за сега ми трябва жив.

— Той ще умре.

— Не и преди да разберем как може да телепортира хора против волята им. — Дейдж погледна през прозореца. — След това може да го убиеш.

— Никакъв проблем. — Конн се облегна назад на седалката си. Единственият въпрос тук бе кой ще се добере пръв до Демидов, Конн или Талън. — Ако Кара е ранена, няма да успееш да спреш Талън. — Никой от тях нямаше да успее. Конн дори нямаше да пробва да го направи.

— Знам — Дейдж стисна толкова силно юмруци, че кокалчетата му побеляха.

Конн се бореше със страха стиснал корема му. Кара бе бременна... беше принудена да пътува през измеренията и това едва ли е добре за нея или за бебето. Неговият племенник. Тя бе успяла да се свърже с Талън само за няколко секунди... защото бебето бе на път.

Ръмженето на Талън проехтя в кабината.

— Келл се обади току-що. Имало е проследяващо устройство на компютъра на Брена. Така Треван е научил къде се намира Мойра, преди да ги отвлече.

Студен. Гласът на брат му бе толкова нисък и студен... тон, който Конн никога преди не бе чувал. Да научи, че половинката му е започнала да ражда, докато е в плен, едва не бе изпратила вампира през ръба.

— Мойра е Седмата, Талън. Тя е силна, умна и надарена. Тя ще пази Кара и бебето ти. — Докато изговаряше думите, Конн прозря абсолютната истина зад тях. Жена му бе боец, при това адски добър. Тя си знаеше работата.

За това той най-добре да свърши своята.

— Добре. Искам четири екипа. Ще ги ударим от север и изток. Дейдж, спусни мен и Талън на покрива на къщата. И се погрижи войниците да не ни стигнат. — Конн трябваше да пази гърба на Талън

и да му попречи да не бъде убит, тъй като бе изцяло съсредоточен върху половинката си.

— Ясно — каза Дейдж.

Конн се озъби. Обикновено обичаше да държи лидера им близо до себе си по време на битка, имайки предвид, че никога не би оставил краля да загине. Пък какво остава за брат му.

— Пази се, кралю. — Не очакваше с нетърпение деня, в който той и Талън ще тропнат с крак и ще кажат на Дейдж, че не може да влезе в битка. Поне не докато войната нарастваше и приятелите им се превръщаха във врагове. Кралят трябваше да бъде защитен на всяка цена.

Дейдж повдигна вежди.

— Успех с това.

— Стой настрани от главата ми, тъпанар.

— Извинявай. Но мислите ти буквално крещят. — Дейдж зави на ляво. — Кацаме след три минути.

Джейс пъкна лаптопа под седалката и отвори страничната врата. Конн го последва, насочил поглед през редиците борови дървета под тях. Той бе запаметил всеки аспект на земята, над която летяха, както и местонахождението на всеки един войник долу. Вятърът блъсна лицето му, носейки аромата на бор и смърч. — Не забравяйте каква мощ е нужна, за да телепортираш членове на Сбора на Деветимата против волята им. Демидов вероятно работи с някой. — Той погледна Джейс. — Искам буря. Масивна, мощна и опасна. Толкова голяма, колкото успееш да направиш.

Очите на Джейс светнаха нетърпеливо.

— Ураган или снежни топки с размера на баскетболни.

— Градушка. Силна и смъртоносна. — Достатъчно шумна, че да прикрие движението им през гората.

— Никакъв проблем. — Джейс се наведе през вратата, държейки се с една ръка. — Но трябва да знаете, че ако я направя толкова мощна, няма да мога да я спра лесно.

— Знам. — Това бе проблем, с който Конн щеше да се занимава по-късно. Засега имаха нужда от прикритие.

От земята към тях полетяха ракети. Дейдж избегна една, насочвайки се към покрива на къщата, докато останалите хеликоптери отвърщаха на стрелбата.

— Пригответе се.

Конн се хвана за вратата, навеждайки се навън. Когато хеликоптерът бе на около три метра над покрива, те скочиха. Той се приземи в унисон със светкавицата, която разцепи небето. От нищото се появиха облаци, сипейки късове лед с големината на баскетболна топка. Проклятие, Джейс бе адски добър.

Тъмна форма улови погледа на Конн и Талън се приземи върху керемидите близо до него.

— Да хванем копелето. — Очите му блестяха неестествено в нощта.

— Да. — Конн се изправи и се затича към прозорците на покрива. Какъв арогантен тъпанар трябва да си, че да имаш такива, в къща, в която държиш заложници?

— Този идиот не ни очаква. Сигурно е планирал да премести жените бързо от тук. — Нямаше нужда да се придвижват незабелязано. Мястото бе осветено от гърмежите долу. Скачайки нагоре, той заби кубинката си в стъклото и влетя в стаята отдолу.

Приземи се приклепнал... в господарската спалня. Плюшеният килим бе зелен, също като цвета на красивите очи на половинката му. Напомнянето накара резците му да се удължат, а цялото му тяло завибрира от хищника вътре в него, който искаше да излезе на свобода. Животно изпитваше нужда да защитава, да брани половинката си. Около тях бе напълно тихо.

Талън се приземи до него, оглеждайки мястото.

— Дейдж го иска жив. — Ядосан и раздразнен, бе очевидно, че гласът му идва иззад стиснати резци.

Конн се изправи и извади пистолета от кобура си.

— Какви са шансовете за това?

— Нулеви. — Талън изрита вратата, отваряйки я. — Къде са всички?

Идиотът наистина не ги бе очаквал.

— Пазачите са на вън, бият се... Треван сигурно е имал път за бягство. Трябва да побързаме. — Източниците на топлина все още не бяха видими, което значеше, че би трябвало жените да са под земята. Ако все още са тук. Страх сви стомаха на Конн, но той го избута безпощадно настрани.

Безценни картини украсяваха коридора, напомняйки на Конн да изискания салон на майка му. Той се завъртя на всички страни, насочил пистолета си напред, докато забърза към стълбите и тръгна надолу по извитото стълбище към дневната с огромна каменна камина. В далечината ехтяха експлозии.

Той зави през друг коридор, насочвайки се към още едно стълбище, водещо до стая за игра с маси за бiliarд, аркадни игри и бар. Предупреждение запулсира в основата на тила му.

— Назад.

Талън се скри зад ъгъла, точно когато избухна стрелба от оръжие. Картините експлодираха и навсякъде се пръснаха счупени стъкла. Спускайки се на колене, Конн излезе от прикритието си, стреляйки към бара. Талън го последва, целейки се към мъжа зад масата за бiliarд. Един изкрещя от болка.

Куршумите на Конн бяха улучили целта, обезвреждайки двамата мъже със зелени лазерни пистолети зад бара. Бутилките се пръснаха на парчета. Въздухът се изпълни с миризмата на бърбън, скоч... и кръв. С рев Талън прелетя над масата за бiliarд, замахвайки с ножа в ръката си. Пръски кръв обляха прозореца като дъга от смърт. Когато Талън се изправи, братът на Конн вече го нямаше. На негово място стоеше отъмщението.

Кимайки рязко и кратко, Конн се приведе и се затича към друго стълбище. Надолу. Той щеше да продължи да слиза надолу, докато не намери жена си.

Лек шепот от нея достигна сетивата му. Аромат на люляк. Дивакът в него надигна глава. Да отнемат половинката му, от сигурността, да я отнемат от него, вбесяваше войника в него. Същото изпита и животното в дълбините на душата му.

Тя бе тяхна.

Войникът лесно, почти прекалено доброволно, отстъпи пред хищника. Разумът му изчезна, милостта му изчезна. Всеки, който стоеше между него и половинката му, щеше да умре. Бавно, бързо, вече не го бе грижа. Времето им щеше да изтече.

Ръмжейки, животното прие водаческата роля, доминантност и чист инстинкт сега го управляваха изцяло.

Талън огледа района, насочвайки вниманието си към дебелия дъбова врата в края на коридора. Конн кимна и я изрита мощно с

обутия си в кубинка крак. Вратата се отвори, разкривайки широки циментови стъпала водещи още по-надолу. Мразеше мазетата.

— Долу.

Металната врата се отвори и Треван нахълта вътре, затръшвайки я след себе си. Мойра сграбчи решетките с две ръце, прикривайки Кара и бебето от погледа му. Тя се насили да се усмихне.

— Е предполагам, че имаме компания. — Макар и приглушен, звукът от изстрели можеше да се чуе в далечината. И с всяка изминала минута тя можеше да почувства приближаването на Конн. Може и да не е успяла все още да влезе в главата му, но цялото му същество сякаш вибрираше, изпращайки й сигнали.

Треван се хвърли към нея, а погледът му бе подивял.

— Как ни намериха, по дяволите? — Той махна с ръка към стените. — Няма начин да си успяла да им изпратиш съобщение.

Той не знаеше за уменията на Кара да се свързва с половинката си. Това бе строго пазена тайна, тайна, която Мойра бе крила през годините.

— По-силна съм, отколкото си мислиш, тъпако.

От джоба му се чу пиукане и той измъкна телефона си, за да прочете съобщението. През лицето му премина гняв, карайки кожата му да пламне в червено.

— Преминали са през последната врата. Ключалките на тази ще ги забавят, но евентуално ще успеят да влязат. — Усмивката му смрази кръвта й. Той извади пистолет насочвайки го към нея.

— Нима ще ме застреляш, Треван? — Нито за секунда не можеше да повярва, че той ще се отърве от разменната си монета.

— Не. — Той направи крачка назад и след това насочи пистолета настрани.

Изстрелът проехтя в стаята.

— Не — изкрещя Мойра и скочи да прикрие Кара и бебето, в същото време, в което го направи и Симон.

Куршумът улучи родилката, отхвърляйки я назад към стената. Кръв опръска лицето на Мойра. Мощен рев огласи нощта от другата страна на вратата. Мойра се хвърли напред, притискайки ръце към

раната в дясното рамо на Кара... на няколко сантиметра от главата на бебето.

Кара отвори уста. Кожата ѝ пребледня, сините ѝ очи бяха насочени към Треван.

— Талън ще те убие. — Ръцете ѝ обгръщаха главичката на бебето милвайки го, когато проплака.

Мойра взе хавлията, която Симон бе донесла и я притисна силно към раната.

— Кара. Фокусирай се, скъпа. Изпадаш в шок. — Гняв изпълни тялото на Мойра. Талън нямаше да има шанс да убие Треван. Тя го стрелна с поглед през рамо. — Какво си мислиш, по дяволите? — Кой би стрелял по родилка държаща бебето си? Какво чудовище бе той?

Симон се отпусна на колене пред леглото.

— Кара, нека за миг да поддържа детето, за да може да ти огледаме раната. — Гласът ѝ трепереше осезаемо.

— Не. — Кара стисна по-силно бебето си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Шокът бе накарал зениците ѝ да се разширят.

Треван пристъпи настрани, насочил пистолет към главата на Кара. Мойра кимна към Симон, притискайки ръцете ѝ към кърпата, за да спре кървенето.

След това, Мойра се изправи пред тях, прикривайки ги.

— Защо?

Треван насочи дулото между очите ѝ, посягайки на страни, за да въведе някакъв код. Решетките се отвориха.

— Ела тук. Направи едно погрешно движение и ще застрелям бебето.

Гняв прикова краката ѝ. Но навън, до него, тя имаше шанс да вземе оръжието му. Трябваше да отвлече вниманието му от Кара. Затова Мойра излезе навън, опитвайки се да бъде бавна, докато на ум съставяше плана си. Той сграбчи косата ѝ и я дръпна настрани, затваряйки вратата и притискайки Мойра към себе си. Тя усети студенината на някакъв метал около главата си.

След това той сложи кожена лента около шията ѝ.

Крайниците ѝ изведнъж умаляха. Кръвта ѝ се забави. Вътрешностите ѝ се свиха.

Той я завъртя и се чу тихо щракване. Тя посегна нагоре, а очите ѝ се разшириха шокирано.

— Какво е това, по дяволите? — Погледът ѝ се премрежи. Буца страх падна тежко в стомаха ѝ. О, Господи. Не може да бъде.

Треван се ухили.

— Планакайт. Каишка точно като за теб, кучко.

С тих вик, тя впи нокти в кожата, пръстите ѝ горяха. Кожа смесена с планакйт. Срещу югуларната ѝ вена, срещу плътта ѝ. Тя я задърпа. Нищо. Нито един мускул в тялото ѝ не трепна. Минералът не бива да докосва кожата ѝ така. Може никога да не успее да се възстанови. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя се насили да ги преглътне.

Треван въведе нов код и в далечната стена се отвори проход. Той я задърпа през килията.

— Симон. Надявах се, всичко това да свърши различно. — Той сграбчи ръката на Мойра и я бутна пред себе си. Вратата се затвори зад тях и на тавана се включи осветление. Той я бутна да седне на седалката на голф количка. — Е, сега, предполагам, че плановете за всеки случай са добра идея, нали, Седма?

Тя се опитваше да мисли. Вкопчвайки се в седалката, гледаше да задържи баланса си.

— Защо простреля Кара? — Думите излязоха от устните ѝ бавно и трудно.

Той натисна педала на газта, карайки количката да полети напред към тунела.

— Който и Кеърс да се появи, ще спре, за да се увери, че тя и бебето са добре. Ще ми спечели времето, от което имам нужда.

Мойра се бореше да остане изправена. Миризмата на мокра пръст изпълни ноздрите ѝ. Светлините примигнаха и тя също замига с очи, залитайки леко.

Треван сграбчи ръката ѝ.

— Не припадай точно сега. Тялото ти ще се приспособи към каишката. Няма да имаш никакви сили, но скоро ще можеш да стоиш права. — Гласът му ехтеше сякаш от далече.

Тя изгуби представа за времето. Или може би за реалността. Най-после стигнаха до края на тунела. Треван скочи навън и отвори старата врата. Сняг и вятър нахълтаха вътре и Мойра завъртя глава на страни, прикривайки очите си. Толкова студено. Бавно мислите ѝ започнаха да се подреждат.

Треван сграбчи косата ѝ и я издърпа от седалката.

Тя протестираше, докато той я влачеше навън в бурята. Вдясно от тях се простираше хълм, пълнен с дървета и камъни. На върха на хълма имаше грамадна хижа. Градушката започна да удря кожата ѝ, оставяйки синини. Но болката ѝ помогна да се концентрира. Докато не се спъна в един камък, падайки на земята. Ръцете ѝ поеха част от падането, но в дланите ѝ болезнено се забиха изпадалите от дърветата шишарки. Студено, бе толкова студено. Треван стисна по-силно косата ѝ, влачейки я след себе си през горската пътека.

Коленете на дънките ѝ се разкъсаха. Тя се спъваше и падаше след него, неволно дърпайки главата си назад. Вятърът за малко да я събори отново на ръце и колене. Трябваше да избяга.

Треван сграбчи предната част на блузата ѝ, докато я принуждаваше да върви покрай дърветата. Пред тях имаше стръмни скали. Той се пресегна напред и прокара ръка по камъка, карайки от него да се появи малка клавиатура.

Главата на Мойра се замая. Камъкът се раздвижи. Мамка му. Асансьор? Умът ѝ искаше да се бие. Тялото ѝ искаше да спи със седмици.

— Свали каишката, Треван. — Тя бе издърпана в асансьора и се хвана за стената, за да остане права.

— Не. — Вратата се затвори зад тях и асансьорът започна да се издига. — Половинката ти няма да намери асансьора, Мойра. Ще бъдем в безопасност, докато дойдат хората ми.

Никой нямаше да види асансьора. Но Конн щеше да щурмува планината, за да я спаси. Нищо в това нямаше смисъл. Каишката притъпяваше усещанията ѝ, замъглявайки ума ѝ.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Бурята нахълта вътре. Писъкът на вятъра прониза болезнено тъпанчетата на Мойра. Тя се дръпна, когато Треван сграбчи отново ръката ѝ и я задърпа навън в бурята, все едно тя не оказваше никаква съпротива.

Градушката се сипеше върху тях, по късия път до каменната хижа. С облекчена въздишка Треван отвори вратата и издърпа Мойра вътре.

ГЛАВА 30

Треван блъсна Мойра срещу стената на хижата, хвърляйки загрижен поглед към стъклото, по което тропаше силната градушка.

— Тази буря не може да е естествена. — И с бързи движения, той ѝ сложи белезници, приковавайки я към железните пръстени, забити в дървените стени.

Тя се огледа за оръжие. На рафтовете имаше ръкавици, инструменти и пликчета с гел за затопляне на ръцете. Счупена летва от пода щеше да бъде страхотно оръжие. В северната част имаше затворена врата, вероятно баня.

— Хеликоптерът ти няма да успее да стигне до тук, задник. — Мойра се бореше да държи врата си опънат. Каишката сякаш изсмукваше енергията направо през кожата ѝ.

Треван потърка челюстта си.

— Ще успее. Площадката за кацане е точно до хижата. Винаги посрещаме транспорта си тук.

Някакво чувство започна да стяга основата на тила ѝ. Тя насочи вниманието си към затворената врата. Енергията бе едва доловима, но леките ѝ пулсации се усещаха през стаята. Бе някак позната.

— Кой е там?

Очите му блеснаха.

— Наистина имаш умения, нали Седма? — той се насочи към вратата и я отвори рязко, разкривайки, че наистина бе баня. Посягайки вътре той хвана някой и го измъкна навън.

Мойра изплака щом сестра ѝ се срина на пода.

— Брена! — Слава Богу. Облекчението изчерпа и последните сили на Мойра. Очите ѝ се напълниха със сълзи канещи се да потекат.

Брена разтърси глава и клепачите ѝ трепнаха, преди да отвори очи. Ръцете и краката ѝ бяха завързани с въже. Устата ѝ бе залепена с тиксо. Около шията ѝ имаше същата каишка, като нейната. Тъмните ѝ очи се разшириха щом зърна сестра си, преди да се намръщи.

Треван сграбчи косата ѝ и я завлече при Мойра, оковавайки и нея за стената.

— Оставих я в банята. Не бях сигурен колко ще останем тук — хилейки се, той дръпна тиксотото от устата ѝ.

— Ох, ти шибан идиот — изсъска Брена. Гневно изражение изкриви лицето ѝ. — Кълна се, ще те убия. Първо ще одера кожата ти, а след това с голи ръце ще извадя дробовете ти. Ако мислиш, че леля ми е страшна...

Треван я зашлеви с опакото на ръката си и главата ѝ отхвъркна назад, удряйки се в дървото.

Брена само изсъска.

— Това ме заболя, Треван.

Мойра се бореше с безелниците, докато имаше чувството, че е потънала в подвижни пясъци. И тя щеше да го убие. Да вземе дроба му и да го изяде.

— Как те доведе тук, Брен?

— Двама от мъжете му се отбиха в дома ми. Аз направо ги пуснах — отвратено заяви Брена. — Бихме се, а в следващия момент се събудих в самолета на път за това място. Доведо ме, за да има контрол над теб, тъпака. Ти как се оказа тук?

— Засмука ме в магическа дупка. Тъпанар. — Мойра погледа навън в тъмнината през големия прозорец. В нея се надигна гняв от безпомощността ѝ. — Свали тези каишки и се бий като мъж, Треван. — В ръкопашен бой, тя щеше да го победи. Да използва планакайт бе потъпкване на всички клетви, които някога бе давал.

— Не. — Той се намръщи. — Вече нараних ръката си в лицето на братовчедка ти. — Той навлажни устни. — Беше голяма изненада. Мислех, че познавам Симон.

— Изглежда не знаеш нищо за жените. — Брена отпусна глава на стената.

Той сви рамене.

— Не бих казал така. Освен това, Симон бе временно разсейван. За което сега съжалявам.

Мойра се постара да остане неподвижна и да говори с отегчен тон.

— Да. Имайки предвид, че вече имаш жена. — Беше чула женски глас... която беше тя, по дяволите.

— Добър опит. — Треван се доближи до прозореца. — Обещах на своята дама да я защитя, затова за нещастие няма да задоволя любопитството ти.

Краката на Мойра започнаха да омаляват, а ръцете ѝ да изтръпват. Трябваше да махне каишката и то бързо.

— Предлагам ти да бягаш още сега, Треван. Половинката ми ще пристигне всеки момент.

— Надявам се Коннлин да се появи. Хората ми също ще пристигнат много скоро и ще си уредим среща с Кърджаните. — Треван се ухили, изваждайки телефон, преди да каже. — Хеликоптерът трябва да кацне на покрива след тридесет минути, или ще убия теб и цялото ти семейство. Всъщност, ще избия всички, които познаваш. — Той се заслуша, преди да кимне. — Знаех си, че ще видиш нещата по този начин. Снайперистите на позиция ли са? Идеално.

Страх и гадене се надигнаха в стомаха на Мойра.

— Наистина ли ще ме предадеш на Кърджаните? Знаейки, че търсят вещица, върху която да експериментират?

— Трябва да съм в алианс с тях, за да сваля Деветимата. — Той набра някакъв код и по хълма засветиха лампи, осветявайки падащата градушка. Вятърът фучеше срещу прозореца, хвърляйки към него трева и клонки. — Дами, мисля, че ще имаме нещо забавно за гледане, докато чакаме.

Очите на Мойра се замъглиха и тя прехапа устната си. Болката ѝ помогна да се фокусира.

— Какво си направил?

Треван потърка ръце една в друга.

— Намираме се на солидна скала, а от другия край има остра падина. Този хълм, този приятно изглеждащ хълм, е единственият път, по който могат да те достигнат, Мойра. Подозирам, че много скоро ще видим половинката ти.

Боговете продължаваха да изливат гнева си към земята и Мойра се насили да се усмихне.

— Снайперистите ти няма да направят нищо с тази градушка. Няма да могат да открият половинката ми.

Дали той е добре? Конн имаше нужда от време, за да се излекуват вътрешните му наранявания, а боят долу звучеше кървав.

— Много добре ще го спрат, не се тревожи. — Треван сложи ръка на прозореца. — Но така или иначе, куршумите са последното нещо, за което има да се тревожи твоето момче.

— Конн ще намери мините и капаните — прошепна Брена — Не се тревожи, Мойра.

Треван поклати глава.

— Мините са прекалено дълбоко, за да ги усети. И макар да не са достатъчни да го убият, ще могат ефективно да го забавят и ранят... а това е единственото, от което се нуждаят стрелците ми, за да го обезвредят за кратко, докато му отрежем главата.

Мойра погледна разтревожено към сестра си. Планът не беше лош. Раните на Конн щяха да го забавят, а взривовите от мините нямаше да са в негова полза. Да не споменаваме внимателно насочените куршуми.

— Как може да обърнеш гръб на всичко, което си се клел да защитаваш? — попита Мойра.

Треван се обърна, повдигайки тъмните си вежди.

— Защо да пазя Съвет, който не желае да се разраства? Ние сме най-силната раса на планетата и въпреки това следваме вампирите и унищожаваме собствения си народ за това, че правят онова, което им е в същността. — С две стъпки той се озова до нея, навеждайки лице към нейното. — Дълбоко в себе си, всички знаем това. Как иначе предложението ми да не приемаме предложението на краля да тренира хората ни, щеше да се приеме с такава лекота?

Копелето ги е разигравало от самото начало.

— Значи не си бил загрижен, че кралят иска да открадне войниците ни.

Треван сви рамене.

— Не знам и не ми дреме. Може кралят да е имал скрити мотиви, може да е нямал. Но Сборът на Деветимата беше повече от готов да забие пети и да се противопостави на искането му.

Тя поклати глава.

— Това е измяна.

— Измяната е въпрос на перспектива. — Погледът му се насочи към устните ѝ, преди да се върна отново към очите ѝ. — Колко от своите хора си убила, *Страж*? За това, че практикуват магия?

Ментовият му дъх накара стомаха ѝ да се преобърне.

— Това не беше магия. Това беше манипулиране на материя, за да вършат злини. Законът съществува с причина. — За да не експлодира цялата проклетата планета.

— Законите се променят със смяната на лидерите. — С тъмен блясък в очите той я целуна по устните.

Тя оголи зъби и се опита да го захапе.

Той се дръпна рязко, едва успявайки да избегне зъбите ѝ. Съжаление блесна на красивото му лице.

— Съжалявам, че няма да имам шанса да те пречупя, Седма. — Свивайки рамене той застана пред прозореца. — Предполагам, че този път Кърджаните ще получат цялото забавление.

— Те знаят ли? — колкото и да се опитваше, не успя да скрие треперенето на гласа си. — Каза ли им за планакайта? — Беше ужасяващо дори да помисля какво ще стане, ако най-голямата тайната на вещиците стане публична. Последствията щяха да се невъобразими.

— Не. — Дъхът на Треван замъгли стъклото. — Дамата ми ме разубеди. Изглежда си ѝ длъжница.

Изглежда тази жена бе много по-умна от него. Няма начин Кърджаните да не обърнат тази информация срещу него.

— Кажи ми коя е, за да мога да ѝ благодаря както трябва.

Той се засмя.

— Е, докато Кърджаните си играят с генетиката ти, аз ще се позабавлявам с малката ти сестричка. — Той се обърна към Брена — Все още имам нужда от преимущество срещу Сбора на Деветимата. Поне за известно време.

Брена оголи зъби и една сива вена изпъкна на гладкото ѝ чело. Очите ѝ бяха зачервени.

— Ще сваря черното ти сърце на каша още докато бие в гърдите ти.

Докато Мойра оценяваше остроумните ѝ думи, фактът, че кожата на сестра ѝ ставаше прозрачна заради каишката, караше буца от страх да се надига към гърлото ѝ.

Треван се загледа в нощта, преди да изпъне рамене.

— Изглежда е време за шоу.

Мойра последва погледа му, а стомахът ѝ се сви силно. Светлините разкриха огромна форма в долния край на хълма, тъмните му дрехи бяха в пълен контраст с градушката, която се изсипваше. Тя

си пое дъх и използвайки всичката енергия, която ѝ бе останала насочи мислите си към него.

Спри, по дяволите.

Защо?

Гласът на Конн се появи в главата ѝ, тих и яростен.

Тя отвори широко ума си. Болката, която изпитваше той, премина през тялото ѝ. Бъбреците му не бяха готови за битката.

Има снайперисти и подземни мини. Прекалено дълбоко са, за да ги усетиш.

Стой спокойно, половинке. Ще взривя една от тях, и така ще разбера колко са дълбоко.

Това е глупаво. Умствено тя повиши глас до нивото на вик. Ще се взривиш.

Успокой се, жено. Тъмната форма започна да се изкачва по хълма тичайки на зигзаг. Колко зле си ранена? Гласът му бе изпълнен с тревога.

Не съм ранена. Само окована за стената и обезвредена. Както и Брена. Боже, щеше да има много да обяснява за това.

Брена ранена ли е?

Не. Натъртена, бясна и окована.

Защо не можете да използвате магия, за да разбиете оковите? Той изсумтя и в гърба ѝ експлодира болка. Фигурата се приближи.

Ще ти обясня по-късно. Това дробът ти ли беше? Мъжът не можеше да тича така още дълго. Вътрешните му наранявания бяха много по-зле отколкото бе подозирал лекаря.

Макс експлодира. Не е нужно да се тревожиш за това, точно сега. Ще се видим след минута.

Тя отвори уста да възрази. Вампирите можеха да умрат от обезглавяване и много рядко от загуба на всичката си кръв. Това нямаше да ги убие на мига, но ако умът им умреше, нямаше надежда за възстановяване. Колко кръв вече е изгубил Конн?

Над звука от бурята отекна експлозия. От земята изригна огън, последван от силен тътен.

Треван подскочи веднъж, вдигайки ръце във въздуха.

— Най-послед. Шибана мина.

Ужасът накара сърцето на Мойра да заблъска силно срещу ребрата ѝ. Тя надникна през прозореца, насилвайки се да прогони

сълзите си. Градушката премина в сняг, смесвайки се с дима от експлозията. Светлините премигнаха и осветиха фигурата лежаща по очи на земята. Конн.

Той се претърколи и се изправи бавно на крака. Вдигна глава и сивото в очите му проблесна, когато се фокусира върху нея.

Мойра започна да се дърпа срещу белезниците, разранявайки китките си. Болка прониза пръстите ѝ.

— Ти си мъртвец, Треван. Бягай. Не че ще има някакво значение.

Изкачил около половината хълм, главата на Конн се завъртя първо в едната, а после в другата посока.

Брена се засмя немощно.

— Той ще те пипне, Треван. В момента изчислява местонахождението на мините.

Подземните мини, особено модифицираните, трябваше да бъдат подредени по определен начин, за да не може експлодирането на една да задейства останалите.

Треван кимна.

— Да. — Той вдигна телефона към ухото си и натисна един бутон. Три секунди по-късно, той каза — Застреляйте го.

— Не! — извика Мойра, търсейки Конн в ума си. Нищо, освен статичен шум не посрещна опита ѝ. Или ужасът ѝ, или нараняванията му им пречеха да осъществят телепатична връзка. Започна да ѝ се повдига. Изтръпването в тялото ѝ ставаше все по-силно. Тя погледна Брена. — Ти изтръпна ли? — попита само с устни.

— Преди часове — прошепна Брена.

Мойра прехапа устни, опитвайки се да проясни ума си. Малката болка не помогна. Какви увреждания щеше да причини каишката, ако стои прекалено дълго? Доколкото знаеше, когато вещицата се отърве от досега си с минерала, силите ѝ се връщаха. Но повечето вещици не са докосвали минерала с откритата си кожа.

— Ще се оправим. — Отчаянието я накара да задърпа белезниците си и едва не извади рамото си по време на опита. Трябваше да се освободи и да помогне на Конн.

Прозвучаха изстрели. Той падна. Последваха още изстрели, в бърза последователност. Той стана на крака и започна да се приближава, все повече и повече.

— Огън! — изкрещя Треван по телефона.

Отново в бърза последователност от дърветата полетяха куршуми. Тялото на Конн трепваше, с всеки удар. Мойра се задъхваше при всяко попадение, а тялото ѝ се стягаше. Толкова много наранявания. Той падна на колене. Завъртайки се стреля към дърветата. Отекна вик и някой падна на земята.

Още изстрели отекнаха от дърветата. Имаше прекалено много стрелци, че Конн да успее да ги обезвреди.

— Спри ги, Треван. Моля те. — Тя не бе жена, която моли. Но този път би направила всичко.

— Няма шанс, Седма. — Мазно самодоволство блесна на лицето на Треван.

Гняв се надигна в Мойра, заедно с изгарящите ѝ сълзи.

— Не знам кога. Не знам как. Но един ден, ще изтръгна сърцето от тялото ти. — Тя го каза като заплаха, но го почувства като клетва.

Той се обърна бавно, с потъмнял поглед и бледо лице.

— Е, тогава да се надяваме, че Кърджаните ще пристигнат за теб, преди да реша, че представляваш опасност за мен.

О, той много добре разпозна заплахата.

— Аз съм Седмата, Треван. Никога не го забравяй. — Все едно можеше да защити Конн само с погледа си, тя опитваше да го открие в падащия сняг. Светлините в района ѝ помогнаха да го забележи.

Той се препъваше крачейки напред, оставяйки река от червена кръв след себе си на земята.

Господи. Той губи прекалено много кръв.

Стрелбата от дърветата продължаваше. Още куршуми го пронизаха. Тялото му се разтресе. И все пак, той продължаваше да лази напред.

Толкова смел бе половинката ѝ. Любов бе прекалено бледа дума, за да опише чувствата, които преминаваха през нея. Мощ, провидение, съдба се обединяваха в общ огън, карайки главата ѝ да се отметне назад. Стискайки зъби, преструвайки се, че има повече отколкото усещаше, тя изпрати през въздуха всяка частица енергия и сила. Изпрати мощта на Седмата, всичката сила, която притежаваше към половинката си, за да му помогне. По-мощен дори и от смъртта, Конн скочи на крака. Гърдите му се разшириха. Раменете му се опънаха назад, главата нагоре, а брадичката леко надолу, готов да се затича към тях.

От небето се появи светлина и пред облаците си проби път тъмна форма. Хеликоптер.

О, Господи. Подкреплението на Треван.

Треван се засмя.

— Очевидно превозът ни е тук, дами. — Той се обърна, за да гледа сцената, в която Конн спря, за да погледне нагоре към мощната машина. — Е, предполагам, че може да изчакаме докато взривят половинката ти на милиони парченца, Мойра. — С тази думи той се обърна отново към прозореца. — Никога няма да успеят да го съберат отново.

Болка и страх я прониза с такава сила, че коленете ѝ се подкосиха. Беше изпратила всичко, което има на Конн, но не бе достатъчно.

Звукът от изстрели изпълни нощта, отблясъци в оранжево се виждаха от почти безшумния хеликоптер. Но куршумите бяха насочени към дърветата, подпалвайки короните им. Към дърветата! Светлините проблеснаха към машината, осветявайки Джейс, който се бе навел навън, стреляйки към гората.

Почти на бавен кадър, Мойра се обърна към хълма. Конн тичаше към тях с пълна сила, с брадичка надолу и поглед фиксиран върху нея.

Треван отскочи назад, измъквайки пистолета си. Той го вдигна, насочвайки го към половинката ѝ. С невероятна скорост, мощен скок и счупено стъкло, Коннлин Кеърс връхлетя през прозореца.

ГЛАВА 31

Конн се приземи тежко, а стъклото изскърца под ботушите му. Яростта бе унищожила стратегическите умения, които бе придобил през вековете. Чиста ярост извираше от самото му сърце. И страх, страх за жената, която обичаше. Това бе изпратило по дяволите всяка частица човечност, която притежаваше.

Ръката му се обви около гърлото на мъжа, преди той дори да успее да стреля. С едно замахване на другата ръка, пистолетът прелетя през пода.

Кървящ, почти унищожен, с наполовина работещо сърце, Конн вдигна своя враг с една ръка, преди да го тръшне на пода с невероятна мощ.

Черепът на Демидов експлодира като пъпеш.

Животното в Конн се появи с ниско ръмжене. Той стисна по-силно, отскубвайки главата от вече мъртвото тяло. След това го хвърли през прозореца.

Изправяйки се, резците му се удължиха, кръв покриваше бузите му, а Конн се обърна към половинката си. Тя бе облегната немощно до стената, ръцете ѝ трепереха, а очите ѝ бяха огромни зелени езера на прекалено бледото ѝ лице.

Краката му натежаха, когато се запрепъва към нея, с кървящо тяло. Последното нещо, което щеше да направи, бе да я освободи. Той стисна зъби и посегна към белезниците.

— Конн. — Красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи — Свали каишката. Моля те, свали каишката. — Гласът ѝ бе задъхан. Слаб.

Той се намръщи, обвивайки ръка около малката ключалка, преди да я строши на парчета. Пръстите му се плъзнаха по кожената каишка, сваляйки я от шията ѝ. По нея имаше блестящи камъчета. Кварц?

Тя въздъхна силно. Клепачите ѝ потрепериха, докато махаше каишката. Две секунди по-късно, тя посегна към каишката на Брена.

Конн изръмжа. Не бе видял Брена. Тя бе точно там, и все пак, бе видял само Мойра. Неговата половинка. Той посегна към възетата

задържащи Брена и освободи китките ѝ, докато Мойра хвърляше каишката през стаята. Брена се надигна, поемайки дълбоко въздух, а ръцете ѝ трепереха, докато отмяташе косата си.

Стаята се залюля. Или пък беше той. Бучене изпълни ушите му. Мойра посегна към него улавяйки бицепса му.

Дървеният под изскърца, когато коленете му се стовариха върху него.

Външната врата се отвори и той се завъртя леко, готов да защити половинката си.

Джейс скочи вътре, в движение разкъсвайки китката си със зъби.

— Ето. — Той притисна китката си към устата на Конн.

Миризмата на кръв изпълни ноздрите на Конн. Животинско ръмжене от нужда изпълни стаята. Той се вкопчи в ръката на Джейс, забивайки дълбоко резците си. Пиейки. Мощ премина през устата му направо във вените му. Подсили сърцето му, което имаше най-голяма нужда от лечение. След това той пусна ръката му, опитвайки да насили резците си да се приберат.

Джейс притисна ръката си по-силно към него.

— Пий повече. Аз нямам нужда.

Дейдж влетя през вратата, а погледът му огледа цялата сцена. С две бързи движения, той вдигна Брена от пода и разкъса въжето около глезените ѝ.

— Подкреплението на Треван пристига. Качвайте се на хеликоптера.

Мойра с мъка се изправи на крака, хващайки едната ръка на Конн, докато Джейс улови другата, помагайки му да се изправи. Заедно, те изведоха почти изпадналия в безсъзнание войник навън. Перките на хеликоптера хвърляха сняг и борови иглички, все едно бяха малки ракети. Болка прониза лицето ѝ, а сърцето ѝ блъскаше силно срещу ребрата ѝ.

Дори след като пи от Джейс, Конн оставяше широка следа от кръв след себе си в снега. И все пак, слагаше крак пред крак, макар и с наведена напред глава и почти изцяло отпуснат върху брат си.

От къде намираше такава сила? Като негова половинка, тя можеше да усети разкъсващата болка, която туптеше като песен на

смъртта в плътта и органите му. И все пак, той вървеше... воден от чистата сила на волята.

— Няма да те оставя сама на този свят — изръмжа той, ниско и меко. Прекалено меко.

— Обичам те. — Думите изтръгнаха се от нея не идваха от ума ѝ. Дори не от сърцето ѝ. Идваха отнякъде дълбоко в нея. Този момент обаче не бе най-романтичният на света.

— Знаем. Качвай се в хеликоптера. — Той я пусна, облягайки се на Джейс, и изчака да се настани в безопасност вътре, преди да издърпа огромното си тяло до нея. Джейс се настани до него, от външната страна, насочил пистолет към нощната тъмнина.

Дейдж настани Брена отпред и седна на мястото на пилота, натискайки различни бутони на таблото.

— Дръжте се, всички. Джейс, пригответи се.

Машината се издигна във въздуха. Джейс извади гранатата от панталона си, измъкна иглата със зъби и я хвърли през прозореца на хижата.

— Чао, Треван.

Хеликоптерът се отдалечи, точно преди масивната експлозия да накара дървените части на хижата да се разхвърчат във всички посоки. Огън се издигна към небето, последван от кълба черен дим.

През прозорците нахълта гореща вълна.

Мойра посегна към ръката на Конн, която бе отпусната на бедрото му. Той завъртя дланта си, преплитайки пръсти с нейните. Стисвайки я здраво.

— Добре ли си, *далтийн*? — промърмори той.

— Да. — Мамка му, не. Треван бе използваш каишки с планакйт върху нея и Брена. Бе толкова безсилна, че едва дишаше. Беше замаяна. Да се надяваме, че половинката ѝ нямаше да го забележи. Нямаше време да се прибере и да отиде в болница. — Трябва да се върна в Ирландия, Коннлин — каза тя и се стегна готова за спор.

— Знаем. — Конн отвори очи. — Какъв е планът, Дейдж?

Дейдж зави на ляво, насочвайки се към главната къща на Треван, преди да започне да се снижава. Огън осветяваше дърветата от всички страни.

— Талън отведе Кара и бебето в болницата. Кейн и Джейс ще останат тук, за да минат през останалата част от дома на Треван и да се

уверят, че не сме пропуснали нещо или някой. — Хеликоптерът кацна с лек шум, изпращайки виелица от сняг във въздуха. — Имам готов самолет, който да ескортира членовете на Сбора на Деветимата, както и Мойра и Брена обратно в Ирландия. Съветът ги очаква. — Намръщен и гневен, гласът на краля показваше, че не е доволен.

Джейс скочи навън, кимайки на Кейн, който приближи до хеликоптера.

Мойра се намръщи.

— Каза *членовете* на Сбора на Деветимата.

— Да. — Дейдж се обърна към мястото, на което Кейн помагаше на двете жени да слязат от задната част — Симон и Грейс.

Мойра възкликна.

— Грейс е жива? — Треван бе казал на Мойра, че е първата оцеляла при транспортирането. Лъжливо копеле.

— Да. — Дейдж натисна няколко бутона на таблото. — Намерихме я в гардероба, ранена с някаква странна каишка около врата. — Очите му срещнаха погледа на Мойра. — Прилича на кварц и предполагам, че скоро ще получим повече информация.

Кралят предполагаше грешно. Мойра опита да отвори вратата си. Конн я стисна по-силно.

— Стой мирно, скъпа. — Докато главата му почиваше на седалката, очите му останаха затворени, а заповедта бе твърда. Половинката ѝ си връщаше силите. Е, това поне е добре.

Тя погледна към отворената врата, където Кейн помогна на Грейс и Симон да се качат на хеликоптера. Бледото лице на Грейс имаше няколко лилави синини. Дългите ѝ поли бяха покрити с мръсен сняг, като в долния край бяха изцапани и измачкани. Зелена черта ограждаше шията ѝ.

Мойра хвана гърлото си, почесвайки го.

— Имаш зелена черта и ти — каза Конн, без да помръдва.

Колко дълго щеше да се задържи този цвят? Мойра посегна през Конн и помогна на Симон да се качи в хеликоптера.

— Добре ли си?

Симон кимна и премигна бързо.

— Да, имам само леко главоболие. Кара ще се оправи. Талън бутна на мига вампирската си вена в устата ѝ.

Мойра въздъхна.

— Предполагам, Талън е бил благодарен, задето скочи пред куршума, опитвайки се да я спасиш? — Тя осъзна, че не е познавала братовчедка си. Симон не се бе замислила нито за миг, преди да рискува живота си, за Кара и бебето.

— Не бях достатъчно бърза. — Симон въздъхна, облягайки се назад и заемайки поза подобна на тази на Конн. — Искам да се прибера у дома. — След това направи място на Грейс, чийто ръце трепереха, да се настани до нея. Кейн затвори вратата след тях, залоствайки я, преди да изтича настрани.

Дейдж отново вдигна хеликоптера във въздуха и потеглиха. Примигващите светлини озаряваха сериозното му лице. Брена се сгуши на мястото си отпред.

— Събудете ме, когато пристигнем при самолета — прошепна тя.

Мойра се бореше да остане будна. Каишката с планакайт наистина я бе изцедила. Но точно сега сънят изглеждаше прекалено голям лукс. Трябваше да подреди мислите си, преди да се изправи пред Съвета. Конн дишаше равно до нея и тя погледна в другия край към Грейс.

— Как оцеля при транспортирането?

Жената размаха ожулените кокалчета на ръцете си във въздуха. Очевидно се бе била.

— Не съм сигурна. Представих си защитен балон около себе си и изведнъж се появи светлина в мрака. — Тя попипа внимателно шията си. — Той ми сложи каишка. — Дълбоките ѝ сини очи се разшириха към Мойра. — Треван наистина ли е мъртъв?

— Да. — Мойра задържа гласа си неутрален. Мъжът бе член на Съвета, но тя не изпитваше нищо заради смъртта му. Той бе обърнал гръб на всички тях.

Грейс притисна ръка към устата си.

— Добре. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя насочи поглед към бурята зад прозореца.

Мойра нямаше енергия да я утешава. Клепачите ѝ се затвориха и тя се сгуши в половинката си. Може би ще се отпусне само за миг. Докато тялото ѝ се отпусна от изтощение, мозъкът ѝ не спираше да работи.

Пропускаше нещо.

Преди да разбере какво е това, хеликоптерът кацна. Снегът се бе превърнал в лек дъжд, изливащ се над летището. Изтощената група излезе от хеликоптера почти на бавен кадър, препъвайки, залитайки и ходейки бавно към самолета, който вече бе готов за излитане.

В главната кабина имаше осем кожени кресла и голям плосък екран. Дейдж нежно настани Брена на едно от креслата, навеждайки го назад и вдигайки предната част така, че да формира легло, преди да извади одеяла от шкафа до нея. Симон помогна на Грейс, преди да заеме своето място. Мойра се облегна на стената, а умът ѝ не спираше да работи. Изтощена. Тя бе толкова изтощена.

Дейдж се обърна към тях. Резците му се издължиха и той разкъса китката си. Мускусният аромат на кръв изпълни пространството.

Конн отвори уста да възрази, но Дейдж го прикова за стената с една ръка, притискайки гърлото му. Целият самолет се разтресе от силата, с която се сблъскаха мощните им тела. Кървящата му китка се притисна към устните на Конн.

— Пий от кръвта ми или ще те убия.

Мойра направи крачка на страни от тях.

Очите на Конн светнаха в сиво, преди да се присвият. Той впи здраво зъби в ръката на брат си и лицето му просветна, когато Дейдж си пое остро въздух. Здравословна руменина покри лицето на Конн. Ноздрите му пламнаха, когато спря да пие.

Дейдж го освободи.

— Мойра. Имаш ли нужда от кръв?

Мойра го погледна изненадано. Чувстваше се доста замаяна. Гърлото я болеше все едно имаше ужасна настинка. Но да комбинира вампирска кръв, с каквито и ефекти да има минерала не беше добра идея.

— Не. Но благодаря.

— Добре. — Кралят се обърна. — Конн отведи половинката си отзад в спалнята. Имате дванадесет часа, за да си починете. Очаквам сърцето и поне единия ти дроб да са се възстановили, докато кацнете. Ще подсигурия хеликоптера и ще се обадя, за да уредя среща със Сбора на Деветимата. Успех.

Той затвори вратата и се насочи към хеликоптера.

Една силна ръка издърпа Мойра пред банята към спалнята. Онази, която бяха споделили миналия път. Дори изтощена, в стомаха ѝ

пламна топлина.

Конн се засмя.

— Не казвам, че не мога да те задоволя, скъпа. Макар че мисля, че преди това трябва малко да поспим. — Той започна да сваля дрехите си.

Тя извъртя очи и се отпусна на леглото. С бързи движения изрита ботушите си на пода.

— Добър план. — Треперейки в мокрите си дънки, тя се сгуши в леглото.

Една кърпа се приземи до главата ѝ.

— Мокра си, *далтийн*. Преоблечи се или ще го направя вместо теб. — Чу се шум от падане на оръжия на пода.

Мисълта бе изкусителна, но мъжът ѝ имаше нужда от време, за да се излекува. Без да отваря очи, тя смъкна дънките и блузата си, преди да се пресегне да вземе чистата тениска. Леглото се разклати и Кон се мушна под завивките, притискайки мускулестото си топло тяло до нейното.

— Спи. Ще говорим по-късно.

Коментарът му би трябвало да я притесни, но в момента бе прекалено изтощена, за да я е грижа. Щеше да обмисли всичко, като мозъкът ѝ си почине. Заставяйки се да се отпусне, тя изпрати лековита енергия през тялото си, броейки равните вдишвания на Конн. Той бе заспал. От него се излъчваш болка, заедно с лекото изтръпване, докато се лекуваше. Кръвта на краля вероятно съдържаше изключително голяма мощ. Допълнителната сила, която Конн черпеше като нейна половинка, щеше да забърза процеса при възстановяване.

Тя брой овце. Брой вампири. След това брой предизвикателствата пред връзката си. Това отне най-много време.

Тихо почукване на вратата я накара да вдигне глава.

— Влез — прошепна тя. Половинката ѝ не помръдна.

Вратата се отвори много тихо и светлината в коридора освети Брена. Тя влезе тихо на пръсти, затваряйки безшумно врата след себе си. Тихичко се приближи до сестра си и се сгуши на леглото до нея.

— Той лекува ли се?

— Да. — Мойра се сгуши назад към мъжа си, за да направи повече място за сестра си на възглавницата. Тялото ѝ се притискаше

силно към мощните гърди на Конн. — Би трябвало да спиш — заяви тя, говорейки също толкова тихо, колкото и сестра си.

— Не мога да заспя. — Брена отметна косата си. — Гърлото ме боли. Чувствам се слаба. — Тя притисна ръка към корема си, протягайки крака с въздишка. — Мисля си... е, не съм сигурна...

— Какво?

— Треван ме накара да изпия нещо... някаква течност. Мисля си, че може би е...

Страх скова тялото на Мойра.

— Течен планакайт?

— Не знам — въздъхна Брена — Може би е било само нещо, с което да ме упои. Ще се тревожим за това по-късно. Точно сега, нещо по-важно ме тревожи.

— Какво е това? — Мойра имаше своите подозрения, но Брена можеше да решава загадки по-бързо от всеки друг, когото познаваше.

— Няколко неща. Първо, ами, кралят не е глупав.

— Знам. — Мойра се завъртя към Брена. След това се пресегна и преплете пръсти с нейните. — Не можем да направим нищо по този въпрос.

— Той откри какво прави планакайта. Тайната ни е разкрита. — Брена се сгуши по-близо.

— Да. Но Дейдж няма да нарани нашия народ. — Вероятно.

Брена стегна ръката си.

— Имам две лаборатории, които работят за защита срещу минерала.

Мойра се стегна.

— Нима?

— Разбира се. Тайните може да продължават дълго, но не са вечни. Би било много арогантно от наша страна да мислим така.

Гордост изпълни Мойра.

— Ти си адски умна жена, Брена. Някакъв успех?

— Не. Поне засега. Но ще намеря защита срещу това. — Гласът на Брена се пречупи, вероятно гърлото ѝ бе също толкова разранено, колкото това на Мойра. — Тревожа се и за още нещо.

— Грейс. — Мойра опита да преглътне и да успокои част от болката.

— Да. Облечена в прекрасни дизайнерски пола и блуза. Не е точно костюм на затворник.

— Така е. — Мойра се замисли за това как изглеждаше жената. — Треван беше изрод. Може да я е облякъл така умишлено, през последните няколко дни.

— Знам — Брена въздъхна. — И лицето ѝ не е особено наранено.

— Нови синини. — Мойра мушна ръка под бузата си. — Много пресни. Почти сякаш ги е получила през последния час. Когато вампирите нападнаха.

— Може да е блъснала лицето си няколко пъти в стената, преди да си сложи каишката — замислено каза Брена. — Но не мога да си представя, че някой би го направил умишлено. Няма начин.

— Когато пристигнах след телепортирането, чух женски глас. — Да обвиниш член на Съвета на Деветте в предателство бе доста опасно. — Според мен, Грейс е работила с Треван. — Как бе пропуснала това?

— Нямаме доказателства — въздъхна Брена. — Нито едно.

— Знам. — Това оставяше на Мойра само един избор — Аз ще се погрижа за това.

Изминаха няколко секунди. Брена се стегна до нея.

— Не можеш. Макар в нормални обстоятелства да се опитам да те убедя да го направиш. Но точно сега си адски слаба. Няма да имаш нужната сила.

Мойра сви рамене.

— Понякога провидението не ни дава избор, Брен. — И очевидно тя щеше да посрещне съдбата си. Или щеше да изгуби всичко, опитвайки се.

ГЛАВА 32

Вместо да бъде посрещнат от магическата мъгла, щом влезе в подземния щаб на Сбора на Деветимата, този път проклетото място го пусна да премине безпроблемно. Конн едва се сдържа да не се намръщи, заставайки при останалите членове на Съвета. Половинката му стоеше до него и само присъствието на Келл от другата ѝ страна го спираше да не я избута зад гърба си. Брена стоеше до Келл.

Воалът бе свален, за да може той да влезе. Конн бе преминал сам през него и този път бе задържал оръжията си.

Мойра, Брена и Конн стояха пред Съвета облечени подобаващо, след като се бяха отбили в пентхауса за душ и чисти дрехи, преди да дойдат в щаба и да преминат през воала.

Лидерите на Съвета седяха на местата си зад масивната каменна платформа, в очевидна проява на мощ. Лилави синини покриваха лицата на Грейс и Симон. Тъмни кръгове имаше под очите на майката на Мойра, а леля ѝ не изглеждаше по-добре. Дори най-новият член, Галахър, се бе намръщил толкова силно, че вероятно челото вече го болеше. Празните места около тях крещяха за неприятности и война.

Нямаше начин Конн да остави Мойра тук, където не можеха да защитят дори своите хора.

Екранът на стената оживя и на него се появи Дейдж.

Очите на Вивиан проблеснаха.

— Треван е мъртъв? — Ръцете ѝ удариха по бюрото почти събаряйки чашата с кафе от Старбъкс. Смесицата между модерно кафе и древната, подобна на гробница, стая разведриха настроението на Конн.

Дейдж прочисти гърлото си.

— По моя заповед вашият член е мъртъв.

— Лично го убих — заяви Конн. Кралят нямаше да поема вината за това. — Откъснах главата му с голи ръце. След като отвлече половинката ми.

Дейдж се скова.

Много зле. Ако Съветът искаше да накаже някой за това, то този някой щеше да е Конн. Не че щеше да се даде лесно. Освен това имаше чувството, че подозрително тихата му половинка, нямаше да го остави да се бие сам. Топлина премина през него, макар че бърбреците все още го боляха.

— Да, ами... — Вивиан прочисти гърлото си. — Макар да оценявам нуждата да защитиш половинката си, Съветът има правото сам да се разправя с членовете си. Точно както вие, Кралю, имате правото и да се разправяте със своите хора.

Дейдж кимна.

— Да. Ако имаше време и не водехме битка, щяхме да предадем Демидов на вас. — Той потърка брадичката си. — За нещастие нямахме този лукс.

Вивиан кимна.

— Разбирам. — Тя погледна към останалите членове. — Сега, ако вампирите ни извинят, имаме други проблеми за решаване.

— Като планакайта? — попита меко Дейдж.

Възклицания изпълниха стаята. Вивиан се изпъна, тъмната ѝ глава се завъртя рязко към монитора.

— От колко време знаеш?

— От три часа. След като лабораторията ми приключи с изследванията на каишката. — Кралят погледна към шията на Мойра, преди да се обърне отново към Съвета. — Разбира се, тайната ви е в безопасност при нас. — Дипломатични думи и все пак те подсигуриха алианса между вампирите и вещиците за вечни времена. Сега, след като Дейдж притежаваше това оръжие, вещиците нямаше да посмеят да се оттеглят от Реалм.

— Много учтиво от ваша страна, кралю. — Вивиан стисна толкова здраво челюст, че сигурно зъбите я заболяха. — Добре е, че сме съюзници, нали?

— Реалм винаги ще счита Сбора на Деветимата и неговите последователи за близки приятели, Консул Норткът.

Конн се размърда на краката си. Дейдж ръсеше простотии от все сърце.

Облекчението, което се изливаше от половинката му, накара раменете на Конн да се отпуснат. Сестрата на Мойра погледна покрай

широките гърди на Келл, изпращайки някакъв вид съобщение. Какво ставаше, по дяволите?

Мойра се стегна, сякаш събираше куража си. Но преди да проговори, Вивиан я изправи.

— Е, имаме четири свободни места в Съвета, Мойра.

— Да, госпожо. — Мойра направи крачка напред.

Конн изръмжа и изпита задоволство, когато тя спря. Щеше да седи до него, мамка му.

Тя вдигна още по-високо глава.

— По този повод бих искала да предизвикам Грейс Садлър за мястото ѝ в Сбора на Деветимата.

Вив се надигна на половина. Майката на Мойра се наведе напред, стисвайки с ръка гърлото си. Симон се усмихна бавно и някак почти сладко. Питър се намръщи.

Грейс пребледня, а очите ѝ станаха почти черни.

— Какво значи това? Имам четири свободни места. Нямам нужда от моето. — Гняв премина през насиненото ѝ лице, но изчезна бързо, след като възвърна контрола си. Синините не можеха обаче да прикрият зашеметяващата красота на блондинката.

— И все пак, искам твоето. — Мойра позволи на гласа ѝ да се снижи, точно по начина, по който се снижаваше гласа на Конн, когато отправяше заплаха. Бе доста ефективно.

Изпълни го гордост. Жена му се учеше бързо и то добре. Сърцето му трепна, когато тя зае заплашителна бойна стойка, раздалечавайки обувките си в тъмни дънки и ботуши крака.

Той наклони глава настрани.

— Мойра. — Гласът му бе тих. Когато жената разтърси коса, той разбра, че го е чула. — Не съм сигурен, че ми харесва посоката на това.

Тя погледна през рамо.

— Гарантирам ти, че няма да ти хареса. — Тя се обърна отново към Деветте.

Той едва потисна усмивката си. Много, наистина много впечатляващо.

И все пак тя бе наранена, бе държана в план и бе умствено изтощена по време на спасяването си. Умишлено бе изцедила силите си, изпращайки ги към него, когато имаше най-голяма нужда. Тя не бе

подготвена за битка... и ако енергията вихреца се в стаята бе някаква индикация, то определено се задаваше битка.

Бриджит прочисти гърлото си, а погледът ѝ се насочи към седмата ѝ дъщеря.

— Мойра? Защо Грейс?

Конн пристъпи напред. Тя не отбеляза с нищо, че е почувствала подкрепата му, когато се обърна към консул Садлър.

— Тя работеше с Треван.

Вивиан се изправи на крака.

— Имаш ли доказателства за това обвинение? — Гласът ѝ отекна в стаята, пълен с гняв и недоверие.

— Нямам директни доказателства. Но съм права. — Мойра изпъна рамене, а погледът ѝ не се откъсваше от Грейс. — И тя го знае.

Садлър се подсмихна.

— Ти си луда, Седма. Нямах доказателства, защото няма такива. Той ме държеше заключена с каишка на шията. И моята кожа е насинена. Когато вампирите дойдоха, ме спасиха, точно както и теб. — Тя отметна косата от лицето си. — Мисля, че си по-афектирана от случилото се, отколкото вярваш.

— Благодаря за загрижеността. — Мойра направи още една крачка напред. — Синините ти едва се забелязват, а белегът от яката не може да се сравни с този на Брена, а ти бе отвлечена първа.

Всички погледи да се обърнаха към консула, а лицето ѝ пламна в червено.

— Обвиненията ти са неоснователни, и както сама заяви, нямаш никакви доказателства.

Мойра се усмихна.

— Не искам да бъдеш задържана. Нито говоря от позицията си на Страж. — Тя се пресегна и внимателно нави единия от ръкавите на тъмната си блуза. — Това, което правя, е да те предизвикам за мястото ти в Съвета. За това нямам нужда нито от доказателство, нито от основание. — Тя нави и другия си ръкав. — Или напусни сама, или се подготви да ти сритам задника.

Майка ѝ се наведе напред.

— Мойра. Обмисли внимателно какво вършиш.

Тревогата в гласа на Бриджит накара Конн да настръхне. Грейс се изправи, пригласяйки дългите си черни поли.

— Аз съм член на Съвета почти от сто години, нахално хлапе такова. Имам повече сили в лявата си ръка, отколкото ти в цялото си тяло.

— Добре тогава. — Мойра отпусна ръце около тялото си. — Значи приемаш предизвикателството ми.

Грейс се обърна към Бриджит.

— Разубеди дъщеря си. Иначе ще я унищожа.

Бриджит погледна към Мойра, а след това обратно към Грейс. Изминаха няколко секунди. Майка ѝ вдигна рамене.

— Дъщеря ми знае какво прави. Предлагам ти да се оттеглиш от мястото си и да дадеш време на стражите да разследват дали си виновна. Ако избереш да се биеш, ще изгубиш всичко.

Мойра дори не трепна. Но Конн можеше да усети вълната от облекчение, която премина през нея, когато Бриджит я подкрепи. Той обаче не чувстваше облекчение. Драскотините и дупките маркиращи древните стени на помещението, вече имаха смисъл... това бяха последствията от битки с квантова физика. Мисълта, че подобно оръжие ще бъде насочено към половинката му, накара кълбо от опасна топлина да се появи в стомаха му. В душата му.

— Крал Кеърс, благодаря, че се присъединихте към нас, днес — заяви високо Вивиан.

Дейдж кимна.

— Разбира се. Ще държим връзка относно тренирането на войните ви. — И екранът почерня.

Вив остана за миг неподвижна, вперила поглед в черния екран.

— Не си спомням да съм се съгласявала на това — Тя поклати глава, преди да се обърне към Грейс. — По-късно ще се тревожим за тренирането. Засега... Грейс Садлър беше предизвикана за мястото си от Мойра Дън. Приемаш ли предизвикателството или искаш сама да прекратиш членуването си в Сбора на Деветимата?

Очите на Грейс пламнаха в черно и тя вирна брадичка с грозна усмивка на лице.

— Приемам предизвикателството.

Конн понечи да направи крачка напред, за да застане до половинката си. Тревога премина през него, докато гледаше надолу към нея. Погледът ѝ бе насочен право напред, очите ѝ бяха спокойни, а раменете отпуснати.

Вивиан кимна.

— Така да бъде. — Тя извади дебел свитък изпод бюрото си, наведе се напред и започна да пише нещо. Най-после вдигна глава, правейки знак към реда от пейки направени от камък.

— Всички останали ще станат свидетели и ще съблюдават изпълнението на правилата.

Келл и Брена на мига пресякоха стаята и заеха местата си, на това, което според Конн бе скамейка на журито. Кой да знае, че вещиците са възприели древните римски привички.

Мойра погледна към Конн.

Той поклати глава.

— Не.

Веселие блесна в очите ѝ, заедно с лека усмивка.

— Изборът не е твой, Кеърс. Време е да ми се довериш.

Мамка му, нямаше да ѝ се доверява. Той не харесваше идеята тя да се бие... без значение, че щеше да бъде до нея.

— Трябва да участвам в предизвикателството, което сама повдигнах. — Тя прокара и двете си ръце по стегнатите му бицепси. — Уважаваме традициите си, Конн. Моля те, седни и бъди свидетел, докато обсъждаме датата и часа на предизвикателството.

Конн се намръщи.

— Предпочитам да остана точно тук.

Тя затвори очи, поемайки дълбоко дъх.

— Обичам те, Коннлин Кеърс. Ще ти се наложи да се научиш да ми се доверяваш. Сега не е времето, в което ще говорим. По-късно, е, по-късно, ще се бия с нея. — Миглите на Мойра трепнаха, разкривайки тъмнозелени ириса, които не бе виждал до сега. Дълбоки, мистериозни, мощни.

Сърцето му затуптя силно. Кръвта във вените му закипя. Чистото желание едва не го събори на колене.

— Мойра. — Всички звуци изчезнаха. Останалите хора в стаята се изпариха. За една секунда, тя беше единственото нещо в цялата му вселена.

Лека руменина погали лицето ѝ. Древната мощ изпука във въздуха. Тя посегна към него.

— Да свършваме с това. Ще спорим за действителната битка по-късно. Засега, трябва да изречем само думите.

Всичко в него вибрираше с правото да остане пред нея. Той я сграбчи здраво и смаза устните ѝ под своите. Толкова много чувства, толкова много планове. Той плякосваше устните ѝ със своите, езикът му потъваше в устата ѝ. *Моя*. Едва когато тя потрепери пред него и тялото ѝ му се подчини, той я освободи. Той изчака тя да срещне погледа му.

— Ще седна и ще изслушам обсъжданията, които ще направите, *далтийн*. Но не обещавам нищо за действителната битка.

Познавайки вещиците, те щяха да планират това до последния детайл... и той щеше да има месеци, дори години, за да я обучи така, че да е напълно доволен.

Тя му се усмихна.

— Добре.

Конн се завъртя на пети и се насочи напред, сядайки на стола до Келл. Той изскърца под тежестта му.

Вивиан вдигна ръце във въздуха.

— Сборът на Деветимата приема предизвикателството. Ще се състои битка за място в Съвета. — Тя посегна към полираното чукче, вдигна го и удари силно с него по каменното бюро.

Без предупреждение, трепереща стена от мощ се надигна между свидетелите и двете вещици биещи се за мястото. Конн скочи на крака и изръмжа разярено, блъскайки с ръце по стената. Електрически заряд го отхвърли отново назад към мястото му. Яростта премина през него с такава сила, че дъхът му се сторещи. Стената се изви, разтягайки се така, че да застане и пред членовете на Съвета.

Брена прочисти гърлото си.

— Щом Съветът реши да приеме предизвикателството, то се изпълнява на момента.

Той се обърна към нея.

— Мойра знае ли това?

Брена пребледня, а зелената черта около шията ѝ почти блестеше срещу кожата ѝ.

— Да. Законът е много точен по този въпрос... а стената се слага, за да не може да ѝ се притечем на помощ. Много често членове на семейството се бият за място в Съвета.

Конн се обърна и огледа внимателно стената. Повърхността ѝ бе прозрачна, блестяща и се движеше като жива. Половинката му го

погледна с извинение в очите. Знаела е всичко и го бе излъгала.

— Мойра.

Брена въздъхна.

— Тя не може да те види или да те чуе, Конн. Трябва да седнеш. Няма начин да влезеш вътре.

Конн изръмжа и се приближи по-близо до стената, без да рискува да бъде ударен от електричеството. Погледът му бе насочен към Мойра, когато тя обърна лице, съсредоточавайки се. Половинката му бе пред очите му и все пак стената заглушаваше всички звуци. Тя го бе заблудила. Гневът и страхът за нея повишиха адреналина му, а кръвта пламна във вените му.

Най-добре бе да оцелее, за да може след това собственоръчно да я удуши.

ГЛАВА 33

Чувство за край ехтеше във високите тавани на залата. Различни ключалки, физически и мистични изщракаха, заставайки по местата си. Мойра потрепери. Конн излъчваше такава топлина. След оттеглянето му, на нейно място имаше само студ. Тя погледна на мястото, където седеше, виждайки само грамадна каменна стена. Иззад бариерата не се чуваше нито звук, нито се виждаше светлина.

Грейс отметна глава и се разсмя.

— По спокойния начин, по който Конн отиде и седна там, изглежда няма да ти е от особена помощ, Седма. Предполагам, че когато всичко свърши, половинката ти ще обвини за това братовчед ти. — Тя изцъка с устни и звукът отекна в тихата стая.

— Братовчед ми следва законите на Съвета.

— Планирам да направя мъжа ти свой домашен любимец, когато приключим тук. — Грейс заобиколи широкото бюро и слезе по стълбичките, заставайки срещу срещуположната стена. — Да го гледам как моли може би ще е най-хубавото изживяване за годината.

Мойра повдигна вежди.

— Този мъж никога не се моли.

Грейс сви кльощавите си рамене.

— Ще видим това. Би трябвало да ми е благодарен за жалката, отегчителна и слаба половинка, която ще му върна. — Статично електричество изпука по ръцете ѝ, което вдигна във въздуха кичурчетата коса, избягали от кока ѝ. — Без да имаш магически сили, повече няма да си Страж, малка Мойра.

Мойра застана по-стабилно на износения каменен под.

— Това би било проблем, имайки предвид, че повечето мъже не харесват отегчителни жени, Грейс. Ето например ти и Треван. — Тя се стегна, търсейки силата в себе си — Имам предвид, трябва да има причина да се хване със Симон.

Грейс изсъска.

— Това не беше нищо... това беше част от плана. Искахме да използваме Симон, за да свалим Вивиан.

— Не, не е истина. — Мойра се насили да се усмихне. — Той смяташе да те зареже заради Симон и това е без никакво съмнение. Той ѝ каза цялата истина и я попита дали ще му помогне да управлява Съвета. Едва след като тя му отказа, я хвърли в килията... и се върна при теб.

Искри блеснаха от пръстите на Грейс.

— Толкова си наивна. Използвахме Симон за пионка и я държахме, само за я използваме, за да я обезвредим майка ѝ. Тя беше временно разсейване за Треван. Аз съм с него от години. Той планираше да свали Сбора на Деветимата от десетилетия.

— Значи сега реши да кажеш истината, така ли? — Мойра тръгна на ляво, наблюдавайки енергията пукаща в ръцете на жената.

— Защо не? — Грейс сви рамене и тръгна на дясно. — Свидетелите могат само да гледат... не да чуват. Никой няма да ти повярва, след като взема силите ти. Ти ще бъдеш само жалка загубенячка.

— Да инсценираш собствената си смърт... е това вече е брилянтно. — Мойра поклати глава. — Предполагам, че Треван те е убедил за това... чудя се дали не е планирал да те убие наистина и да задържи Симон.

— Не си достатъчно умна, че да ме объркаш психически. — Грейс протегна ръце напред и между тях се появи оранжева светлина. Статичното електричество пукаше във въздуха.

Проклетата оранжева светлина? Кой, по дяволите, създава подобен цвят? Мойра бе виждала синя, нюанси на лилава и дълбоко зелена. Но никога оранжева. Тя погледна към електричеството.

Грейс се засмя.

— Вековете предоставят някои допълнителни сили, Седма. Изглежда е трябвало да изчакаш своя ред след няколко века.

Мойра вдигна поглед от ръцете на Грейс, позволявайки на лека усмивка да извие устните ѝ.

— Аз съм Седмата, Грейс. Нямам нужда от допълнителни сили. Имам повече отколкото ти някога ще придобиеш.

Но дали бе така? Бе побеждавала много вещици, отнемайки силите им, но никога някоя толкова стара, колкото Грейс. Или толкова

могъща.

— На път сме да разберем. Но мога да ти кажа... през годините силите нарастват. Знаеш това. А ти си почти сукалче на този етап. — Грейс разтвори ръце, позволявайки на енергията да нарасне и запулсира, създавайки топка приличаща на самото слънце.

— Може би. — С ума си, Мойра създаде плазмена топка на нивото на гърдите си, държейки ръцете си отпуснати. Кръглата форма започна да нараства, а електриково синята енергия започна да издава едва доловимо пукане. — И не само съм Седмата, но съм половинката на един Кеърс. Заблуждаваше се, ако мислиш, че не мога да получа сила от Коннлин. — Топката ѝ стана по-голяма, изсмуквайки частици от въздуха около нея. — Давам ти последен шанс, Грейс. Откажи се от боя, напусни Съвета, признай какво си сторила.

Грейс въздъхна.

— Добре. — Раменете ѝ увиснаха. В следващия миг се завъртя и хвърли топката към главата на Мойра.

Мойра залегна, но връхчетата на косата ѝ се подпалиха. Топката се удари във вратата, оставяйки лека вдлъбнатина с големината на купа за пуканки. Ръмжейки тя изгаси косата си. След това скочи на крака и запрати синята плазмена топка към Грейс. По-бърза от нормалната светлина тя се наклони.

Вещицата падна и се претърколи по пода, преди да скочи отново на крака. Експлозивната енергия се блъсна в стената.

Косата на Грейс падна на лицето ѝ и тя издърпа ластика, който държеше кока ѝ. Тежката ѝ руса коса падна на гърба ѝ.

— Ще се насладя на това. — В ръката ѝ се появи блестяща топка и тя я хвърли с мълниеносна бързина.

Мойра отскочи настрана, само за да бъде ударена от нова топка в крака. Агония прониза кожата ѝ.

С вик тя се строполи на земята.

В бърза последователност, Грейс хвърляше топка след топка по нея, пронизвайки я болезнено с всеки удар.

Магическата стена между тях и свидетелите пукаше и пращеше.

Дали Конн правеше това? Нещо ѝ подсказваше, че той е виновен... силата му беше невероятна. Мойра простена от болка и застана на колене. Опирайки ръце на пода. Появи се пулсираща синя стена.

Грейс продължи да хвърля, но оранжевите топки отскачаха от щита, рикоширайки и падайки безобидно, за да изгорят на каменния под. Очите ѝ се разшириха и устните ѝ се извиха гневно.

Мойра се изправи и вирна брадичка, гняв преминаваше през тялото ѝ. Отдръпвайки и двете си ръце, с дланите напред тя изпрати струя въздух към щита.

— Атака.

Като въздух, удрящ се във вода, щитът зави, събра се и се стрелна напред. Масата обгърна Грейс като ловна мрежа, поглъщайки оранжевата ѝ енергия и стягайки се около нея. Тя се бореше, а устата ѝ се отвори в ням вик.

Очите ѝ станаха черни. Тя ги затвори и опъна шия, борейки се да вдигне ръце. Щитът затрепери и започна да се отпуска. Кожата ѝ започна да свети, косата ѝ да се наелектризира в краищата. С напрегнато изражение, тя притисна дланите си една към друга. С потиснат звук на експлозия щитът се промени от синьо към бяло.

И се пръсна.

Шрапнели от енергия полетяха през стаята.

Едно парче улучи горната част на ръката на Мойра, порязвайки я дълбоко. Потече кръв. Второ улучи ботуша ѝ с достатъчно сила, че да пререже глезена ѝ. Болката и от двете рани я прониза безмилостно. Тя посегна и издърпа енергията от бицепса си. След миг тя се превърна в прах в ръката ѝ. С непокътнатия си ботуш настъпи енергията, принуждавайки я да изпадне от другия ѝ крак.

— Много добре.

Грейс се усмихна, леко задъхана.

— Едва сега започваме.

Вълна от енергия блъсна гърба на Мойра, изпращайки я на пода. Дланите ѝ се издраскаха от камъчетата, а главата ѝ се удари в пода. Горещина пламна по кожата ѝ и тя усети миризмата на изгорели дрехи.

— Мамка му. Това ми беше една от любимите блузи. — Тя скочи на крака, стараейки се изражението ѝ да е спокойно. Страхът в нея се замени с ярост.

Грейс можеше да създаде енергия от далечно разстояние и да я насочва, без да е близо до нея. Мойра не бе научила този трик. Трябваше да държи гърба си срещу стената.

Грейс присви устни.

— Упс. Нямах достатъчно сили, че да създадеш различни енергийни топки от различни места, Седма?

— Не. — Мойра обмисли възможностите си. Имаше нужда от преимущество. Усети леко гъделичкане в основата на тила си. Шепот. *Имаш повече умения, освен веществото.*

Мускулите ѝ се стегнаха. Тя погледна към бариерата. Зад нея мощта му пулсираше. Конн бе прав. Досега тя се ограничаваше. Концентрирайки се върху пода под Грейс, тя визуализира молекулите, атомните частици и всичко отвъд субатомното ниво. Мислено тя ги плъзна в права линия.

Овална черна маса обви краката на Грейс. Вещицата проплака и тялото ѝ опита да се движи, докато краката ѝ останаха залепени на място. Лепкавата смес се плъзна нагоре по глезените ѝ, стигайки до коленете ѝ. Тя свали ръцете и масата стана твърда.

С вик тя се напрегна и материалът около краката ѝ се взриви. Очите ѝ се отвориха рязко и тя направи две крачки към Мойра.

— Много добре. Но не достатъчно.

Мойра се хвърли напред, сграбчвайки Грейс през кръста. Жената се стовари тежко на земята. Ушите на Мойра запищяха и стомахът ѝ се сви. Сиви точки затанцуваха пред погледа ѝ. Изтощена. Бе толкова изтощена.

Призовавайки волята си, тя замахна с юмрук, удряйки носа на Грейс. Кръв потече по лицето на блондинката. Вик на болка се изтръгна от устните ѝ.

Грейс сграбчи косата на Мойра и я дръпна надолу към себе си. Удар с коляно в ребрата на Мойра я накара да види звезди зад затворените си клепачи. Тя се задъха от болка. Изтощение се спусна върху крайниците ѝ.

По дяволите, нахално хлапе. Ти искаше да се биеш. Мамка му, бий се. Гласът на Конн отекна в главата ѝ, гневен и решителен.

Крайниците ѝ се стегнаха. Умът ѝ се прочисти. Тя скочи на крака, изпъвайки длани напред и рамене назад.

Грейс отскочи настрани, ставайки и отмятайки косата си през рамо. Очите ѝ отново бяха изцяло черни. Оранжеви пламъци облизваха кожата ѝ.

Мойра си пое дълбоко дъх. Тя отвори сетивата си и извлече енергия от камъка, от кислорода, от светлината... и от Конн.

Отваряйки сърцето си, тя издърпа енергията му в тялото си. Електрическо синьо затанцува пред погледа ѝ, по плътта ѝ. Зрението ѝ се изостри до толкова, че можеше да види отвъд субатомните частици. Малки вселени в малките вселени.

Светът изчезна. Звукът от задъханото дишане на Грейс се стопи в нищото. Мойра стана центъра... на всичко.

Тя преплете ръце в символ на молитва. След това ги отвори, с дланите навън и погледна към Грейс.

Вещицата потрепери, кръвта се оттече от устните ѝ. Оранжеви енергийни топки се появиха от нищото обграждайки я, пулсирайки с гняв и хвърляйки остри искри по краищата си. С доволна усмивка, Грейс стрелна масата към Мойра.

Мойра разтвори ръце настрани. Синята енергия полетя напред, разкъсвайки оранжевата, а стаята се изпълни с горещина. Озонът започна да пука. Земята потрепери. Шумът стана оглушителен, а светлините започнаха да светят ослепително. В нея се разбиха толкова много усещания едновременно, че тя залитна. Болка прониза кожата ѝ. Всеки мускул. Като река от игли.

Тя я погълна, позволи на агонията да влезе в нея и да изчезне в небитието. Енергиите продължаваха своята битка, сина и оранжева, те се сливаха, докато в средата на стаята не се образува неравна кафява маса. Събирайки куража си, стягайки стойката си, Мойра се хвърли напред в масата, насочвайки се към Грейс.

Времето сякаш спря. Реалността се превърна в сън, докато болката прониза плътта ѝ, а ужасяващ звук спуска тъпанчетата на ушите ѝ.

Сърцето ѝ спря.

Мозъкът ѝ стана течен.

И тогава... въздух.

Тя прелетя от другата страна, призовавайки силата на Конн. С висок ритник в лицето на Грейс, Мойра свали жената на пода. След това тя притисна в коляно жертвата си, протягайки ръце напред в абсолютна концентрация. Дланите ѝ се притиснаха силно към гърдите на Грейс.

Мощ. Енергия. Тъмнина. Мойра ги издърпа, привлече ги, борейки се със сили отвъд всичко, което си бе представяла.

Очите на Грейс се разшириха и тя сграбчи китката на Мойра. Тя изръмжа, дърпайки я, опитвайки се да откъсне младата вещица от себе си.

Мойра поклати глава, съсредоточавайки се.

— Аз. Съм. Седмата. — Тя стегна хватката си, посягайки дълбоко във врага си, за цялото знание, цялата сила. С една последна пулсация на енергията тя погълна всичко, което притежаваше Грейс. Звезди експлодираха пред очите ѝ. Сърцето ѝ се преизпълни с повече енергия, отколкото можеше да понесе. Задъхана, Мойра падна назад.

Конн стигна пръв до нея.

Членовете на Сбора на Деветимата се изправиха.

Крайниците на Мойра се разтрепераха. Жива енергия пулсираше по кожата ѝ. Беше преизпълнена с мощ. Студена, твърда мощ. Изпълваше я от глава до пети.

— Дай ми част от нея — промърмори Конн, вдигайки я на ръце, почти обгръщайки я изцяло с тялото си.

Тя разтвори устни, зъбите ѝ затракаха.

— Прекалено много.

Той кимна, свеждайки устни към нейните.

Топлина премина през нея, успокоявайки я и борейки се с ледения студ. Тя простена, наведе се напред и позволи на огъня да стопи леда. Езикът му се плъзна в устата ѝ, носейки спокойствие и безопасност. Ноздрите му пламнаха, когато пое от енергията ѝ, удивителните му очи станаха почти черни. Той примигна два пъти... и вдигна глава.

Мойра си пое дълбоко дъх. Тялото ѝ все още трепереше, но мощта вече бе балансирана, а енергията се опитваше да се приспособи към тялото ѝ. С помощта на Конн тя се изправи на крака, за да застане пред Сбора на Деветимата. След това сама направи крачка напред.

Грейс остана паднала на пода, изпаднала в безсъзнание. Стражите скоро щяха да дойдат и да я отведат, за да бъде прегледана от лекар.

Вивиан удари с чукчето по масата. Звукът отекна в стаята.

— Предизвикателството приключи. Мойра Дън, ти си победител. Добре дошла в Сбора на Деветимата.

Мойра отпусна рамене, борейки се да попречи на ръцете си да треперят.

— Благодаря ви, Консул Норткът. Съгласно закон 2.4 от кодекса на Съюза, предавам мястото си на консул на сестра си, Брена Дън.

Брена възкликна.

— Какво правиш?

Мойра се обърна към сестра си, опитвайки да попречи на главата си да започне да се върти на врата ѝ.

— Ти си по-добрият избор, Брен.

— Не съм. Ти си Седмата. — Тъмните очи на Брена блеснаха притеснено. — Дори не съм завършила университета.

— Знам това. — Мойра пристъпи към сестра си, улавяйки ръцете ѝ. — Изучила си всичко, от икономика до физика, теб истински те е грижа за тази работа. Ти си идеалният избор за член на Съвета. Аз съм Страж, сестричке. — Силите ѝ като Седмата бяха нужни на фронтовата линия, но може би някой ден щеше да се присъедини към Брена.

— Е, тогава... — Вивиан си пое дъх, а очите ѝ се бяха разширили леко. Тишина изпълни стаята. Много хора гледаха на Брена като заплаха, нечувана аномалия. Вив изправи рамене и почука с чукчето върху ръката си, привличайки вниманието на всички. — Брена Дън. Приемаш ли?

Брена погледна от сестра си, към мястото, на което стоеше майка ѝ, попивайки усмивката на лицето ѝ и любовта изпълваща очите ѝ.

— Приемам. — Тя вирна глава, заобиколи и зае мястото на Грейс.

Очите на Мойра се напълниха със сълзи. Но тя ги потисна безжалостно. В Съвета имаше проблеми. Може би сега предизвика още повече проблеми за малката си сестричка, вместо да ѝ помогне. Но тя имаше вяра. След като всичко се успокои, тя осъзна едно нещо. Битките ѝ за тази вечер едва сега започваха.

Гняв, загриженост и решителност се изливаха на вълни от половинката ѝ. Тя го погледна.

Той се пресегна, обгръщайки бицепса ѝ с голямата си ръка.

— Мойра. Сега ще говорим.

— Не — заяви тя тихо, стягайки се. — Имам работа за вършене, Конн. — Да му се не знае, току-що бе победила и свалила член на Сбора на Деветимата.

Той наведе глава към нея, без да го е грижа за останалите в стаята.

— Най-важното от всичко тази вечер е точно тук, точно сега, между нас двамата. — Решителност и невероятна воля формираха всяка линия на тялото му — Размърдай си задника или ще ти го размърдам аз.

Нестабилната енергия пулсираща в нея пламна за живот. Тя вирна брадичка, срещайки директно погледа му.

— Мислиш ли, че можеш? — Той имаше ли някаква идея каква мощ бе абсорбирала от Грейс?

Очите му от черно блеснаха в зелено. Среднощно синьо проблесна по ръцете му. Енергия.

— Да.

Устата ѝ зейна отворена пред метаморфозата случваща се пред погледа ѝ. Мощ и частици формираха нещо ново... вампир с дар. Когато той стисна ръката ѝ и се насочи към вратата, тя нямаше друг избор, освен да го последва.

ГЛАВА 34

Мойра влезе преди Конн в апартамента си, а енергията все още кипеше в тялото ѝ. Имаше нужда от време да абсорбира това, което взе от Грейс. Да си направи спаринг с боксовата круша на Келл в съседната стая бе доста примамливо.

Конн затвори вратата и се облегна на нея. Тя се обърна към него и едва сдържа вика си. Очите му бяха черни... непознати и бездънни. Тя прехапа устни.

— Знам, че обикновено очите ти променят цвета си от зелено в сребърно... някога преди ставали ли са черни?

— Не. — Гласът му бе тихо ръмжене. Страховито и все пак адски секси. — Предполагам, че щом абсорбирам енергията, ще станат както обикновено. Погледът, който той плъзна по нея, бе повече намръщен, отколкото страстен.

— Така обикновено работи трансфера. — Маркерът на бедрото ѝ започна да тупти. Тя забрави всичко за тренировъчната зала на Келл. — Нали знаеш, трябва да се изгори ненужната енергия? — Или поне част от нея.

— Нима? — попита много меко Конн.

Щом зърна погледа му на хищник насочен към нея, тя изпита невероятно силно желание да бяга. Но страстта я задържа на място.

— Мисля, че искаше да говорим?

Неподвижността му ѝ напомни на секундите, преди гърма да се чуе, след светкавицата... когато въздухът се изпълва с електричество и сякаш целият свят затаява дъх. Той нито помръдна, нито отговори. Тя просто чакаше.

Неусетно осъзна защо плячката замръзва пред непосредствената опасност. Хищникът трябва да направи движение, за да знаеш в коя посока да побегнеш.

— Е, ти, ами... малко си ми ядосан, а?

Погледът му остана насочен към нея.

Тя погледна към спалнята, от която я деляха няколко метра и която имаше ключалка. Въздухът видимо се промени, изпълнен с напрежение и неизречена заплаха. И все пак, по тялото на Конн не трепна нито мускул.

Раздразнението я накара да избухне.

— Добре. Изиграх те. Извинявай. — Тя се намръщи, правейки крачка напред. — Това е законът на Сбора на Деветимата и трябваше да се бия с Грейс сама. Ако ти бях казала истината, никога нямаше да заемеш мястото си.

— Това няма връзка — най-послед каза той. Тихо и меко, и прекалено смъртоносно.

— Няма връзка? — Тя сложи ръце на бедрата си. — Не, напротив.

— Да, няма връзка. — Спокойствието му я накара да трепне. — Непрестанно ти обяснявам, че ние двамата сме на първо място. Ти и аз. Лоялност и истина. Точка.

— Разбирам, но ти нямаше да отстъпиш.

— Не ме слушаш. Не ми дреме за последствията. Не ми дреме за крайния резултат в дадена ситуация. Това, което има значение, сме ние. И истината. — Той се отгласна от вратата, обливайки я с аромат на градински чай и барут. — Дори когато вярваш, че няма да харесам крайния резултат, винаги ще ми казваш истината, нахално хлапе.

Думите му я накараха да се изчерви.

— Но тогава щяхме да имаме голяма караница, Конн.

— Не ме е грижа. Не е нужно да спорим. Но няма да толерирам трикове или лъжи. Запомни това. — Той се пресегна и хвана бицепсите ѝ със силните си ръце.

Думата *толерирам* я накара да иска да го удари. Бяха се обвързали преди век, но оттогава тя порасна. Мойра вдигна брадичка.

— Това се отнася и за двама ни, Коннлин. — Горещината от дланите му се разпространи към корема ѝ, а зърната ѝ се втвърдиха въпреки волята.

— Права си. — Той наведе лицето си на милиметри от нейното. — Нито веднъж не съм те изиграл или излъгал, *далтийн*. Затова искам да разбереш едно. Като моя половинка не искаш да живееш в свят, който ти нямам доверие.

Нестабилната енергия в нея помогна на темперамента ѝ да пламне.

— Това заплаха ли е?

Той присви очи.

— Не заплашвам. Никога. — Черен огън танцуваше по кожата му, стопявайки синьото и зеленото.

Какви сили му бе дало сливането на енергиите? Тялото ѝ вибрираше от нужда да се движи. Да изгори част от енергията.

— Спри да мрънкаш и рискувай, Мойра.

Пред очите ѝ падна червена пелена.

— Да мрънкам? Какво, по дяволите? Аз рискувам, Конн. Рискувам всеки път щом изляза навън, за да съблюдавам спазването на законите. Рискувам да изгубя силите си, рискувам да изгубя възможността си някой ден да стана глава на Сбора на Деветимата. — Той нямаше никаква идея за какво му говори тя.

— Не. — Присмехулният блясък в очите му я ядоса повече от всичко друго. — Ти си Седмата, скъпа, и нямаш никакъв проблем да използваш тези сили. Да ги взимаш, да правиш това, което е съдбата ти. Да съблюдаваш прилагането на закона. — Той приближи до нея, грациозно, като хищника, който живееше под кожата му. — Единственото неочаквано, единственият истински риск, който трябва да поемеш, е... с мен.

С думите му, стана ясна и истината.

— Бил си влюбен в това, което си мислил, че съм аз през последния век. — Брадичката ѝ се вирна. Тя не бе просто Седмата. Или поне Седмата, която всички други очакваха. Какво ако той не може да понесе това, което бе тя в действителност?

— Не. Бях влюбен в *теб*.

При думите му нещо в нея се срути. Страхът, който дори не бе осъзнавала, че изпитва, се изпари. Той не я лъжеше. За добро или зло, сега и в бъдещето, той искаше истинската нея. Без значение каква е.

Време беше тя да вземе това, което истински желаше.

— Избрах теб, Коннлин. — Той винаги ѝ бе предлагал всичко, което има, всичко, което е... светлината и мрака. — Ще се караме. — Идеята за мирно съжителство я накара да иска да въздъхне... а и вероятно да се разсмее. — Най-добре да обичаш да работиш с експлозивни.

Ленивата му усмивка я изпълни с топлина.

— Най-силната стомана се кове в най-горещия огън, Мойра. Факт, който винаги съм разбирал добре.

Господи, колко го обичаше. Хвърляйки се напред, тя обви крака около кръста му и притисна устни към неговите. Той понесе нападението ѝ с лекота, а ръцете му обгърнаха здраво дупето ѝ. Енергията изпука между и около тях. Тя впи пръсти в гъстата му коса, целувайки го дълбоко, езикът ѝ се плъзна в устата му, а сърцевината ѝ се отърка в ерекцията му.

Огънят гореше мощно в нея, прекалено силно, за да е обикновена страст, прекалено отчаяно, за да бъде сметнат за нужда. Глад. Първичен и абсолютен, той отвори челюстта си, поглъщайки и двама им. Добро и лошо, тъмнина и светлина, съдба и свободна воля... всичко спря да съществува. Светът се сведе само до устните ѝ върху неговите, тялото ѝ, поемащо горещината му.

В далечината се чу тътен... земята се завъртя. Вселената се разтrese. Тя чу предупреждението, *усети* промяната... но страстта я бе погълнала.

— Още. Господи. Още... — простена тя посягайки надолу, за да измъкне блузата през главата му.

Тих стон се изтръгна от нея, когато притисна устни към югуларната му вена, проследявайки ключицата му, докато го хапеше лекичко. Лека болка прониза скалпа ѝ, когато той вплете ръка в косата ѝ и дръпна лицето ѝ назад. Всички задръжки, които бе имал се изпариха, оставяйки на свое място само сила и настоятелност. Нежността, която винаги се бе старал да показва, вече я нямаше, напусна го заедно с целия му контрол.

Блузата ѝ падна на пода в същия миг, в който и сутиена ѝ. Ръцете му бяха навсякъде, смъквайки дрехите ѝ и милвайки кожата ѝ с горещите си длани. Тъмната руменина на лицето му, би трябвало да я предупреди. Нужда примесена с решителност и абсолютна мощ задълбочаваха твърдите линии от двете страни на устата му, карайки го да прилича на отмъстителен бог, вместо на земен воин. Тя му бе казала избора си и той го прие. Той бе отвъд този свят. Изражението му показваше, че я желае... и нищо на света нямаше да му попречи да я има.

Тя потрепери от това знание.

Хладен въздух се плъзна по гърба ѝ. Движение. Те се движеха. Той я целуна отново, ръмжейки срещу нея и взимайки целия контрол. Тя забрави всичко за движението или за страха си. Дупето ѝ се опря в мекия матрак на леглото. Мойра имаше само миг да си поеме дъх, докато той разкъса дрехите си.

Той се хвърли върху нея, опирайки ръце около тялото ѝ, докато смесената енергия блестеше по кожата му. Нервните ѝ окончания пламнаха, борейки се с изгарянето, преди да приемат горещината. Устата му се плъзна по зърното ѝ, ограждайки го с топлината си. Той засмука. Тя проплака от удоволствието, по-силно от всичко, което си е представяла.

Плъзвайки ръце по гладкия му гръб, тя се възхищаваше на силата му. Дланите му проследиха контурите на тялото ѝ, докосвайки всяко едно ребро. Устата му пое пътя си нагоре по гърдите ѝ, през ключицата, за да захапне долната част на челюстта ѝ... нежно и страстно.

Устните му намериха нейните. Езикът му, твърд и настоятелен, я изучаваше, докато бе приковал тялото ѝ към леглото.

Желание, любов и съдба се сливаха в едно, за да образуват чиста нужда.

— Сега, Конн!

С един мощен тласък, той нахлу в нея. Ръмженето му бе животинско и собственическо.

Тя изви гръб при нахлуването, отвори широко и шокирано очи. Нервите ѝ блеснаха за живот и с изгаряща нужда тя стисна с две ръце задните му части, обгръщайки с крака бедрата му. Очите му все още бяха черни и тя опита да се фокусира, опита да се концентрира. Но тогава той започна да се движи, да се тласка отвеждайки я някъде далеч.

Светът стана чисто бял.

Всички звуци изчезнаха.

Тя вкопчи пръсти в раменете му, ноктите ѝ се впиха в кожата му, опитвайки се да остане на земята. Реалността се завъртя. Елементите затрептяха около тях с чиста енергия. Светлината примигна в стаята и се чу леко свистене във въздуха.

Устните му се спуснаха покрай ухото ѝ и резците му гризнаха леко меката част.

Удоволствието я прониза силно и дълбоко, маркирайки я за вечни времена. Надпреварата до върха бе по-важна от дишането, от самия живот. Копнежът изпълни всяка нейна пора, когато той вдигна бедрата ѝ от леглото, тласкайки се в нея със сила родена от чистата нужда. Живот или смърт. Начало и край.

Тя се притискаше към гърдите му, срещу непознатото за една секунда, задържайки се на ръба на необятността, а инстинктите ѝ крещяха, че няма връщане назад.

Проплаквайки с вик, идващ от самата ѝ душа, тя стигна до върха.

Светът експлодира. Тялото ѝ бе погълнато от удоволствието, докато всичките ѝ мисли се изпариха, и единственото оцеляване съществуваше в силните ръце на Конн, които я държаха в обятията му. Тя се вкопчи в него, яздейки вълната, позволявайки на енергията между тях да се излее от плътта ѝ в пространството около тях. Тя потрепери срещу него, той свърши с мощен вик, а тялото му се разтресе силно.

Секунди, минути, може би цяла вечност по-късно, той се отпусна върху нея.

Тя простена тихо.

— Ъх. Тежиш.

— Извинявай — промърмори той, претъркулвайки се до нея, докато гърдите му се надигаха тежко при всяко поемане на въздух.

Тя се засмя меко. Потта по нейната и неговата кожа изсъхна от въздуха. Поне тя не бе единствената, чийто свят бе разлюлян из основи. Тя се огледа наоколо. Цялата стая бе унищожена. Завесите висяха на криво от унищожения корниз, бижутата ѝ изглеждаха така сякаш разпилени от капризно дете по пода, а по гладките стени имаше пукнатини.

— Майко мила.

Конн се захили, завъртайки се, за да я види. Невероятните му очи бяха върнали дълбокия си зелен цвят. Облекчението едва не я погълна. Тогава той проговори.

— Ах. Нека проверя нещо. — Той я бутна настрани, докосвайки с ръка нежно лявата буза на дупето ѝ.

Огнената болка я накара да се задъха.

— Ох. Спри се — тя се завъртя отново.

Той извъртя бедрото ѝ, свивайки объркано вежди.

— Аз... ах... аз съм те маркирал, скъпа.

— Знам. — Дори сега, маркерът в предната част на бедрото ѝ пулсираше от нужда. Но... — Чакай. Защо усещам, че задникът ми пари? — О, не, не го е направил. Завъртайки глава, тя погледна през рамо. — Още един маркер? Как?

— Аз... не знам. Никога преди не се е случвало. — Той се ухили и удоволствието омекоти твърдите черти на лицето му. — Може би защото бяхме разделени толкова дълго... или по-скоро заради странната енергия, която изтегли от члена на Съвета. Може би няма да се случи отново.

Удоволствие изпълни тялото ѝ.

— Това значи ново начало. Такова, които и двамата избрахме. — Само за всеки случай тя щеше да се погрижи ръцете му да стоят далеч от лицето ѝ по време на секс, поне за век напред.

Той издърпа завивките над тях, взимайки я в обятията си.

— Е, как се чувстваш?

Тя се замисли за миг, преди да бутне дупето си назад, опирайки го в слабините му.

— Много по-добре. Това беше адски страхотен начин за горене на енергия. — Пръстите ѝ стиснаха завивката, докато търсеше правилните думи. — С демоните, които ще се ядосат, задето няма да се съюзим с тях, Деър ще трябва да замине за известно време в Балтийските държави.

— В това има смисъл. Ние изпращаме Джейс... Може би ще е добре да ги пратим заедно. — Конн прокара ръката си по нейната, преди да преплете пръсти с нейните, а горещите му гърди се опряха в гърба ѝ. — Това значи ли, че ти искаш да се заемеш с територията на Щатите?

Тя се стегна.

— Ами, да. Да не би да ми казваш, че няма да имаш проблем с това да бъда Страж?

Той въздъхна и дъхът му развя косата ѝ.

— Нямам проблем е прекалено силна дума. Но разбирам нуждата ти да защитаваш народа си... и си добра в това. — Нежните му целувки я разтопиха. — Обичам те, Мойра. Няма да те моля да бъдеш нещо, което не си. Освен това, аз съм страхотно подкрепление. И сега, когато имам цялата тази вещерска енергия, ще съм страхотен Страж.

Тя се засмя, а облекчението ѝ накара мускулите ѝ да се отпуснат.

— Ти водиш войниците на Реалм, Конн. Това е доста.

— Вече ти казах, че съм мултифункционален. — Той я бутна по гръб, покривайки я с тялото си. — Няма да ходиш навън без мен, *далтийн*. — Спокойно и отпуснато, изражението му все пак носеше солидна дози решителност.

Проклети компромиси.

— Да. Ще се бием заедно. И като говорим за заявления... — Тя се усмихна. Той я разбираше... и щеше да ѝ позволи да следва собствения си път. — Обичам те, Коннлин.

Усмивката му стана широка.

— И аз те обичам. Е, какво ще кажеш да се венчаем в църквата, където те видях за пръв път? Утре?

Да се венчаят?

— Е, предполагам, че е време. Имам предвид, след като се ухажвахме цял век. — Следващата ѝ остроумна забележка бе спряна от устните му, които се притиснаха към нейните. Тя го целуна в отговор, отдавайки се на повика на съдбата, или пък бе провидението. И в двата случая, това бе мъжът, който сама бе избрала.

ЕПИЛОГ

В безопасност, в подземната лаборатория в Орегон, Ема Кеърс, опря ръце на кръста си, изправяйки се пред краля на Реалм. Раздразнението я спря да скочи в обятията му, за да го посрещне както подобава.

— Отишъл си отново да се биеш.

Изненада блесна в сребристите му очи.

— Разбира се.

Тя повдигна вежди.

— Моля?

— Това ми е работата, любов. — Той наведе глава настрани към писукащите машини плюещи различни данни. — Какво откри?

— О, не. — Той нямаше да я разсея, като говори за науката. — Знам каква е работата ти. Водачеството не изисква винаги да бъдеш на предна линия в боевете. — Той нямаше да бъде упорития вампир, когото тя обожаваше, ако позволяваше на някой друг да се изправи пред опасността вместо него. Освен това тя обожаваше красивата скица, която ѝ бе направил, докато спеше и която бе оставил на нощното шкафче. И все пак...

Смъртоносен чар блесна в усмивката му.

— Следващия път, като се бия, ще съм много внимателен. — С две крачки, той стигна до нея и я грабна в обятията си. Устните му се притиснаха в нейните силно и страстно.

Тя се отдаде на целувката му с тиха въздишка. Щом той вдигна глава, ѝ се наложи да премигне няколко пъти, за да се фокусира.

— Е, ами, добре дошъл у дома. Намерих си сватбена рокля.

Удоволствие блесна в очите му.

— О, нима?

Тръпка от желание премина през гръбнака ѝ.

— Да. И е много красива.

— Сигурен съм, че не може да се сравнява с твоята красота. — Той отметна косата от лицето ѝ. — И знам, че няма да я носиш много

дълго. — Отново смъртоносният му чар.

Страстта започна да се надига в тялото ѝ.

— Много си сладък, кралю. — Да се фокусира. Трябваше да се фокусира. — Всичко наред ли е със Сбора на Деветимата?

— Да, солидарни сме. — Той прокара длан по ръката ѝ, изпращайки тръпка по цялото ѝ тяло. — Симон ще се свърже с демоните. Изглежда тя смята, че има някакви неприятности в редиците им. Ще видим.

Интересно. Ако демоните се биеха помежду си, нямаше да могат да се бият с вампирите. Ема погледна към машините.

— Върколакът, който си уловил, е шифтър пантера... мъжки.

Това бе първият върколак, който откриват и който не е бил човек.

Дейдж въздъхна.

— Съжалявам да чуя това. — Очите му се присвиха, докато я гледаше. — Спала ли си?

Тя опита, неуспешно, да отстъпи назад.

— Ах, ами... един вид... — Изписка, когато светът ѝ се завъртя и се оказа праметната през широкото му рамо. — Какво правиш, по дяволите?

— Имаш нужда от сън — Той помилва дупето ѝ. — Но първо, ще потанцуваме, любов.

В другата част на щаба, Кара Кеърс се бе облегла на таблата на леглото, дълбоко под земята, обградена от семейството си. Превръзка покриваше горната част на рамото ѝ, макар раната вече да бе зараснала благодарение на голяма доза от кръвта на Талън. Мека светлина се изливаше от нощната лампа, която осветяваше растението и няколко саксии с африкански виолетки, върху античния скрин. Стаята бе изпълнена с чист въздух от вентилацията и от естествените растения.

Джейни се бе сгушила до нея, а бебето спеше спокойно на гърдите на Кара. Половинката ѝ прокараваше пръсти през косата ѝ, докато тя се облегла глава на рамото му.

— Ще се успокоиш ли? Добре съм.

Талън изръмжа тихо, изтягайки дългите си крака на огромното легло.

— Беше простреляна веднага след като роди. След като беше отвлечена, през магически портал на тайна локация. — Прегръдката му около нея се стегна, а емоциите му се изливаха на вълни. — Никога повече няма да се отдели от теб.

О, за Бога!

— Тогава ще ми се наложи да те обезглавя — опита да се пошегува тя, но го изрече доста сериозно.

— Хммм — въздъхна той. — Конн откъсна главата на Демидов. — Думите му бяха изпълнени с раздразнение. — Искях аз да го довърша.

Кара не съжаляваше за смъртта на вещера.

— Какво мислиш ще се случи със Сбора на Деветимата? Налага ли се Мойра да се присъедини към тях?

— Така като гледам, тя не изгаря от желание да го направи. Кое е добре, тъй като точно сега не мисля, че Конн би й го позволил... положението в Ирландия е доста несигурно. — Талън настани Кара по-удобно срещу широките си гърди, пресягайки се да обгърне с шепа малката глава на спящия си син. — Той е голям, дори за бебе Кеърс.

Кара се усмихна в тъмнината.

— Мислих си... може да го кръстим... Гарет Талън Кеърс.

Талън си пое дъх.

— На баща ми и на мен. — Той я целуна нежно по главата. — Чудех се, дали няма да искаш второто му име да е Пауълсън.

Тя дори не бе обмислила това.

— Не. Фамилията ми е Кеърс, а и скоро Ема също ще се казва така.

О, мамка му, ами Джейни? Бащата на Джейни беше умрял още преди тя да се роди и Кара й даде името Пауълсън.

Талън с лекота отгатна мислите й.

— Не се тревожи, половинке. Малко ме е грижа за човешката правна система, но си помислих, че теб може да те тревожи. Имам документи, за да може по законен път да дам фамилията си на Джейни. Документи за осиновяване. Тя е моя дъщеря, без значение дали някакъв проклет документ казва така или не.

Сърцето на Кара се разтопи от нежност.

— Трябва да попитаме Джейни.

— Аз попитах Джейни — Дъхът му затопли леко косата ѝ. Всъщност от вампира се излъчваха огромни горещи вълни, които започнаха да я обливат.

— Направил си го? — Кара се обърна леко, за да погледне спящата си дъщеричка. — Какво каза тя?

Талън се засмя.

— Тя вдигна една вежда към мен... нали знаеш, точно както прави Дейдж?

— Като Дейдж, а? — засмя се Кара. Всеки ден с мъжете Кеърс бе дар. При Талън тази гримаса обикновено означаваше, че е раздразнен от нещо, което Кара е направила... и това обикновено включваше някакъв вид излагане на опасност. — Какво каза тя?

— Е, тя вдигна мъничката си брадичка и каза, че последното ѝ име винаги е било Кеърс. И че дори мога да попитам учителката ѝ в градината, г-ца Кими, от миналата година, как е била записала Джейни в документите ѝ. — Той се размърда. — И като стана дума, притеснен съм.

Кара застина.

— За Джейни ли?

— Пренасочихме няколко военни семейства тук, вампири и шифтъри, за да има деца, с които да си играе. Момиченцето ни може да е ключът към бъдещето, но има нужда детството ѝ да бъде пълноценно. Шанс да бъде дете възможно най-дълго.

Кара затвори очи, а емоциите я задавиха. Този мъж наистина ги обичаше. Безусловно.

— Толкова си сладък, Талън.

Ръмженето му я накара да се усмихне.

— Определено не съм. — Срещу рамото ѝ, горещината му стана по-силна. Заради нея. — Откъснахме Джейни от приятелите и училището. Когато аз...

— Когато ни отвлече? — Слава на Бога за това.

— Когато те отвлякох, а ти ме спаси. — Той зарови нос в косата ѝ. — Не бях осъзнавал, че съм на половина жив, докато ти не ми показа какво е топлина.

За воин, този мъж бе адски чаровен.

— Обичам те, Талън.

— Обичам те, половинке.

Джейми едва скри усмивката си, като се сгуши по-силно до майка си. Животът бе толкова хубав. Нейното братче най-после бе пристигнало и всичко бе наред. Е, донякъде. Леля Кейти може да получи нова работа да преследва върколаци и чичо Джордан щеше да е бесен. Леля Мойра трябваше да научи да позволява на чичо Конн да ѝ помага понякога, иначе той отново щеше да я затвори под земята. Леля Ема щеше да удари чичо Дейдж в лицето. Той наистина нямаше да хареса това. А мама... Е, мама все още имаше болестта. Но сега се развиваше бавно и имаше време да я поправят.

Но засега Джейми трябваше да се свърже със Зейн, затова си позволи да заспи.

Сънят ѝ я отведе в средата на един слънчев ден...

Джейми се разхождаше из гора с листа по-големи от дланите на татко ѝ. Големи, пухкави и зелени. С цвета на лайм. Може би някъде по света наистина съществуваха такива. А може би не.

Пътеката хрущеше под новите ѝ маратонки, затова тя си представи, че пътят е покрит с ментови бонбони. Отпред имаше струпана купчина камъни в едната страна на планината.

Келан седеше на един от тях, клатейки краката си напред и назад.

Коремчето я болеше. Все едно е изяла прекалено много пуканки.

Тя пое дълбоко дъх от въздуха, който не ухаеше на ментови бонбони. Но вирна брадичка, както правеше винаги майка ѝ, и продължи напред, докато не застана пред него.

— Не мислех, че ще си тук.

— Избрах пътя си. — Той носеше изтъркани дънки и блестящо зелена тениска, която бе със същия цвят като очите му. Черните устни и нокти ги нямаше. Червените връхчета на косата му блестяха на слънцето, някак по-ярко от преди. Челюстта му изглеждаше здраво стисната, а раменете някак по-широки.

— Избрал си грешно. — Ако Келан бе избрал правилния път, нямаше да влезе сам в съня ѝ. Сега никога нямаше да бъдат приятели. Обаче нямаше да плаче пред него. Без значение какво ѝ каже, тя нямаше да плаче.

Той сви рамене.

— Ти се опита да ми помогнеш, знам, че го направи. Но понякога съдбата решава вместо нас. Като при скорпиона.

Тя размърда носле.

— Кой скорпион? — Странните животинки с отровни опашки я плашеха страшно много. Тя и леля Ема преди време бяха гледали предаване за тях.

— Всеки скорпион. — Келан я погледна така, сякаш търсеше нещо.

Какво, тя не знаеше.

— Вероятно си прекалено малка. Има една история, за скорпиона и жабата. Стара притча.

— Какво е прич... прит... — Тя мразеше, когато големите знаеха неща, които тя не знаеше.

— Притча. История. — Дори когато я правеше тъжна, гласът му звучеше нежно. Почти все едно нямаше избор в живота и че тя също нямаше избор. Но той грешеше. — Стара история. Искаш ли да я чуеш?

Не.

— Добре.

Той потупа по камъка до себе си и тя вирна брадичка по-високо. Няма начин да седне до него, ако отново е решил да бъде лош.

Усмивката му разкри наистина острите му зъби.

— Някога се случило ужасен потоп. Потоп заплашващ да залее целия свят. Когато минал през една долина, един скорпион и една жаба заседнали от едната страна на образувалата се река. В другия край, чакал страшно изглеждащ щъркел, който вероятно бил там с намерението да изяде горката жаба.

Устните ѝ започнаха да треперят леко и тя ги прехапа. Някак знаеше, че жабата няма да има приятен ден.

— Какво направили?

— Скорпионът помолил жабата да го пренесе през реката, а в замяна той ще я защити от щъркела. Разбира се, жабата се изплашила, но искала да оцелее. — Келан откъсна снопче трева и го завъртя между пръстите си. Имаше красив глас. Вече дълбок и дрезгав, който го караше да изглежда на повече от петнадесет години.

Достатъчно голям, че да промени живота си.

— Всички ние искаме да оцелеем. — Гласът ѝ бе тъжен, но нямаше как да го промени.

Той кимна.

— Да. Така е. Жабата позволила на скорпиона да скочи на гърба ѝ и започнала да плува. Някъде по средата на реката, скорпионът замахнал и ужил лил жабата.

Нещо в нея се сви. Точно там, където бе сърцето ѝ.

— Защо?

Келан повдигна тъмните си вежди.

— Точно това попитала и жабата, защото сега и двамата щели да умрат. И знаеш ли какво отговорил скорпионът?

— Не — прошепна Джейни. — Какво е казал?

— Скорпионът казал „Защото това е моята природа“. — Келан хвърли тревата на земята. — И двамата умрели.

Но не е трябвало. Можело е да преплуват от другата страна и двамата да оживеят. Може би дори да променят начина, по който живеят.

— Не ми харесва историята ти.

Келан сви рамене.

— Вероятно не. Но знаеш ли кой съм аз в тази история, Джейни?

Тя си пое дълбоко дъх, радвайки се, че стои до дърветата. Дори в сънищата ѝ, тя обичаше природата да е близо до нея, точно както майка ѝ.

— Да, Келан, знам.

— Добре. — Той скочи от скалата.

Тя остана на място.

— Ти си щъркелът.

Той вдигна рязко глава, а в погледа му блесна изненада.

— Щъркелът?

— Да. Никой не знае какво ще направи щъркела. Той може да направи правилното нещо и да спаси всички тях. — Или може да ги гледа как ще се удавят.

Келан потърка брадичката си, замислен и изненадан.

— Един ден ще бъдеш забележителна жена, Джейни. — Той погледна към гората и сви рамене. — Чакам с нетърпение да ти покажа, че грешиш. Аз не съм щъркелът.

Джейни последва погледа му и едва не направи крачка назад заради момчето, което се появи иззад дърветата. Зейн. И все пак не бе изцяло Зейн. Беше станал по-висок, черната му коса бе подстригана късо и имаше голяма лилава синина на брадичката. В дълбоките му зелени очи светеше гняв. Нещо страшно витаеше около него.

Келан застана по-близо до нея.

— Виж ти. Ето я и жабата.

В момента Зейн приличаше повече на скорпион. Облечен изцяло в черно, дори огромните му ботуши.

Джейни стисна ръце една в друга.

— Липсваше ми. Къде беше?

Той не я погледна, а насочи поглед към Келан.

— Напусни веднага.

— Или какво?

— Или ще ти срита задника.

Джейни едва не извика изненадано. Зейн никога не ругаеше. Поне не пред нея. Той беше на единадесет и все пак бе висок колкото Келан. И с толкова широки рамене. Тя се замисли за нещо, което да привлече вниманието му към нея.

— Келан ми разказа историята за скорпиона и жабата.

Зейн присви очи и това го накара да изглежда дори по-опасен.

— Тя е прекалено малка за тази история.

Келан се засмя.

— Реших, че е нужно да знае играчите, Зейн. Кой сме всички ние. — Той направи няколко крачки към скалата. — Предполагам мислиш, че ти си скорпионът?

Зейн клатеше глава още преди Келан да довърши въпроса си.

— Не. Дори не съм близо.

Келан отметна глава и се разсмя, бързо изчезвайки зад скалите.

Джейни изчака той да напусне съня, преди да се обърне към Зейн.

— Къде беше?

Той сви рамене.

— Тренирах. Казах ти, че съм зает. — Най-послед той я погледна.

— Какво се е случило с лицето ти?

— Хората на майка ми тренират по-здраво от тези на баща ми. — Зейн раздвижи врата си. — Защо си позволила на Келан да влиза в

съня ти?

— Не съм. Той седеше на скалите, когато дойдох. — Беше спряла да бъде внимателна с това кой влиза в сънищата й. — Преди говорих с него и мислих, че се е променил — за разлика от скорпиона.

Зейн поклати глава.

— Келан няма да се промени.

— А ти? — Думите излязоха от устата й, преди да успее да се спре.

— Не — Думите му бяха нежни, но погледът твърд. — Ще бъдем ти и аз, Джейни Бел. Без значение какво трябва да правим... обещавам ти, ти и аз. Ще поправим всичко това.

Тя пристъпи напред и хвана ръката му.

— Искаш ли да дойда и да те намеря? — Всички казваха, че е умна. Едно умно момиче със сигурност щеше да намери начин.

— Не. — Усмивката на Зейн най-последно се показа. Тя много я обичаше. — Не точно сега. Когато времето настъпи, аз ще те намеря.

— Обещавах ли? — Искаше й се да побърза и да порасне, за да могат заедно да поправят света.

Усмивката му се изпари.

— Обещавам, Джейни Бел.

Тя се усмихна широко.

— Защото ти си скорпионът?

Той поклати глава. Много бавно.

— Не, Бел. Аз съм потопът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.